

உ

சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

அஷ்டாஷ்டமூர்த்தங்களாகிய
சிவபராக்கிரமம்.

இதனை
செனனைக கிரிஸுடியன காலேஜ்
தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஈ - இரத்தினவேலு முதலியார்

அறுபத்துநான்கு திருவுருவப் படங்களோடு
வேதாகமாதிவடநூனமேற்கோள்களோடு
வசனரூபமாகச்செய்து

தா - குப்புசாமிநாயகரவர்களால்

செனனை
ஸ்டார் ஆப் இந்தியா பிரஸ்ஸில்
பதிப்பித்தனா.

1895.

வி ள ம் ப ர ம் .

இதனால யாவாக்கு மறிவிப்பதென்னெனில், இப்
தகம் வேண்டுமோ செனனை “ஸடா ஆப இத்யாபிர
தலைவா ம-நா-நஸீ, தா - குப்புசாமிநாயகரிடத்திலு
செனனைக்கிருஷ்ணமபேடடைஹா மிலடனவாராவதிரே
23 - வது நெம்பா வீட்டில ம-நா-நஸீ, இரத்தின முத
யாரிடத்திலும், திருச்சிராப்பள்ளியில புத்தகஷாபு
திருக்கும் ம-நா-நஸீ சந்திரசேகரமுதலியாரிடத்திலு
விலைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

உடனே அச்சிடும தூலகள்,

ஹரிஹரதாரதமய்யம்

நவதாண்டவம்.

சிவபராக்கிரமம்.

சத்மே நந்திரபாகம் பீடத்தின் அதோபாகத்தின் அடிநான்கு
 பிரம்பாகம் நடுவின எட்டுமூலை விஷ்ணுபாகம் இவற்றுட
 பாகம் நபும்சகலிங்கம் விஷ்ணுபாகம் ஸ்திரீலிங்கம் உருத்திர
 மபுள்ளிங்கமாக இதுவே பிரணவமுதற்பொருள் இதனசோதி
 மே மகார அகார உகாரமா யிருக்கும் அகார வாச்சியமே
 உகாரவாச்சியமே சந்தி மகாரவாச்சியமே பரம் எனவும்,
 ரம நாதம், உகாரம் விந்து, மகாரம் கலை எனவும், வேதங்
 ம இவை சிவனது அவ்யகதஉருவாகிய நிஷ்களம் இவ் வேரங்
 சிவசத்தி விங்கத்திற சதாசிவாதியா கோற்றலயமாவா அகாரங்
 டம், உகாரங் கோமுகம், மகாரம் வட்டமாய், சிவசாதாகியம்-
 ரத்திசாதாகியம் - மூரத்திசாதாகியம் - சாதிரசாதாகியம்-
 ரசாதாகியமாகும். அவற்றுள் சிவசாதாக்கிய மாவது கரண
 ததியதீதமாய் அதிருக்கும்மாய் மகாசோதியருவாய் நிரஞ்சனமா
 ராசத்தியால் அதிஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளது. இதுவே லயத்தானம்.
 க யதிஷ்டிகுஞ் சத்தி சாந்தியதீதை அழர்ந்திசாதாக்கிய
 து வடிவறுதியாய்க் கலைகளுக்கப்பாற்பட்டு அநேக ரூரிய ருதி
 ரதயொத்த தானுலிங்க மத்தியத்திற காண்டறகரிய திருவுருப
 ரெழுந்தருளியிருப்பது. இது அமூரதமாகிய சாந்தி யென
 ிந்தியால் அதிஷ்டிக்கப்பட முருக்கும் ழர்ந்திசாதாக்கிய
 வநாணப்பட்ட வடிவையுடைத்தாய்க் காலாகினி தேஜனை
 வதாய் இலிங்கவடிவாகி ஊர்தவபாகத்து ஒரு திருவதனமு
 ளானக்கிரியைகளாகிய மூன்று திருநேத்திரங்களும் அகண்டி,
 ழர்த்தமுமுடையது. இது வித்தை எனனுஞ்சத்தியால் அதிஷ
 பட்டிருக்கும். சந்திரசாதாக்கியமாவது சத்தாய், சத்தபடி
 கொண்ட திவ்யலிங்கமாய் நானு திருமுகமுந் துவாதச திர
 ழங்களு முடைத்தாய் வலப்புல ரூலம் கட்கம் வான் அபய
 ழல் நாகம் பாசம் மணி வரதம் எனனு மவைகளைப் பெற்ற

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

பரமபதியே நம

முதலாவது

இலிங்கமுர்த்தி.

ஒலி முதலிய புலனக ளின்றி மனோ வாகடுகளுக கெட்ட
தாய, அளவிலலாத பேரொளியாயத தனக்குமேல நாயக மில
தாய அருவமாய நிரமலமாயக குணரகிதமாய அநந்தகுணமணிய
ணணமற்றதாய நாசரகிதமாயச சாவஜகததுக்கும் ஏதுவாய அவ
மெனப பழமறை பகாவதாதி யுள்ளது சுத்தசிவம் மேற்க
லககணககளை யுடைய அப பரசிவம் ஆனமாககளின தியாக
நூநீமிததம் நீடகள சகளத திருவுருக கொண்ட நில இ
மனப்பமே. அவவிலிங்கத்தின பிண்டிகை யானது சத்தியுரு
பிங்கமானது சிவநுபம். ஆகவே, இலிங்கம் ஞானசத்திவடி
ம கிரியாசத்தி வடிவம் ஆதலின இவ்விரண்டு சிவனதிவ
தேகம். இத்தேகத்தை யதிஷ்டித துள்ளவனாகிய பரசிவன
சியாம். முன்னாக கூறிய அல் விலிங்கம், வியகதம் - விர
கதம்-அவயகத மென மூலிதமாம். அவற்றுட சந்திரசேகர
பல திருவுருவங்களை யுடைய சகள வருவமே வியகீதம்.
களமே வியகீதம் வியகீதம். கீட்களமே அவ்யகீத மெ

உ

சிவமயம்,
நீருச்சிற்றம்பலம்.

அஷ்டாஷ்டமூர்த்தங்களாகிய
சிவபராக்கிரமம்.

பாயிரம்.

விநாயகர் துதி.
திருவினாயகன், மருகனாகிய,

உ

கடவுள் வாழ்த்து.

நடேசர்.

கானேந்துகுழற்கவுரிவிழிகளிப்பவிருமுகிவாகனிநதுபோற்ற,
தேனேநதுமலர்ப்பொழிலகுழ தில்லைநடநனைகருயிறறுநடு,
வானேநதுமைமபூதவகையனைத் துநதன்னுருவாயவயவககக
மானேந்துகரத்தொருவனமலரேநதுசரணமலாவழுத்திவாழ

சிவகாமியம்மையார்.

சிலையொருகையடக்கியிலைகடலொருகையடக்கியபின்செநத
நிலையதனைவயககுமமாமுனிவனுகேகாமொழியுதவுநிமலனை
தலைமகளைகலைமகளையணிவிழியாககொண்டகிலமளிகருந்தெ
மலையனாயன்பநதபரமபனாயழியையிறைஞ்சிமனவாட்டநத்

நுமாரக்கடவுள்.

அன்றோங்கிசூராதடிநதிட்டறனோங்குமமராதயரனைத்துமோ
சென்றோங்கிவருநதகனாபூரநதிமையாவிழிபடைத்ததேவாக
2. அன்றோங்குவவருறையுநாடுதல்கலலாரநலககமேவுவ
யுன்றோங்குமொருகுனைக குறைநீங்க நெஞ்சுகத்தாறகுறித

சமயதரவர்

தநதநாணமலரயனரூழகாழிவருமறைககனறைககலைதனை
யநதமில்சீனாயாற்றிறகண்டவருடபெருங்கடலையானையூரநது
கொநதவிழும்லாககொன்றை யானபறமபுகண்டகுணக்குண
நதிராகளபெருநதகையாயவாதவூவருமணியைவழுத்தவாம

அறுபத்துழவர்.

சித்த மாசகல, முததி சேரறு,
பத்து மூவாநவ, கத்த ராவோ.

அவைவயடக்கம்.

மதிவளா சடாடவி மனற வாணனா
விதியுளி பூசைபோல விதியில பூசையுற
கதுமெனக் கோடலாற கடையன் புனசொலு
மதியுடை யறிஞரு மரபிற் கொள்வோ.

நூல வரலாறு.

மமஹாதேவா அடியாககுறற இடுககண களைநது
 ததிகளை யருளுமபடி சகளீகரித்த அவசரங்கொ
 டிஷ்டாஷ்டமூர்த்தமாகிய சிவபராககிரமத்தை நன
 டி அநுககிரகஞ்செய்யவேண்டுமெ” என்று விண்ண
 டிதமுநிவா “ நைமிசாரணணியவாசிகளே! பெரி
 டிசவித்தது வீண போகாமற் சிவபுண்ணியத்தைப்
 செய்தீர்கள்” என்று கூறிச் சிந்துநேரம் அசைவ
 காளகண்டமுங் கண்ணொரு மூன்றுந் தோளொரு ந
 கூடர்முக மைநதுமுள்ள சுயஞ்சோதியாகிய சிவபிர
 ணத்திருத்தி “ நீங்கள் விருப்பிப சரிதை பதினெண்
 களிலுஞ்சிறந்த புராணரத்தினமாகவிளங்கும ஸ்ரீமக
 புராணத்திலுள்ள சனற்குமாரசங்கிதை சூதசங்கி
 சங்கிதை - விஷ்ணுசங்கிதை - பிரமசங்கிதை-சூரிப
 பாகிய ஆறு சங்கிதைகளுள், சனற்குமாரசங்கிதை
 கதிமானமிய முரைத்த சாககத்தில, திருநந்திதேவ
 மாரமுநிவருக்குக் கூறியதாக வுள்ளது. இதனை
 நெரிந்த வியாதமுநிவா என்க குபதேசித்தருளினா
 ஒருவகையாகக் கூறுகின்றேன். திரிகரண சுத்தியா
 பிரகளாக” என்று சூதமுநிவா கூறக்கேட்டு உ
 உடலசைய, உள்ளமுருக, இன்பவெள்ளமபெருக
 பாடினா-ஆநந்தக்கூத்தாழிநர் பரவசராய் அதி
 னை யருச்சித்தது அரிய புண்ணியத்தைக் கைக்கெ

உ

சிவமயம்.

நூல் வரலாறு.

—

சாவ மங்கள் தேஜோமயமாகிய சிவபெருமானே
 ர்ருளென றுணர்ந்த உண்மைஞானத்தை யுடைய
 வேதாரணியா-புலத்தியா-துருவாசா-சுகா - மாண்ட
 யாததா-சுருசசேபா-சமப்புததா -சதாநந்தா - ஆத்தி
 னாகா-புலகா-சமதக்கினி-சங்கா - மாதேசா - லிகிதா
 குறசா-கறகா-நாரதா-விசசுவாமித்திரா-பரததுவாசா
 வகா - காசிபா - வாமதேவா-கண்ணுவா முதலாகிய
 ிஷ்டர்கள் முன்னொரு காலத்தில் நைமிசாரணிய,
 வெண்ணீறுசண்ணித்து,திரிபுண்டரமணிநது அக்க
 ழ்ச் சிவத்தியானபராய வேதாகமங்களாற பரமபதி
 தத்துவாழ்ந்திருந்தனா. அக்காலத்துச்சதுவேத ஷ்ட
 ிஷ்டாதசபுராணங்களை வியாதமுனிவாபால ஐயந தி
 னாரந்த புண்ணியவடிவினராகிய சூதபுராணிகா அவ
 றளககண்டு முனிவர்கள் எதிரகொண்டழைத்து அரு
 ததிய ஆசமநாதிகள் லுபசரித்துத் தருந்தஆதந்தி
 மமலமற்ற முனிபுங்கவரே ! எமதுதவப்பேற்றாலதே
 டெழுந்தருளப்பெற்றோம். சிவபிரானே அகில
 ஷ்டியாதி பஞ்சகிருத்தியகாரண னென்றும், அவரது
 யே அழிவற்ற நற்கதியை யளிப்பதென்றும், அவரை
 செய்வது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரமந்திரமே யென்றும் யாந்
 றாந்திருந்து, அபபெருமானது புகழைக்குறிக்கும்
 ணங்களைத் தேவரீர் அடியேங்கட் குபதேசித்திருந்

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிகே
அடையாறு செனனை-20.

சிவமயம்.

கையொப்ப ஜாமிதா

செதமபரம ஸ்ரீமத- இராமலிங்க
சுவாமிகள்

Accountant General's Office

- M முநிசாமிசெட்டியார்
C. தங்கவேலுமுதலியார்.
C சிவராமமுதலியார்
V கலியாணசுந்திரமள்ளை.
A. குருசாமிமுதலியார்
C. கணபதிமுதலியார்.
P. குமாரசாமிமுதலியார்.
A. முருகேசமுதலியார்.
பு சிங்கரவேலுமுதலியார்.
P. சபாபதிசெட்டியார்.
T. பதராயமுதலியார்.
A. கோபாலமுதலியார்.

Pay Examiner's Office.

- C. பச்சையப்பநாயகர்.
S. தியாகராயசெட்டியார்.
C. தங்கவேலுசெட்டியார்.
C. நடேசமுதலியார்.
P. பாலசுந்திரமுதலியார்.
M. அப்பாதுரைமுதலியார்.
M. பாலுமுதலியார்.

Tamil Translation

T. பாலசுந்திரமுதலி

High Cou

A. சோமசுந்திரமுதலி

Com Examiner

M. இராஜவேலுமுதலி

Port Off

P. சிவகுருநாதமுதலி

Madras C

V. M. அண்ணாமலை

T. இராஜரத்தினம்

M. காளிதாஸலால்

N. C. சின்னையமுதலி

B. திருமூர்த்திமுதலி

B. புருஷோத்தமம்

V. கோவிந்தராஜத

Post Of

P. M. கந்தசாமி

A. முருகேசமுதலி

T. செங்கலவராய

சி, மாணிக்கமுதலி

கையொப்ப ஜாபிதா.

Hindu Office

M. கொழந்தைவேலுமுதலியார். 2
வி. சபாபதிமுதலியார்.

Gun Carriage Factory

V. வழவேலாச்சாரி.
குமாரசாமிஆசசாரி

Bank of Madras

J. N. கலியாண சுந்தரமுதலியார். 10

Board of Revenue

த. M. சிவசங்கரமுதலியார்.

த Rev. Settlement Office

M. நாதமுனிமுதலியார்
2 இச்சுவாசலமுதலியார்

M Rev Survey Office

த. சங்கரநாராயணப்பிள்ளை. 10
வி. S. தங்கவேலுமுதலியார்.

Messrs Spencer & Co

ஆ. வேதாசலமுதலியார்
குமாரசாமிமுதலியார்.

P Orr & Sons.

T. அண்ணாமலைமுதலியார்.
Messrs Rutherford & Co.
P. கிருஷ்ணசாமிமுதலியார்.

Supt. of Pensions Office

P. சுந்திரமூர்த்திசெட்டியார்.
சுந்திரசேகரராவ.
C சிங்காரவேலுமுதலியார்.
P. S. சுப்பராயஆசசாரி
T. வெங்கிடகிருஷ்ணப்பிள்ளை

M W D Office.

P சிவசங்கரமப்பிள்ளை.

Clothing Examiner's Office

I ஆதிமூலமுதலியார்
C பாலசுந்திரம்.

Army Clothing Office

தி. இரத்தினசெட்டியார்.

Sea Customs Office

N S. தங்கவேலுமுதலியார்.
அருமபுநாயகர்.

Commissariat Department

T. V. இரங்கசுவாமி

Messrs. Higginbotham & Co

அருணாசலநாயகர்.

Messrs Wilson & Co

T. V. முருகேசமுதலியார்.
Messrs. Deschamps & Co.
C. அப்பாசாமிமுதலியார்.

கையொப்ப ஜாபிதர்.

P W Secretariat.

M. ஆறுமுகமுதலியார்.

Municipal Office.

N. சூமார்சாமிபிள்ளை.

P. விஜயானந்தரங்கமுதலியார்.

Mail Office.

பொன்னுசுவாமிமுதலியார்.

Inspector General of Police

M. C. நித்யானந்தமுதலியார்.

M. ஷண்முகமுதலியார்.

M. கோவிந்தசாமிமுதலியார்.

Govt. Office Rev Dept.

T. முனிசாமிமுதலியார்.

Small Cause Court

C. இரங்ககவாமிமுதலியார்.

C. A. வீராசாமிமுதலியார்.

M. Ry Co.

ப. சாமிநாதமுதலியார்.

வக்கீல் குமஸ்தாக்கள்.

T. தெய்வசிகாமணிமுதலியார்.

P. தனிகாசலமுதலியார்.

Teacher.

க. வ. திருவேங்கிடகாபுடி.

Students.

P. அரங்கசுவாமி.

M. நாராயணசுவாமி.

V. முருகையசெட்டியார்.

திருவெலிக்கேணி.

தி. க. மாணிக்கசெட்டியார்.

சீ. கோ. பாரததசாரதிசெட்டியார்.

அப்பச்செட்டியார்

ஆ. கோவிந்தசெட்டியார்.

ஆ. முருகப்பச்செட்டியார்.

லால. மாணிக்கசெட்டியார்.

தங்கவேலுமுதலியார்.

M. ஷண்முகசெட்டியார்.

பெரியதனம். குப்பச்செட்டியார்.

மனிகை. பப்ராய நாயகர்.

வெ. கங்காதரமுதலியார்.

A. கோவிந்தராஜலுச்செட்டியார்.

T. A. அப்ப. சாமிசெட்டியார்.

முனிசாமிசெட்டியார்.

மாணிக்காசாரி.

கா. இரத்தினசாரி.

முத்தாசாரி.

கன்னியாசாரி.

கோவீந்தசெட்டியார் ஷராப.

திருமயிலை.

க. விநாயகமுதலியார்.

சபாபதிமுதலியார்.

சி. சிங்காரமுதலியார்.

ரங். பாரததசாரதிசெட்டியார்.

மயிலை தாண்டவராயசெட்டியார்

செங்கழனிசெட்டியார்.

உ

சிவமயம்.

இவ்வசனநூலில் ஆண்டாண்டெடுத்துநகரித்த
சமஸ்கிருதபபிரமாண நூல்கள்.

ரதுளாகமம்
ராமபுராணம்,
தேதாநதபாராவளி,
புதாவணவேதம்,
கவலயோபநிஷத்து,
ருதிகள,
ராமசமஹிதை,
ரஹமோத்தரகாண்டம்,
புவரஹஸயம்,
மாயணம்,
மஸகந்தம்,
ஷ்ணுபுராணம்,
காநதபுராணம்,
தூஸ்ஸம்ஹிதை,
மிம்நஸ்துதி,
சிம்ஹபுராணம்,
கவதபுராணம்,
வாஸமஹிதை,
சுபுராணம்,
தெய்யபுராணம்,
ரவபுராணம்,
நந்தலஹரி.

ஸௌந்தரயலஹரி,
நருஸிமேஹாததரபுராணம்,
தாருவநகரீடாவிஸம்,
ருகவேதம்,
தைத்திரீயகம்-ஸருதி,
காஸிகண்டம்,
பரஹமாண்டபுராணம்,
பராஸரபுராணம்,
வாயுஸமஹிதை
அதாவஸிகோபநிஷத்து
கூடாமபுராணம்,
காளிகாகண்டம்,
ஸவேதாஸவதரோபநிஷத்து
நிகண்டு,
மந்தரோபநிஷத்து,
ஸமருதி,
ஹரத்ததாவாகயம்,
ருதரகோழமஹாதம்யம்,
பாரதம்,
அதுஸாஸநீகபர்வம்,
சாநதிபர்வம்,
ஸோப்திகபாவம்.

உ

ப்ரஹ்மஸ்ரீ

முலுகுட்ல - விசுவநாத சாவ்தரிணம் விரசித

சு லோகௌ.

ஸ்ரீரதநவேலமுதலியா ரவதீதலேதய சாநீயயஸாவ ஸ்ரீவஸமமத
மூலதந்தரான - அஷ்டாஷ்ட விகரஹ ஸமாஹவய ஸாவ லீலாக்ர
நீச்சகார ஸ்ரீவபகதபராயணேஸௌ-க.

நீருஷ்டோஹயேததகராத ஸஸாவஸருதிஸார ஸமமதோஜயதி
சிதரபடைஸ ஸயுகத ஸசிதரதயா ஸகலபகத ஸபேஸவய.-உ.

புஷ்பத்ரி- மூலகடல். விஷ்ணுநாஸ்திரிண விரசிதக்ஷீகா.

ஸ்ரீரத்ன வேலுதலியாரவந்தலேதய சாநீய்யநர்ப்பவஸஸுத மூ
லோகௌ । அஷ்டாஷ்ட ஸமாஹவயதேவ லீலாக்ரஹகார வி
ரத்ன ஸாயணோஸா॥௧॥

வ்யஸ்தாபேதக்ரஹ ஸ்ரீரத்னஸார ஸஸுதோஜயதி ।

வித்ரபஸுதயா த்ரீதிரதயா ஸகலபகத ஸபேஸவய:॥

சிவபராக கிரமமா முவமையின மானமியம
 மாசிலாத தவாககிறை கேசிமா முகிவரன
 சீரியல போங்க வாரியத தமைத்தனன
 செப்பரு மேனமை யப்பெரு ஞாலே
 எண்டரு சோத்தித தண்டமிழப பானையின
 மொழிபெயாத தெவரும் பழுதறத தோவான
 இமிழதரு வேதா கமவுப நீடதப்
 பிரமா ணங்களை திரமுறக காட்டி
 வசனகா வியமா விசைதர வியற்றினன
 ஆக்கமே பெருகு மீக்கா டதனகண
 கங்கையங் குலமவி ளங்கவந துதித்தோன
 புங்கவா புகழு மரங்க சாயிமால
 நறறவ மனைத்தும் பெற்றிசே ருருவா
 புதித்ததென றறிஞா மதித்திடு புதலவன
 ஒழுகக மனைத்தும் விழுததக வமைந்தோன
 கலைவலார புகழ்தரு நிலைமை யாளன
 அரனடி யவரை யரனெனப் போற்றறுறாடம
 பத்திமை தழைந்த ரத்தினவே லேந்தலே.

உ

சிவமயம்.

முகவுரை.

அஷ்டாஷ்டக விகரக லீலை என்பது சிவபிரான அறுபத்து நான்கு திருவுருவமொன்று அடியாகக் கருளசெய்த திருவிளையாடலெனப்படும். இதனையே அஷ்டாஷ்ட - மூத்ததமெனவும் சிவபராகரமெனவும் ஒழுகுவர்.

இவ் விகரஹ்லீலையை வேதாகமபுராணங்களுள், வேதம் தியானரூபமாகவும், ஆகமம் அதனைவிரித்துச் சுகளத்திருமேனியில் அடியாக வழிபட்டுய்யும்பொருட்டு கரியாருபமாகவும், புராணங்கள் அவவாறு வழிபட்டுப் பேறுபெற்றோடு நிகொனக் கதாரூபமாகவுண்டும், இன்னும்பலவாக்ககூறுஞ் சரிதங்களியாவு மிதனுளடங்கும்.

புராணங்களகூறுஞ் சரிதங்களின்கருக்கத்துடனும், பூஜிப்போருணமுவண்ணம் திருவுருவப்படத்துடனும், தயானிப்போருக்குப் பயன்பட தயான ஸலோகத்துடனும், இஃது வெளியிடப்பட்டது.

இதனை நன்காராய்ந்து தத்தமக்குவேண்டிய பலன்கள் சித்திக் கும்பொருட்டு அவவவற்றிற்குரிய திருவுருவங்களை அவவவற்றின நியமப்படி தயானித்தும் பூஜித்தும் வழிபடுவோர்க் கெய்தாதன வுலகங்களு ளொன்றுமில்லை, திண்ணம்

இந்நூல் பல வருடங்களாகப் பலரால் அச்சிட்டு வெளியிடக் கருதியும், ஸவயலாபத் தேட்டத்தாற்சரித்திரங்களை யெழுதிப் பூர்த்திசெய்யாது சிவபுண்ணியத்தைக் கைக்கொள்ளாது விடுத்தனர். மிலலாதுணைக்கல்விச்சங்கத்து உபாத்யாயா ஈ-இரத்தினவேலுமுதலியாரொன்பவா இச்சரித்திரங்கள் யாவும் யாவரு முணர்ந்து இடுக்கணதீர்ந்து இஷ்டசித்திக் ளடைந்து சிவபுண்ணியத்தை மேற்கொள்க செய்தனரால், இவரும் பெறுதற் கரிய சிவபுண்ணியத்தைப்பெற்றுச் சிவாநந்தமுற்று வாழ்வாரொன்பதே உண்மை! உண்மை! உண்மை!, சிந்தாதிரிப்பேட்டை }

இங்ஙனம் :

ஜயஸ்ரீமாதாமின் }

கோ-ஷண்முகசுந்தரமுதலியார்.

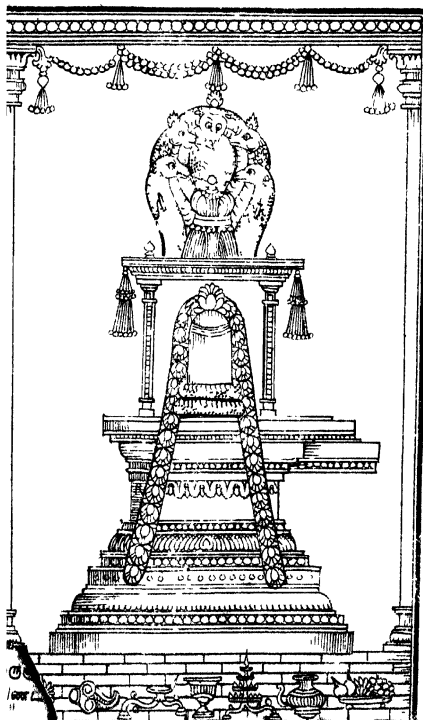
உ
சிவமயம்.
நீருச்சிற்றப்பலம்.

அஷ்டாஷ்டமூர்த்த நாமத் தியானம்.

லிங்கமலிங்கோதபவஞ்சைவ மூகலிங்கமசதாஸிவம்
 மஹாஸ்தாஸிவஞ்சைவோ மாமஜேஸமத பரம
 ஸௌகாஸநமுமேஸநது ஸோமாஸ்குநதநததைவச
 சநதரஸோகரமூர்த்ததிஞ்ச வருஷாஸுடமவருஷாநதிகம
 புஜங்கவளிதஞ்சைவ புஜங்கதரஸமேவச
 ஸந்தயாநருத்தமஸதாநருத்தம தாண்டவமஜாஹநவீதரம
 கங்காவிஸாஜநஞ்சைவ தரிபுராநதகமேவச
 கலயாணஸௌந்தரஞ்சைவ அர்த்தநாரீஸவரநததா
 சஜ்யுத்தமஜுவராபகநம ஸாராததூலஹரவிகரஹம
 ததாபாஸுபதஞ்சைவ கங்காளமகேஸவாராததகம
 பிக்ஷாடநதுஸிமஹகநம சண்டேஸவரபீஸாதகம
 தக்ஷிணமூர்த்ததித்தபேதம யோகவீணாகரநததா
 காலாநதகநதுகாமாரிம லகுளேஸவரபைரவம
 ஆபதுததாரணஞ்சைவ வடிகமகேஷதரபாலகம
 வீரபதரமகோராஸதரம தக்ஷயஜஞ்ஹரநததா
 கிராதமருமூர்த்ததிஞ்ச அஸவாஸுடமகஜாநதிகம
 ஜலநதரவதநஞ்சைவ மேகபாதந்தரிமூர்த்ததிகம
 தரிமூர்த்ததிநிபதஞ்சைவ ததாஹேரீவரபரதம்
 சகரதாநஸவருஞ்ச கௌரீலீலாஸமநவிதம
 விஷாபஹரணஞ்சைவ கருடாநதிகமேவச
 ததாபரஹமஹிரஸசேதம கூடாமஸமஹாரமேவச
 மதஸயாரிநதுவராஹரிம பராததநாமூர்த்ததிமேவச
 ரக்தபிக்ஷாபரதாநஞ்ச ஸிஷ்யபாவநதைவச
 ஷ்டாநநந்ததாடாஷ்ட விக்ரஹம்பாவயேதசதா.

అష్టాష్టవిగ్రహనామధ్యానమ్.

లింగంలింగోద్భవంచైవ ముఖలింగంసదాశివం ।
మహాసదాశివంచైవో మామహేశమతఃపరం ।
సుఖాసనముమేశంతు సోమీస్కందంతదైవచ ।
చ, ద్రవేభరమూర్తిచ వృషారూడంవృషాంతికం॥
భుజంగలితంచైవ భుజంగత్రాసమేవచ ।
సూర్యాస్తృతృసద్యాస్తృతృ తాంశవంశాహ్నువీసరం ।
గంగావిసర్జనంచైవ త్రిపురాంతకమేవచ ।
కల్యాణసుందరంచైవ అర్ధనారీశ్వరంతథా॥
గజయద్ధంజ్వరాపఘ్నం శార్దూలహరవిద్రాహం ।
తథాపాశపతంచైవ కంకాళంకేశవార్ధకం ।
భీక్షాటనంతుసింహఘ్నం చండేశ్వరప్రసాదకం ।
దక్షిణామూర్తితద్భేదం యోగవీణాధరంతథా ।
కాలాంతికంతుకామారిం లకుశేశ్వరభైరవం ।
ఆపదుద్ధారణంచైవ వటుకంక్షేత్రపాలకం ।
వీరభద్రమఘోరాస్త్రం దక్షయజ్ఞహరంతథా ।
కిరాతంగురుమూర్తిచ అశ్వారూఢంగజాంతికం ।
జలంధరవధంచైవ మేకపాదంత్రిమూర్తికం ।
త్రిమూర్తిత్రిపదంచైవ తథాగౌరీవరప్రదం ॥
చక్రదానస్వరూపంచ శౌరీలీలాసమన్వితం ।
విహపహరణంచైవ గరుడాంతికమేవచ ।
తథాబ్రహ్మశిరశ్చేదం కూర్మసంహారమేవచ ।
మత్స్యరింతువరాహరిం ప్రార్థనామూర్తిమేవచ॥
రక్తభీక్షాప్రదానంచ శిష్యభావంతదైవచ ।
పదాననంతథాష్టాష్ట విగ్రహంభావయేత్సదా । ఇతికాశికే.

கன்மசாதாக்கீத்யமாவது தொழிலென்னும் யோகநாமததையடைந்து நாதமயமான ஞானலிங்கமும், அபேதவிந்நாமயமான கிரியாபீடமுமாகூடிப் பஞ்சகிருத்தியினை செய்வது. இது நிவர்த்திசத்தி யுடன் கூடியிருக்கும். சிவ சாதாக்கியம் அமூர்த்தி சாதாக்கியம் மூர்த்தி சாதாக்கியம் காததிரு சாதாக்கியம் இவை நான்கும் நாதத்துத்தொழில் அறுதி. கன்மசாதாக்கியம் தொழில் நிவர்த்தி பிரதிடடை வித்தை சாந்தி யென்னுஞ் சத்திகள் நான்கும் விந்நவிறந்நொழில் சாந்தியதீதையில் தொழிலறுதி. இவ்வகைத்தொழிறகொண்ட நிவர்த்தியே முதலான பீடமும், தொழி லறுதியான காததிருமுதலான விவிங்கமும், கன்மசாதாக்கியமானவிவிங்கமும், சாந்தியதீதையான நான்கும், தந் தொழில்களை யுள்ளடக்கித் திரண்ட குடிலாபீடத்து வியாபிநித்தவியசத்திகளாற் பிரோகிக்கப்பட்டுள்ள இந்நிகை யாகியாய நாதகலைகளை ந்தும் பொருநகின் இடம் நாதமயமான இலிங்கமாம். இந் நாதமயமான விவிங்கத்தின்கண் இடை குடகருவடகரு தெற்கு கிழகரு முதலிய திசைகளினுள்ள சதாசிவன ஈசன பிரமன ஈசரன ஈசானன முதலிய மூர்த்திகளிடத்துச் சாதாக்கிய முதலிய ஐந்துமபொருநகியுள்ள அவசரம் கன்மசாதாக்கியமாம். முன்னாமொழிந்த ஐவகைச் சாதாக்கியங்களுட் சிவசாதாக்கியம் பரமசிவத்தையும், அமூர்த்திசாதாக்கியஞ் சிவசாதாக்கியத்தையும், மூர்த்திசாதாக்கியம் அமூர்த்திசாதாக்கியத்தையும், காததிருசாதாக்கியம் மூர்த்திசாதாக்கியத்தையும், கன்மசாதாக்கியம் காததிருசாதாக்கியத்தையும் பொருநகிரிற்கும். இது அழிவிலலாப பொருளைக்கெல்லா மாதாரமாய் அழிபொருள்களை யதிஷ்டிப்பித்திருப்பது. இது பஞ்சமூர்த்திகளுடைய ஒருமைப்பாட்டிலுண்டாதலாலும், அண்டத்துட்பிண்டங்கட் குயிராய நின்றலாலும், பிண்டிகை யெனப்பட்ட பீடத்தில் எழுந்தருளியிருத்தலாலும், பிண்டமான சத்திதானே திருமேனியாதலாலும், கருணாநிலையான நிஷ்களமும் பெருமை யுற்ற சகனமும் திரண்டு பிண்டமென்னும் பெயரையுடையதாயிருக்கும்.

பிரம விஷ்ணு ருத்திரரை யதிஷ்டிக்கப்பட்ட ிடமும், அத்
றகு ஏதுவான மஹேஸ்வரரை யதிஷ்டிக்கப்பட்ட கல்பத்திரமும்,
இவ்வகைய சிவபீடத் தெழுந்தருளியிருக்கருளு சிவமூர்த்தியான
சதாசிவமும், அவா திருமுகமுதலிய திருவுறுப்புகளை யதிஷ்டிக்குளு
சிவசத்தி கிரியைகளாகிய வித்தியாதேகமும், அதற்கு மூர்த்திமா
னாகிற சிவோபாதி ஐரதும், அபரநாதம் அபரவிரதனையும் பரநாதம்
பரவிரதனையும் அதிஷ்டிக்கப்பட்ட சாதாககியமென்று பெயருற
றதே இலிங்கம்.

பின்னும் சிவபெருமான அதிகாரத் தானமாகிய சதாசிவ
ரொழுந்தருளியிருக்கும் ப்துமத்தின கிழங்கு பிரமாண்டமாகிய பிரி
திவித்ததுவம். அப்பு முதலிய கலையீரூகச் சொல்லிய இருபத்தொன
பது தத்துவமும் நாளம். அமரோசமுதலிய புவன மெழுபத்திரணமெ
நாளத்தின கண்டங்களாகிய முளளுகள். புத்தி குணமாகிய பஞ்ச
சர்பாவம் நாளத்தின ருத்திரமானதூல. புறவிதழைச சுமந்தூறிகும்
முடிச்சுப்பட்டம் மாயாத் ததுவம் உளனிதழ் சுததவித்தியா தத்துவம்
சுததவித்தியா புவன கலாசத்திக ளறுபத்து நான்கு கணனிகை
கலை யறுபத்துநான்கு குண்டலி வித்தை ஐம்பத்தேரேஷ்டரம்.
வட்டம் நான்கு ஞானங்-கிரியை-யிச்சையாதி சத்திகளால் வியாபி
க்கப்பட்ட ரூரியன-சந்திரன-அககிணி மண்டலமாம். பிருதிவி முத
லிய முப்பத்தொரு தத்துவங்களை யு யதிஷ்டிக்குளு சுததவித்தையி
னுடைய வியாததியான சத்திமண்டல மென்னும் அபரவிரது,
அபரநாதம், பரவிரது, பரநாதமாயநிற்பது சிவாதநமாம். சுததத்துவ
மிருபத்துமுன்றும் இவற்றை யதிஷ்டிக்கும் சமனை யுன்மனைகள்
திருமேனியாம். இவ்வகைப் பெருமை யுற்றதே தியானலிங்க
மாம்.

இலிங்கம்=லயம், சும்=தோற்றம்; ஆகவே இருஷ்டியாதி பஞ்ச
கிருத்தியத்தைச் செய்யு மீசரப்பிரபாவம் இலிங்க மெனப்படும்.

வாதுளாகமம்.

- “ஸௌவீர்யமநாஸ்திததேஹே மாமஸாஸ்திருதிரநரச
இநதரசாபஇவாகாரே தாபபண்பரதிபிமபவத.
அமூாததவாதகலாஹீநம ததரூபமலிங்கவதபவேத
ஸூாயகோடிபரதி காஸம ஐயோதிஸதமபாகருதிஸதிதம
ஏதஸ்யாநதாக்கதாமூாததீரமூாததாநிரிஹோசயதே.”
- “ஏததவைதிவயலிங்கநது மூலஸதமபயிஹோசயதே
லிங்கேஸாவமஸமுதபநநம வயஸததநாவசோசயதே
ஸருஷ்டிஸஸமஹாரஏவோகதமலிங்காநாமஸயசோசயதே.”

ஸாஶீர்யம்ஸாஸ்திததேஹே மாமஸாஸ்திருதிரநரச
இநதரசாபஇவாகாரே தாபபண்பரதிபிமபவத.
அமூாததவாதகலாஹீநம ததரூபமலிங்கவதபவேத
ஸூாயகோடிபரதி காஸம ஐயோதிஸதமபாகருதிஸதிதம
ஏதஸ்யாநதாக்கதாமூாததீரமூாததாநிரிஹோசயதே.”

ஸாஶீர்யம்ஸாஸ்திததேஹே மாமஸாஸ்திருதிரநரச
இநதரசாபஇவாகாரே தாபபண்பரதிபிமபவத.
அமூாததவாதகலாஹீநம ததரூபமலிங்கவதபவேத
ஸூாயகோடிபரதி காஸம ஐயோதிஸதமபாகருதிஸதிதம
ஏதஸ்யாநதாக்கதாமூாததீரமூாததாநிரிஹோசயதே.”

நீருமநீரம்.

- “மலாநதஅயனமாதுநதிரனமகேசன
பலநதருமைமமுகனதநதநாதம
நலநதருசததி சிவனவய
பலநதருலிங்கம பராநதமாமே.

அகாரமுதலா யுனைததுமாயகிறகும்
உகாரமுதலா வுயிபபெய்துகிறகும்
அகாரவுகார மிரண்டுமறியில
அகாரவுகார மிலிங்கமதாமே.”

இலிங்கமூாததிரேயநம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறுமபலம்.

இரண்டாவது

இலிங்கோற்பவமூர்த்தி.

இரண்டாயிரஞ் சதாயுகம் பிரமணுக கொருநாளாதலின், ஆயிரஞ் சதாயுக மொழிய ஓ பகல கழிதலாற் பிரமன் துயின்ற னன். அப்பொழுது சூரியா சந்திரா நக்சத்திரங்கள் நவகிரகங் கள் இந்நிரன் முதலிய தேவர்கள், மாறியபதினான்கு மறுக்கள் யாவ ரும் மகலோக முற்றனா கற்பாந்த வெள்ளந்தோன்றி உலகிலுள்ள உயிர்களை யழித்தது. முனிவா சனலோகஞ்சோந்தனா. கடற்பெரு க்கால உலகமறையத் திருமால் ஓ ராலிலையின்பேரிற குழந்தைவடிவு கொண்டு சிவத்தியானத்தாடன நித்தினாசெய்தனா. அதைச் சன லோகத்தினுள் முனிவா கண்டு அதிகக் விழித்துப் பழைய வலகைத் தேட, அது பாதலத் தமிழ்நாட்டால் வராகவரு வேற்றுப் பிலத்தின் வழியே சென்று கண்டு தன் கொம்பிற குத்தி யெடுத்தவனது முறைப்படி நிறுத்திப் பாற்றிப் படுத்த யோகநித்தினாயி விரு ந்தனா. இதனுள் ஆயிரஞ் சதாயுகம் கழிய, பிரமணுகு இரவு நீங்கிப் பகற்கால மெய்கியதால், கணவழித் துலகைப் பார்த்துத் தேவா அசு ரா மனிதா விலகரு முதலிய தாவர சங்கமங்களைச் சிருட்டித்ததுத் தேவலோகம் பூவுலகங்களை நிரப்பி இந்நிரனை அரசிலிருத்தி அட்ட திக்குப் பாலகளை அவரவா பதவியில வைத்துத் தான் துயின்றால் உலகந் துயிலுந், தானெழுந்தால் உலக மெழும் ஆதலின் தன்னை விட வேறே கடவுளிலலை யென்று தருக்கெய்தித் தரணிமுழுவதும் பார்த்தவருகையில், சுந்தரபதியிலே திருமால் இறுமாந்து கண்டியில்

வது கண்டு அகந்தையால் மாபிறறட்டி “எழுந்திரு” என, விண்டு விழிக்க, பிரமன “நீ யானொன்று வினாவ, “யானுன தந்தை” என, “நீ யினனும் விழிக்கவில்லை நீ யெனமகன யானே யுனைப் படைத்தேன்” என, திருமால் “நீ யென்னுநதிற பிறந்தோ னன்றோ” என, பிரமன “பிந்த முனிவன சாபத்தா லுனைப் படைத்துப் படைத்துக் கை சிவந்திருக்கின்றனபா” என, திருமால் “நானமுக! உனது நசிசிரத்தைச் சிவபிரான கிளனியபோது அச்சமுற்றதை மறநாய” என்று பலவகையாகக் கூற, கமலாசனன கடுஞ்சினங் கொண்டு “நாமிருவரும் போாபுரிநதால் நமமில் வெற்றியுற்றவனே பெரியவன்” என இருவருளு சமமதித்துப் போர்க்கோலங்கொண்டு வில்லைவனைத்துப் பலவகைப் பாணங்களைப் பிரயோகித்துச் சமா புரி கையில் அவ்வத்திரங்கள் அவனிமுழுவதும் திரிந்தனவாதலால், பல ரிறந்தனா, பலா கரிந்தனா, பலா கயிலைமலையையடைந்தனா மேகங்கள்கரிந்தன தேவலோகமும் பூவுலகமு மெரிந்தன, கடலகீர் முழுவதும் வறந்தன, இவ்வாறு செருச்செய்கையிற சிவாககினையினால் நீரீர்த்முனிவா அங்குவந்து “நீங்க ளிருவரும் நானமுதல நானமுதலென்று சண்டைசெய்கிறீர்கள், உங்களிருவரில் ஒருவரும்லல, முதலவா சிவபிரான இன்னும் போசெயவீலோல முதறபொருள் சோதிவடிவாய வரும்” என்று தேற்றிப்போகவும், அதனைக் கவனியாமல இருவரும் முன்போலவே சமாவிடாதிருக்கக்கண்ட சிவபெருமான, இன்னுஞ் சமனாததடுக்காதிருந்தால் உலகமழியுமென்று திருவுளங் கொண்டு, யாவாக்கு முற்ற விடுக்கண் களைவாராய ஓரகினித்தமபமாய இருவரும்ஞ்சம்படி அவாககிடையேதோன்றினா அப்பொழுது அகரீர் “சிறுவர்களே! உங்கள் வலலமையைச் சோதிகக் கருதிக் சிவபெருமானே சோதிவடிவாய எழுந்தருளினா இத் தாழ்முகனை யறியுங்கள்” என, அவ வொளிப்பிழம்பைத் தரிசித்து அசரீரியைக் கேட்டவுடனே கோப மொழிந்தும் அகந்தை நீங்காதவாகளாய்ப் பிரம விஷ்ணுக்கள் “இதன் முடியையும் அடியையும் தேடுவோம்

அவற்றி லொன்றைக் கண்டவரோ மேலோர்” எனச் சபதஞ்செய்து பிரமன் “யான முடியைக் காண்பேன்” என்றும், விஷ்ணு “அடியைக் காண்பேன்” என்றும் தீர்மானித்தது கொண்டனா. மாயவன் வராக வடிவேற்றுக் கொம்புகளாற் பூமியைத் தோண்டி அதலம் விதலம் சுதலம் நிதலம் தராதலம் ரசாதலம் பாதல மென்னுஞ் சத்தலோகங்களுந் தேடிச் சென்று மேலுஞ் செவ்வுகையில் அநேக்காலமாகியும் அடியைக் காணவில்லை. நாவறண்டு ஒளிமழுங்கிக் காதடைப்புற்றுச் சலித்த திருமாலுக்குப் பண்டைய வுணர்வு தோன்றியது மீண்டு வரவுஞ் சகதியற்றத் திரிநேத்திரைப் பல வகையாகத் துதித்து “அடியேன் அறியாமையாற் செயத் பிழையைப் பொறுப்பீராக” என்று பிரார்த்தித்துப் பெருமானாளுளாற் சிறிது வலிபெற்றுப் பூமியை யடைந்து சோதிமலையைச் சமீபித்து வணங்கி நின்றனா இதுநிற்க, முடிக்காண்பதாகச் சபதஞ்செய்த பிரமன் அன்னப்பறவை வடிவேற்றுப் பூலோகம் புலாலோகம் சவாலோகம் சன்னலோகம் தபாலோகம் மகாலோகம் சத்தியலோகமென்னுஞ் சத்தலோகங்களுந் தேடி ஆயிரமவருந் திரிநதுநிரிந் தழுவும் முடியைக் காணாமல் திரும்ப விரும்பானாய் “திருமால் அடி கண்டு வருவான், தலைவனாவானே, யான முடிகண்டலலது திரும்பேன்” என்று மேலுஞ் சென்றமையாற் கண் சுழன்று சிறகுகள் கொடுத்து காலோய்ந்து மனந் திரிந்து துன்புறுகையில் “ஐயோ இவ்வனன்ம இன்னுஞ் சிறிதநேரம் பறந்தாலிதற்கும், சோதியைச் சிவமென்றறியாதோ? அம்முடியைக் காணமுடியுமோ? திருமாலே அடியைத் தேட முடியாமற் சிவனே சரணெனத் திரும்பிச் சோதியை யடைந்தான்” எனச் சித்திச் சிலா செப்புக்கேட்டு அவரை உணர்ச்சிச் சிவபிரானது புகழைச் சிந்தித்து, சிவாசசனை செய்யத் துணிந்து திரும்பிப் பூலோகத்தை யடைந்து சோதியருகே தொழுது நிற்கும் வாசதேவனைக் கண்டு “மாலே! ஏரமிருவரும் மாங்கொண்டி கெட்டோம். அடிமுடி தேடி யறியாமற் போனோம். இனிப் பெரு

மாண யருச்சிததுக காணபோம்” என, இருவரு மொத்தது ஆக
கோர் சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்து, திருமஞ்சன முதலியவற்றை
பியற்றி முறைப்படி பூசிக்க, பெருமான நீலகண்டமும், மானமழு
வரதாபயம் பொருந்திய சதுரப்புஜமும், நெற்றிக்கண்ணும், நிலவணி
நடைபூம், பாரப்பதிபாகமுமாகக்காட்சியளிக்க, இருவரும் அஷ்டாங்க
அஞ்சாவகமாக நமஸ்காரஞ்செய்து “யாங்க ளறியாமற் செய்தபிழை
யைக் கூழிக்கவேணமெ, புத்திரா செயத குற்றத்தைப் பெற்றவ
பொறுக்கவேண்டு மன்றோ” என்று பலவகையாகப் பிரார்த்திக்க,
பெருமான, “மைந்தர்களே! அஞ்சாதீர்கள் உங்கள் பிழையப்
பொறுத்தோம் நீங்கள்செய்த பூசைகளுக்களித்தோம் உங்கள் பத
வியை யளித்தோம் வேண்டியவர்களைக் கேளுங்கள்” என, பிரம்
விஷ்ணுகள் “தேவரீர் திருவடிகளில் நீங்காத அன்பு அதுக்கிரமிக
வேணமெ” என்று வேண்ட, அம்பிகாபதி அருளிச்செய்கிறார்.

காமபுராணம்.

“மைந்தனினையெனவலப்புறத்தளித்தனனறிய

பைநதுழாயமதுவண்ணையென திடப்பாலிற்

றந்தளித்தன்னீவிராவென்கரிமுகுன்றழுவேற

கந்தனெனக்கருணையினுச்சிமோந்தூராததான.”— என
றபடியே “பிரமனே! நீ யென வலப்புறத்திற் பிறந்தாய், திருமால்
என்னிடப் புறத்திற் பிறந்தான நீவ்களிருவரும் எனக்குக் கண்பதி
புங் கந்தனும்போலவீர், பகையினறி ஒற்றமையாக வாழ்க்கடவீர்.”
என்றாள்செய்து “உங்கட்கு ஞானமுண்டாகக்கடவது” என்ற
சோதித்தது அந்தாததானமாயினா, சோதிசிறிது சிறிதாகச் சுருங்கி
மூலவழுவாய உலகத்தாரால துதிசெய்ய நின்றது. இஃது அருண
சலம் எனபா, பிரமவிஷ்ணுகள் அவவருணகிரியை மும்முறை
வலஞ்செய்து பணிநது தத்தமபதவியடைந்து பண்டுபோல் வாழ்ந்
திருந்தனர். இவ்வகைய அததானுவில, தோன்றிய திருவுருவமே
இவ்வின்கோற்பவமெனப் பெற்றும்.

வாமநடபுராணம்.

தத'பிதாமஹோதேவ கேஸரஸசஜகதபதி
ஆஜகமதுஸதமுதகிரய யதரலிங்கமபவஸயது இதயாவி
நைவாநதமமபராதபரஹமா விஸமித:புநராகத
விஷ்ணுகதவாதபாதாளாநஸபதலோகபராயண
சகரபாணரிவிநிஷ்கராதோ விங்கமநஸபதேமுநே
விஷ்ணு,பிதாமஹஸசோபௌ ஹரலிங்கமஸமேதயஹி
கருதாமஜலிபுடௌபுதவா ஸதோதரமகேவஸ்யசகரது '

తతఃపిరామహోదేవః కేశవశృంగత్పతిః ।

అజగ్గుతు సమద్దిశ్య యత్రలింగంభవస్యతు॥—ఇత్యాది

నైవాంతమంబరాద్భృహ్మ విస్మితంపునరాగతః ।

విష్ణుగణత్యాధపాతాళాక సప్తలోకపరాయణః।

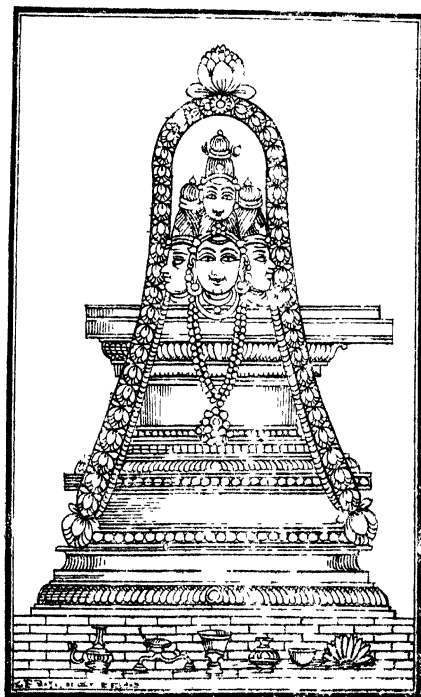
చక్రపాణిర్వినిష్కాగ్రితో లింగంసలభతేమునే ।

విష్ణుఃపితౄమహశ్చౌధౌ హరలింగంసమేత్యహి ।

కృతాంజలిపుటాభ్యాస్తోత్రందేవస్యచక్రతుః॥ వామనపురాణే.

இலங்கை ராஜ்யம்

3. முகவிலக சூர்த்தி.

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்

மூன்றாவது முகலிங்கமூர்த்தி.

மேலிலிங்கப் பிரபாவத்திற் பிரதிபாதித்த சிவலிங்கம், திருமுகங்களைப் பெற்றிருக்கின்ற முகலிங்கமெனப்பெறும் அதுதான் ஆடயம், அநாடயம், ஸுடோடயம், ஸாவஸமம் என நான்கு வகைப்படும். ஆடயம் ஆயிரத்தொரு லிங்கங்களுடையது ஸுடோடயம் நூற்றெட்டு லிங்கங்களுடையது அநாடய ஸுடோடயலிங்கங்கள் திருமுகங்களபெறா. ஸர்வஸம் ௫-௪-௩-௨-௧ இவ்வகை ஐந்து முகப்பேதங்களைப் பெறும். ஈசானம் தற்புருஷம் வாமம் அகோரம் ஸத்யோஜாதம் முதலிய ஐந்தும், ஈசானமொழிந்த நான்கும், தற்புருஷ அகோர வாம தேவ முகங்கள் மூன்றும், தற்புருஷ ஸத்யோஜாத மிரண்டும், தற்புருஷ மொன்றும் பெற்றிருக்க கிற்பது ஸாவஸமாகும்.

மேற்கூறிய ஸாவஸமலிங்கம் அல்லது முகலிங்கத்தின் பிரபாவத்தினை மற்றுமொரு வகையால் ஆகமங்கள் கூறும். அதனை யொருவாறு சுருக்கிக் கூறுவாம்.

அநாதிருதா அநாதா அநந்தா வியோமரூபர் வியாபகனென னும மூர்த்திக னாவரும், பராசத்தி கிரியாசத்தி ஞானாசத்தி இச்சாசத்தி ஆதிசத்திய னென்னும் ஐவகைச் சத்திகளைக்கொண்டு, முறையே சிவசாதாக்கியம் கன்மசாதாகியமீதர்த்திருசாதாக்கியம் மூர்த்திசாதாக்கியம் அமூர்த்திசாதாக்கியம்களால், அசத்த பஞ்சகிருத்தியங்களை நடாத்துதலால், இவை நான்கிருதருடைய அவதரகாரியமென்னுங் கனமசாதாக்கியருக்குச் சத்திரசத்த பஞ்சகிருத்தியங்க

4. சதாசிவ மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

நானகாவது சதாசிவமூர்த்தி.

சாரதராயும் சாவகாததாவாயும் அவயயராயும் சாவஞ்ஞராயும்
ஸவபாவபிரகாசராகியும் அசலராகியும் அமேயராகியும் அநாதி
பாயும் அதுலராயும் சூக்ஷ்மராயும் மஹாராகியும் சிதகன ராகியும்
வியாபிமாயும், முததபபிரியராகியும் அமலராகியும் பராசததியுடன்
ஈடியுமுள்ள சதாசிவமூர்த்தி, ஈசானம்-கற்புருஷம்-வாமம்-அகோரம்
ஸத்திபோஜாதம் முதலாகிய ஐந்து திருமுகங்களுடன் னியைந்து எழு
ந்தருளி ஆனமாககளின் பாசச்சேதநித்தம் சித்தநாதமாகிய காரு
டம்-வாமம்-பூதநாதம்-பைரவ மீராகிய ஆகம் பீதநகளை ஈசான
மொழிந்த நான்கு திருமுகத்தினும், காமிகாதி இருபத்தெட்டாக
மங்களை ஈசானமுகத்தினும் அருளிச்செய்தனா. அக காமிகாதி ஆகம்
ங்க ளாவன :— காமிகம் - யோகசம் - சித்தியம் - காரணம் - அசி
தம் - தீபதம்-சூக்ஷ்மம்-ஸஹஸ்ரம் - அமசுமான சுபரபேதம் - விஜயம்
ஸைவாஸம் - ஸவயம்பூதம் - ஆகநேயம் - வீரம் - லாஸகம் - மரு
டம் - விமலம் - சந்தானாநம் - முகபிம்பம் - ப்ரோதகீதம் - லளிதம்-
சித்தம்-சந்தானம் - சாவோத்தம் - பாரமேசசுரம்-கிரணம் - வானுள
மெனபன. இவைகளைக் கேட்டோர பரணவா - திரிகலா - ஹரா -
சுதர் - பஸமா - காரணா-சாவருத்திரா - பிரசாபதி - சுசிவா - சிவா
அச்சுதா - ஈசா - ஈசானா - ஹந்தாஸநர் - சூக்ஷ்மர் - வைச்சிரவணா
ப்ரபஞ்சநா - காலா - பீமா - தாமர் - அழகுஅக்ரர் - ரவி - தசேசா -
விக்நேச்சுவரர் - சசி - அநாதிருதரர் - பரமேசர் - தசார்ணர் - சைல
ஜா - சித்தநேசா - பிரமா - வியோமர் - ஹந்தாஸநா - தேஜசு - ப்ர

ஜரபதி - பிராமஹணேசா - நந்திகேசர் - சிவர் மஹாதேவா - சாவாத்
மகா - வீரபத்திரா - அநந்தா - பிரஹஸ்பதி - பிரசாந்தா - தஜ்சி
சூலி - கவசா - ஆலயேசா - லளிதா பிந்து - சண்டிகேசகவரா - சிவ
நிஷ்டா - அசமவாயா - சோமா - நருசிமஹா - ஸ்ரீதேவி - உசநா
தேவவிபவா - சமவாததகா - சிவா - மஹாகாளா முதலியோரா இவ
வாகமங்களுள் முதலிறகூறியபத்தும் சிவபேதங்களாம். ஏனைய பத்
னெட்டமே உருத்திரபேதங்களாம். இச் சிவாகமங்க ளிருபத்தெட்டு
வக்தீராரம் முதல விஸ்வாதாமகம் ஈரூயுள்ள இருதூறெட்டு உட
பிரிவுடையன. அவற்றைக் காமிகந் தந்திராவதாரப்பலத்துட்
காண்க.

இவ்வாகமங்கள் சாதாகியமூர்த்தியாகிய இப் பெருமானுக்
குத திருவடிகள் - கண்ணககால - அங்குலி - கெண்டைககால - முழி
தாள்கள் ஊருக்கள்-குறையம் - கழித்தாநம் - முதுகு - கொப்பூழ்
வயிறு - ஹருதயம் - ஸ்தநங்கள் - நயநம் - கண்டம் - செவிகள் -
கிரீடங்கள் - கரங்கள் - மார்பு - முகம் - நா - கண்ணம் - நெற்றி -
குண்டலங்கள் - உபவீதம் - ஹாரம் - ஆபரண முதலியவாய்த் திரு
மேனியாகக் கூறப்படும. [திருவை ஏனைய அங்கங்களுக்குக் கூட
டிக்கொள்க].

இவா பழக்கிறம் - சடைமுடி - ஐந்து திருமுகம் - பத்துக்
கரங்கள் - ஒருதேகம் - இரண்டு திருவடிகள் - வலக்கரத்து இச்சா
ஞானக் கிரியை யென்னுமீழுவிலைச சூலமும், பராசத்தி ரூபமாய்
மழுவும், காத்தருபாவமான கடவகமும், வானும், பீஜாபூரகமும்,
வசரமும், ஜநந பயத்தைப் போகருவதான அபயமும், இடக்கரத்து
ரித்திருணமாகிய நாதமும், தூல குக்கும் பூதங்களை நடத்தும் மாயா
ரூபமாகியபாசமும், குணமாகிய நீலோற்பலமும், அங்குசமும், சத்தா
சத்த அத்துவாவைப் பிரவாதிக்கருங் குணமான தமருகமும், போக
த்தைத்தரும் வரதமும், நாத்ருணமாகிய மணியும், சங்காரகுணமா
கிய அகநினியும், திரோதாயி யென்னும் பரிவட்டமும், அருளாகிய

கந்தமும், பனாயாகிய மாலையும், அறுககிரகாங்குரமான சிறுநகை
மு பொருந்தித் தியானபூஜா நிமித்தம் சுகளத் திருவுருக்கொண
டமுந்தருளியிருப்பினும், இவையிறற்றகு அபபாறபட்டு மிருப்பா.
புதுகம்மசாதாக்கியத் திருவுருவாதலின், மேறசிவலிங்கமூர்த்திக
நக கூறிய அனைத்தும் ஈடுகு மொககுமென வறிக.

ஆகமம்.

பதமாஸநஸ்தமபஞ்சாஸயம் பரதிவகதரயதிரிலோசனம்
தருககரியேசசாலிராலாஷ்டம் ஜஞாநசந்தரகலாநவிதம்
தவணாராநவதநம் பீதமததபுருஷாநநம்
கருஷ்ணகோரமு கோபேதம் ரகதா கோரக்தவகதரகம்
ஸுஸரவேதமபஸரிமாஸயைகம் ஸதயோஜாதம் ஸமூர்த்தம்
நாகோபவீதிநமஸாராதம் ஜடாகண்டேந துமணடிதம்
ஸந்தயஸீஸரலிவகட்வாங்கம் வரவயகரகாரம்புஜம்
தக்ஷிணாதோதவாமாஸதே டமரும்பீஜபூரகம்
நாகாஷ்டஸூத்ரநீலரபஜம் பிபராணமபஞ்சபிக்ஷா "

பஞ்சஸஸ்பஞ்சாஸ்யம் ப்ரதிவக்ரக்ரோசனம் ।
த்யுக்ரீயேச்சாநிஷாலாஷ்டம் ஜ்ஞானவந்தரகலாந்விதம் ।
தவணாராநவதநம் பீதமததபுருஷாநநம் ।
கருஷ்ணகோரமுபோபேதம் ரகதா கோரக்தவகதரகம் ।
ஸுஸரவேதமபஸரிமாஸயைகம் ஸதயோஜாதம் ஸமூர்த்தம் ।
நாகோபவீதிநமஸாராதம் ஜடாகண்டேந துமணடிதம் ।
ஸந்தயஸீஸரலிவகட்வாங்கம் வரவயகரகாரம்புஜம் ।
தக்ஷிணாதோதவாமாஸதே டமரும்பீஜபூரகம் ।
நாகாஷ்டஸூத்ரநீலரபஜம் பிபராணமபஞ்சபிக்ஷா ॥ ௮௮௮௮.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐந்தாவது

மஹாசதாசிவமூர்த்தி.

உமாஸஹாயம் பரமேஸ்வரம் பரபும தரிலோசனம் நீலகண்டம் பரஸாந்தம் தயாதவாமுநீராகச் சதிபூதயோநிம் ஸமஸ்தஸாஹிம தமஸு பரஸதாத்” எனுங் கைவல்யோபநிஷத்தாலும் “நாஸதாஸீந துஸ ஏவாஸீத தம்ஆஸீத” எனனுஞ் சுருதிப் பிரமாணத்தாலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டமென்பகாரியத்தாகுருகருகருவிந்தனபோல நிமித்தகாரணமான எந்த நிஷ்கள சோதியினால் ஐங்கம ஸதாலர ரூபமான சராசரங்களினையும எக்காலத்தும் ஓதப் புரோதரூபமாய் மேற்கீழாகச் சிருடமிகப்பபட்டிருக்கின்றனவோ,விஞ்ஞானகலப் பிரளயாகல சகலமாகிய மூலகைப்பட்ட ஆனமாகச் சந்ரம், மல மாயை கனமம் வித்து திரோதானசத்தி யென்னும் ஐங்கைப் பாசசமூகத்தினின்று நீங்குகின்றனரோ, அத்தகைய பிரணவபிரசாதம் திரோசசாரண தவனிகதமாயும், அநாஹதசிவ சதாசிவ மஹேஸ்வர ருத்ர விஷ்ணு பிரமாதிகளுகருந தேஜசைக்கொடுப்பதாயும்,வியாபிகரு மேற்பட்ட வியோம வென்னுஞ் சமனை யிடத்தை வியாபித்த அநாஹதசிவத்திறகு மேலானதாயப் பரிபூரணமாய் நிஷ்களமாய் எழுந்தருளிய ஸ்ரீசிவபெருமான, இச்சையாற் சத்திகாரியத் திருவுருக்கொண்டு ஆனமாக்களையதுக்கிரகிக்கவெடுத்த உமாமகேசமுதலிய திருவுருவங்களை யதிஷ்டித்த சதாசிவநாயனா, திவாததி-பிரதிஷ்டை வித்தை-சாந்தி-சாந்திய திதைமுதலிய அபரவிந்நு கலைகளானும், இநதிகை - திபிகை - ரோசிகை - மோசிகை ஊர்த்துவகாமினி யென்னும் அபரந்ந கலைகளானும், ருக்குமை-அதிருகருமை-மிருதை-அமிருதை-வியாபிதி யென

ரீ. மகாசதாசிவ மூர்த்தி.

பரவிந்து கலைகளானும், வியாபிந - வியோமரூபை - அநந்
புநாதை - அநாசிருதை யெனனும் பரநாதகலாபேதத்தாலும்,
கதைநது திருமுகத்தாடன கூழ்ப பரசிவாபேகைபுறற திரு
மே மகாசதாசிவம்.

‘இச சதாசிவம் பரசிவ மிரண்டும தாமாதாமி ஸ்வரூபமாத
சதாசிவம் பரசிவமூர்த்தியாகவும், பரசிவம் சதாசிவ அநதாயா
வுரு சிவாகமங்கள் கூறும். அசசதாசிவ பரசிவ மிரண்டுந
து பாவாகார மெனபா.

இன்னு மிவற்றின விரிவெல்லா மெழுதப்புகின, சாஸ்திரசங்
காதலின, அசசாஸ்திரமுதிராசசி யுடையோராகனறி ஏனையோ
அருத்திபுகாது அருசிபிறகருமாதலின இவ்வகை நிறுத்தினன.
வித்தாரம் காமிகாதி சிவாகமப் பெருங்கடலுட காணக.

கூவலீசுபரிசு.

‘சுயம் ஸர்வீசுரம் ஸ்ரும் ப்ரிஸீவஸம் ஸிலகர்ம் ஸ்ருஸ்தம்
‘ஸ்ருநிர்ஸுபி ஸுத்யோஸிம் ஸம்ஸுஸாஸீம் த்ருஸு: ஸர்ஸுத் ||
ஸாஸுஸீஸ்ருஸுஸுஸீத் த்ருஸு ப்ரிஸீத் || இதிஸ்ருதி: ||

மேற்கூறிய விலககணமேயன்றி, இப்பெருமான கண்கிட
தற கேலாத கரம் சிர முதலிய திருவுறுப்புக்களோடு கலந்த
மனியையுடையராகவு மிருப்பா எனவுங் கொளக.

திருவிசைப்பா.

‘எண்ணிலபலகோடி சேவடிமுடி க்ளெண்ணிலபல்கோடிதிண
ராக, க்ளெண்ணிலபலகோடி திருவுருநாமமோகொண முககண முக
பு, மெண்ணிலபலகோடியெலலைககப்பாலாய்நிறைநூற்றந
ரத்து, மெண்ணிலபலகோடிருணத்ததோவீழியிவாநமமையா
யாரோ.”

மஹா சதாசிவாயநம:.

உ
சிவமயம்
திருச்சிறைமபலம்

ஆளுவது உமாமே ஹச்சுவரமூர்த்தி .

உலகமாதாவாகிய உமாதேவியார் இறைவன் திருக்குறிப் பினவண்ணம் பஞ்ச கிருத்திய மியற்றி அககினிக குஷணம்போல அபிநாபாவமாயிருப்பான். அககருணையுருவாகியசத்தியே பஞ்சகிரு த்திய நிமித்தமாகக் கிருத்திய பேதத்தால் ஹவகைப்படுமே. அவை முறையே பராசத்தி-ஆதிசத்தி-இச்சாசத்தி-ஞானசத்தி-கிரியாசத்தி எனபனவாம் அவற்றுள் பராசத்தி பரமசிவத்தி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. ஆதிசத்தி பராசத்தியிலாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. இச்சாசத்தி ஆதிசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. ஞான சத்தி இச்சாசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது கிரியாசத்தி ஞானசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. இவற்றுள் ஆதி சத்தி ஆம்மாகளுக்கு விஷய சுகத்தைப் பொருத்தும். இச்சாசத்தி கிருஷ்டியைச்செய்யும், ஞானசத்தி சாவானமாகளுடைய கனமவ க்ளையும், அநதக்கனமங்களுக்கீடான தது கரண புவந போகவக்ளையும், உபாதானத்திரயங்களினின்று முண்டாகும். கிரியாசத்தி கிருஷ்டியாதி கிருத்தியங்களைச் செய்யும்.

வாதுளாகமம்.

“தச்சிவேதுபராஸக்திஸ் ஸஹஸ்ராமஸாதஜாயத
தச்சகதேஸதுஸஹஸ்ராம்ஸா தாதிரக்திஸமுதபவ:
அஸ்யாஸ்கத்தேஸ்ஸஹஸ்ராமஸா திச்சாஸக்திஸமுதபவ:
தச்சக்தேஸதுஸஹஸ்ராம்ஸாத் ஜ்ஞாஸக்திஸமுதபவ:
அஸ்யாஸ்கத்தேஸ்ஸஹஸ்ராம்ஸாத் க்ரியாஸக்திஸமுதபவ :

மகாமகேசுரபாதாராய, பாக்டர்

உ. வே. சாமிநாதையா நூல் நியம்

அறுபாறு சேனை-20.

உ. மகாமகேசுவர மூர்த்தி.

ஏதாவது கதய:பஞ்ச நிஷ்களத்வேனகோ ததிதா.

ஸ்ரீவஸுதாவுக்குரியமபரோகதே” இது.

తదు కం వాతుశే.

తచ్చివేతుపరాశక్తి స్పృహప్రాశాదజాయత ।

తచ్చక్రేస్తుసహస్రాంశా దాదిశక్తిసముద్భవః ॥

అస్మాశ్చ క్షేస్థహస్రాంశా దిచ్ఛాశక్తిసముద్భవః ॥

తచ్చక్రేస్తుసహస్రాంశాత్ జ్ఞానశక్తీనముద్భవః ॥

అస్మాశ్చ క్షేస్సహస్రాంశాత్ క్రయాశక్తిసముద్భవః ।

సతావైశ క్తయః పంచ నిష్కశః సైవ కీర్తితాః ।

శివస్మృతి రియంప్రొక్టే|| ఇతి

இவ்வகையாகத் தோன்றிய ஐயக்கச்சகதிகளில், பின்வருமாறு ராசத்தியானது பகருவமலராகிய ஆணமாகக் கருணையால் அது கிரகிக்கும், ஆதிசத்தியானது ஆணவமலம் பகருவமாகும்படி செய்தது. ஞானசத்தி சத்தாக்கு ஞானவொளியாகிச் சாமசக்தி ராஜிகராவியமான தேஜோரூபமாம், இப் பஞ்சசத்திகளின் தசாமசபதத்தால் சகளநிஷ்களமாகிய சதாசிவரூபமாம், இக்கருத்துப்பற்றியே “சத்திதான் சிவத்தையின்றும்” என அருணந்திசிவாசாரி திருவாய்மலாகதனா, “கறைக்கண்டனுக்கு மூத்தவளே” என்றும் இப்பெற்றிறோக்கியே யெனக், தசாம்சம் என்றதாற் பத்திலானது அகனமாகிய சாதாக்கியமாம்.

வாதுளாகமம்.

“பராஸுக் தோதஸாமஸேந ஸிவஸாதாதயஸமபவ”

பராஸக்தியுத்பவதவாசச ஸுததத்வாச்சிவஉசயதே."

పరాశక్తేర్నశాంశేన శివసాదాఖ్యసంభవః ॥

సరాశక్ర్యద్భవత్వాచ్చ శుద్ధత్వాచ్చివడచ్యతే ఇతివాదుః

కిరియాశతతియిన్లో శతాశివతతిల సహస్రరామసమాక అన్తేతేస
 వా రూపమాయ ఇరుపతతైతై వికకిరహుపేతమాక కిరుతతియపేత
 తైత సెయ్యమ. అవవుమెయోమొడియ అమకనే యామయేన
 వరమర్తీత యెనరు వేత సివాకమకల కురుమ

వాతులకమమ్.

“ కామోసయసహస్రరామసమాక మహోసయసమతపవ
 మహోసయసకలమవిరతయత సరువుడి సతితిలయతమక
 పరాశవిమరాతిపేతేన తనమూతి పరాశవిమరాతి
 సూతేతేతవనీగివ కారా పరొకతేన ననతొసతేపరపురితి ”

తదు క్తం వాతుశే.

కర్తేశ్యసహస్రా శాస్త్ర హేశ్యసముద్యవః ।
 మహేశంసకళంబింద్యతే స్పష్టిస్థిలయాత్మకః ।
 పశ్చిమింశతిభేదేన తస్మాద్విఃపశ్చిమింశతిః ।
 శుద్ధేద్వనిశివఃకర్తా ప్రోక్తానన్తే సత్ప్రభుశ్చితి ॥

యామహోసయసమాక.

காசாபாத்தி.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

ஏழாவது
சுகாசநமூர்த்தி.

ஸ்ரீகயிலாயகிரியாகிய வெள்ளிமலையி னுச்சியிற் கோடி ருரி
யோதய மாளுறபோன றெளிவீசும நவரதநயமான ஆயிரக்கால
மண்டபத்திலு, பகதாதுக்கிரஹ காரணமாக ஹரி பரஹ்மாதி தேவாக
ளும், பதினொருகோடி யுருத்திராகளும், இரத்திராதி திக்ரூபபாலகாக
ளும், அஷ்டவசுக்களும் முதலாகிய முப்பத்துமூன்றுகோடி தேவாக
ளும், நாரபத்தெண்ணூயிரம் முனிவர்களும், சரகராதி மகாருஷிக
ளும், நவசித்தர்களும், கருட காரநாவ சித்த வித்தியாகர யக்ஷ கீ
ரார முதலாகிய பதினெண் கணங்களும் ஒவ்வொரு பக்கத்தி லுரை
ந்து ஹரஹர சிவசுப கங்காதர சங்கர மகாதேவா வென்று துதித்து
நமஸ்கரிக்கவும், வேதன்கள் கோஷிக்கவும், துமபுரு நாரதா பாட
வும், அரம்பையா நடிக்கவும், திருநந்திதேவா கூட்டத்தைப் பொற
பிரமபுசொண டடித்து விலக்கவும், இஷ்ட காமியாரத்தன்களைப்
பெற வெண்ணினோ வரங்கேட்டுக் கையேற்று நிற்பவும், ஸ்ரீஉமா
தேவியாருடன் இரதனசிவகாதனத்தில் இறைவா திருவோலக்கவ
கொண்டெழுந்தருளியிருந்து, பகதியே வடிவமாக வுள்ள ப்ருங்கி
மஹாருஷி நடிக்கும் நடனத்திற் சிறிது நாழிகை திருக்கண சாதிப
பின அவரவர்கட்குத் தக்கபடி சிரக்கம்பன மந்தஹாஸாதிகளான
குறிப்புடன் அவரவர்கள் விரும்பினவற்றை யதுக்கிரகித்துத் தத்த
மிடங்களிற் செல்ல ஆஞ்ஞாபித்தனா

அதனபினனா அருளவடிவாகிய அனையாரா அரியாதனத்
திருந்து எழுந்து டணிகது, சிறிதுபொழுது கையேற்றுநின்று, “எம்

பெருமானே! தேவரீர் திருவாயமலாநதருளிய வேதசிவாகமங்களி-
 உண்மை இத்தகையினதென எளியேன எளிதிலுணரும்படி தி-
 ஷ்ணுவுளஞ் செய்து திருவாயமலாநதருள வேணமே” என நினைக்க-
 உமபூபெருமான “உமையே! இரு” எனத் தமது வரம்பாகத்
 லிருத்தி, ஒரு திருமுடிமும் ஆறுதிருக்கரங்களுமுடையராய “ந-
 காய! நன்று வினாவினாய். இஃதுனக்கே யன்றி ஏனைய அண்டங்
 ளிலுமுள்ள அகிலசராசரங்கட்கும் பயனளிக்கும் பயனுள்ளது; அத-
 னையுனக்குக் கூறுவேன” என்று [ஐ வகைப் பாசபநத்தின நிலை-
 மையும், அவை நீங்குமாறும், அவற்றை நீங்கினு ரடையுந் தன்மை-
 யும், வேத சிவாகமாதியின தோற்றமும், அவை அநாதியென வறிவி-
 ப்பதற்கு எடுத்துக் காட்டிய வைகரீயாதிய வாக்ருகளுக்கு அதிஷ-
 டானமாயுள்ள சுத்தமாயாலக்ஷணமும், அம்மாயை பராசத்தியா-
 கிய உன்னிடத்தினுள்ளும், நீ என வரம்பாகத் தமாந்ததம் இவ்விவ-
 வரலாற்றா னென்று] திருவாயமலாநதருளினார். இத்தகைய வேத-
 சிவாகமப்பொருளை உமாதேவியார கேட்டு நீறபத் தாம் எல்லா ஆச-
 நத்தினு முயாநத் சுகாசநத்தி லிருந்து திருவாய் மலாநத்தால்,
 சிவபெருமான சுகாசநழித்தி யெனப் பெயாபெற்றனார்.

[] இக் குறியினுட கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்களை ஆசிரியாமூல-
 மாக அறிந்துகொள்ளவும்.

8. உமேச மூர்த்தி.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றமபலம்.

எட்டாவது உமேசமூர்த்தி.

—❦—

முன்னொரு பிரம கற்பத்தில், நானமுகன வழக்கப்படி பல
கோடி ஜீவராசிகளையுஞ் சிருட்டிசெய்யக் கருதிச் சநகன - சநந்த
ன்ன - சநாதன்ன - சநற்குமாரன என்னும் நான்கு புத்திரர்களை
யுண்டிசெய்து அவர்களைக்கொண்டு உலகவிராத்தி செய்ய உத்தேசித்
திருப்ப, அப் புதலவா நாலவரும் நானமுகன விருப்பிற கிணங்கா
ராய நல்லுணர்வுறுத தவச்செயலை நாடினா அதன்பிறகு வேதா
யாதுவழியிலும் சிருட்டிச செயல் செவ்வையப்படாமையால், சித்
தந் திகைத்தது மெத்தவும் பிரமித்துத் தான முன்பெற்ற தநய
ரோடு தாமோதரனைச் சாராது தனாமேல் வீழ்ந்து பணிந்து தனக்
குச் சிருட்டித்தொழில் கை வராமையைக் கழறி நின்றான், கமலை
கேள்வன “பிரமனே! உன கருத்து நம மிருவராலு முற்றறாது.
பன்னகாபரணனபாற கூறின பதப்படும” என்று, பிரமனு முனி
வரு முடனவர, விஷ்ணு வெள்ளிமீலையையடைந்து விடைபூதிபால
தமது வருகையை விண்ணப்பிக்குமபடி நந்திதேவனா நமஸ்கரித்துக்
கூற, அவா அவவாறே ஆண்டவா சநந்தியில்டைந்துசாற்ற, சங்கரன்
“அவர்களைத் தருக” என்று ஆகஞாபிக்க, திருநந்திதேவா அவா
களைச் செல்லுமபடி விடைத்தந்தனர்.

கூட்டணிப்படி உடசென்று கண்ணுதலைத் தரிசித்துயாவரும்
நிறகையில், திருமால் “பெருமானே! பிரமன சிருட்டிசெய்ய வெ
ண்ணி எத்தனித்தபொழுது அது விருத்தியாகவில்லை, அக்குறையை
யகற்றவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான தனது தீவிழி

யால் திருமால்-திசைமுகன்-புதலவாநாலவா ஆசிய இவரைச் சா-
ராக்கினா அக்காலத் தவவிடத்து ஒன்றியாக நின்ற பரமன தயீ
வாமபாகத்திலுள்ள திருத்தோளைப் பராக் அதினின்று அப் பெ-
மாந்து சத்தியே உமாதேவியாகத் திருவுருவறத்து அவ வுமை
மையானாத் தமது இடப்புறத்திலிருத்தி இருவருமாக ஓர் திருவி-
யாடலசெய்து விஷ்ணு-பிரமன-நான்கு முனிவர்களையும் முளவ-
வண்ணமே படைத்தனா அவர்கள் அறுவரும், சிவபெருமானையும்
உமையம்மையானையும் பணிந்து பரவிநிறகையில், பரமபதி பன்னக
சயனனைப் பார்த்து “நாரண! நமதருளாகிய சத்தியோடு கூடிநின்-
றோம் ஆதலின், பண்டுபோற்ப துமனுக்குப் படைப்புத் தொழில் கைவ-
ரும்” என்று திருவாயமலாநதருள், அவர்கள் அகமகிழ்ச்சியடைந்து
அம்மையையும் அப்பனையும் பணிந்து வலமவந்து விடை பெற்று அப்
பாற்போயினா. அதுமுதல் ஆரணன ஆனமாக்களை யாக்கு மாற்றல்
பெற்றனன். உமாதேவியாருடன் அக்காலத்தில ஆதிநாதன் கூடி
நின்றதால் அகிலமெல்லாம் விருத்தியாயிற்று சத்தி=வல்லமை

சிவபெருமான உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும்
படைத்துக்காத்தது துடைக்கும் வகையாய் நானாபேதம்பெற்ற தமது
திருவருளாகிய சத்தியே உமையம்மையாக வாமபாகத்திலிருக்கக்
கொண்டு வீற்றிருந்தமையின் உமேசுழீர்த்தி பென ஓர் திருநாம
முற்றனா.

கந்தபுராணம்.

“தருழியீசன்றனைத்தனயருமயனுமாலும்
வந்தனைசெய்துபோற்றமாயவனவதனநோக்கி
நந்தமதருள தாருநவகையோடினி துசோநதா
முந்தையினவேதாசசெய்கைமுற்றிமேபோதியென்றான்.”

உமேசாயநம;

சி. சோமாஸ்கந்த ஸ்ரோத்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறறம் லம்

ஒ ன ப தா வ து

சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி.

சிவபெருமான பாரபதி சமேதராயத திருக்கயிலாயகிரியில்
திருவோலக்கங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில், தேவர்களெல்
லாங் டடி அமமலையை யடைந்து ஆண்டு முதறபெருங் காவலாக
வீற்றிருக்கும் திருநந்திதேவரைப் பணிந்து விடைபெற்றுத் திருச்ச
தானத்தினுட சென்று சாஷ்டாங்கசமாக நமஸ்கரித்துக் கைகட்டி
வாய்பொத்திநின்று, “மகாதேவனே! தேவரீர் உமையமமையானா
மந்திரமும், எங்களை நெருளாகத் துன்புறுத்தி மகேந்திரபுரிய் லரசு
பெய்யுஞ் சூரபன்மனைச் சங்கரிக்கத்தக்க தேவரீரைப்போன்ற ஓர்
புது கிரணப்பெற்று இன்னும் எங்களசங்கடத்தை ஒழிக்கவிலையே.
வினாவில் அருளபுரியவேண்டும்” என விண்ணப்பித்தனா.

ஆதிமூர்த்தி அவாகட கிரங்கி ஆறு திருமுகங்களுடன் வீற்றி
ருந்து தமது திருமுகங்கடோறும் விளங்கும் நெற்றித் திக்கண்களா
கிய ஆறு திருவிழிகளி னினறும் ஆறு நெருப்புப் பொறிகள் வெப்
பத்துடன் வெளிவரும்படி யருளசெய்ய, அப்பொறிகள் பாரமுழுவ
தும் புரந்திடக்கண்டு, பாரபதியார பாதத்தணிந்த சிலம்புகள் ஒன்
றுன்று மோதும்படி வினாவிற சென்று அந்தப்புர மடைந்த
னா. தேவர்கள் சித்தங்கலங்கி மெத்தவும் திகைத்துச் சிறிது ஓடித்
திரும்பி அத்தனை நாடி “ஐயனே! தீயோனாச செய்க்கத்தக்க சிறு
வனை யிரந்த எங்கட்குத் தீப்பொறிகளை யருளிச்செய்தால எவ்வாறு
பிழைப்போம்” என நடுங்கிக் கூறினா. சிவபெருமான் திருமு
மொன்றுடனிருந்து தீப்பொறிகள் தம்பால்வரத் திருவுளஞ் செய்த

னா, பொறிகளாற்றும் புராரிமுன்னாடபுக, அம்பிகாபதி அக்கினி-
யும் வாயுவையும் தோகதி, “ இப் பொறிகளை நீங்க ளிருவரும்தா-
க்கொண்டுபோய்க கங்கையில் விடுங்கள் ” என்று கட்டணியிட்டி-
தகக பலமுந் தந்தனா, மாதேவன திருவாரிணப்படி அவர்கள் மா-
மாறி யெடுத்துக்கொண்டுபோய்க கங்கையில் வைத்தனர் “ தரு-
யாகிய அக் கங்கையும் சரவணத்தில் விடுப்ப, பத்துத்திருக்களிலு-
விண்டுமுதலானா கண்டு காத்துக்கொண்டிருந்தனா. அப்பொழு-
அச் சரவணப்பொய்கையில் ஆறுதிருமுகங்களுடனும் பன்னிரண்டு
திருப்புயங்களுடனும் அரனே முருகேசனாகத் தோன்றியிருக்க அம-
ரா தெரிசித்தது, அக் குழந்தைக்குப் பாலுட்ட ஆறுகிய கார்த்திகை
நக்ஷத்திரத்தை யனுப்ப; அறுமுகப்பெருமான ஆறு சிறுவர்களாகி
அவர்கள் பாலுண டிருந்தனா.

இது நிறக: அநதப்புரமடைந்த அமமையா முக்கணருடன்
சிங்காதனத் துட்காரந்தனா. ஈரவரியா முன்னெழுந்தசெல்லுகை
யில், திருவடிச் சிலம்பினின்று சிதறிய நவரத்தினங்கள் பாவதி-
யின் சாயை யுற்று, பரமனழைக்கப் பக்கலில் வந்து, கட்டழகு
நோக்கிக் கருப்பமடைய கவுரிகண்டு கடுங்கோப்புகொண்டு, “ கருப்-
பயவாமல தாங்குமின ” எனச் சபித்தனா. அவ வந்தையா கருப்ப
வாதனையால வருந்துகையில், உடல வியாவையில் இலக்கமவீர-
ருதித்தனா. பின் பொருநாள் பெருமாட்டி விருப்பிணப்படி அவா-
கள் வீரவாகு - வீரகேசரி - வீரமகேசதிரன் - வீரமகேசன் - வீரபுரந்-
தரன் - வீரராக்காசன் - வீரமார்த்ததாண்டன் - வீரமார்த்தகன் - வீரதிரன்
என்னும் ஒன்பது புதல்வனா யுதவினா. ஈசன் இமயவலலியை
நோக்கி “ இரதலக்ஷத்தொன்பதினமரும் நமது புத்திரர்கள் ” என்று,
அவர்களை நோக்கி “ எனது மைந்தனேவஸை செய்திருங்கள் ” என
றிசைத்து, அமமையாருடன் இடபவாகன மேறிச் சரவணப்பொய்-
கையைச் சார்ந்து “ உமையே! உன் குழந்தையைக் கொண்டுவா ”
என, தேவியா விடையினின் றிழித்து விசையுடன் சென்று, ஆறுரு

தனை அமமை யெடுக்கையில், குழந்தை ஆறு திருமுகமும் பன
திருக்கரமும் ஒரோ திருமேனியுமாக, இறைவியெடுத்தது, உண்ணா
யாதவின தனது திருமூலைப்பாலை வளளத்திற் கறந்து திருவ
செயவிதது ஈசனைப் பணிவிதனள. ஸ்கந்தன் என்று அப்
புழுது திருநாமமுற்ற முருகேசனை முன்னவன மார்பிலணைத்து
தன்கொண்டு உமையுடன் இடபவாகனத்தி லேற்றி, (காததி
நகைத்திர மாகிய மாதாகட்கும், பராசர புதல்வாகட்கும் திருவ
ருள புரிந்து) ஏனைய தேவர்களை யவரவரிடத்திற் கேக விடைதந்து,
எம்பெருமானும் விடையேறி வெள்ளிமலையடைந்து, தேவியாருக்
கும் தமக்கு மிடையே ஸ்கந்தரிருக்க வீற்றிருந்தனா. இதனால்
சிவருமான ச+உமா+ஸ்கந்தா=சோமா ஸ்கந்தனெனப் பெய
ருற்றனா.

லக்ஷ்ம வீரரும், நவவீரரும் ஸ்கந்தமூர்த்தியைப் பணிந்தனா.
பிறகு குமாரக்கடவுள் ஸ்கந்தகிரியில் இலகைத்தொன்பது வீரரு
டன் வீற்றிருந்து பல திருவிளையாடல்கள் செய்து, ரூபனமனாகி
யபாத தொலைத்து, தேவா சிறையை விடுத்தது, இசைச கிரியைக்
ளாகிய தேய்வயானையம்மையார் வள்ளிநாயகியார் இவர்களை
மணந் தெழுந்தருளியிருந்தனா.

கந்தபுராணம்.

எந்தைசத்திகளுயிலொலாமொடுகுறுமெல்லை
முந்துபோலவொன்றாகியேகூடியமுழைப்போ
லந்தமிலலதோமூவிருவடிவுமொன்றாகிக்
கந்தனென்றுபோபெற்றன்னகவுரிதனகுமரன்.

ஏலவாரகுழலிறைவிக்குமெம்பிரானறனக்கும்
பாலனாகியகுமரவேணடுவுறுமபானமை
ஞாலமேலுறுமிரவொடுபகலுக்குருடுவாய்
மாஸையானதொனறழிவினறிவைகுமாறொக்கும்.

சோமாஸ்கந்தமூர்த்தியே;

உ.
சிவமயம்
திருச்சிறம்பலம்.

பத்தாவது
சந்திரசேகர மூர்த்தி.

பிரமதேவனது மாந்தபுத்திராகளி லொருவனாகிய தக்ஷப் பிரசாபநீ தானபெற்ற அசுவின்முதலிய நடசத்திரங்களாகிய இரு பத்தெழு பெண்களையும், அத்தீர்முனிவர் மனைவியாகிய அநுநயையினர் சந்திரன் அழகிசிறந்தோனாயிருத்தல கருதி மணம்புணாததி அவனை நோக்கி “நீ இப்பெண்கள யாவரிடத்தும் பாரபக்டமின்றிச் சமான்மாக அனபுகொண்டிருக்கவேண்டும்” என்று கூறிப் புதலவிய னாச சந்திரனோடனுப்பினன். சந்திரன் மாமனனுமதிப்படிச் சிறிது காலம் யாவரிடத்தும் அனபுடையவனாயிருந்து, பின்னா கிருந்தீகை உரோகணி எனலும் மாத ரிருவரோ தமது மனைவியருள் பேரழ குடையராயிருத்தலால், அவவிரண்டுமனைவியரிடத்திலேயே அதிக அனபு பாராட்டி ஏனையோரை முகநோக்காளுயினன். ‘அக்கன்னியா நெடுநாட்பொறுத்துப் பார்த்துச் சிறிதும் மனஞ் சகியாது தமது குழைகளைத் தந்தைபாற்சொல்ல, தந்தையாகிய தக்ஷன், சந்திரனையழைத்துப் பலவகையாகப்புத்திமதிகளைக்கூறி விடுபபவும், சந்திரன் அவற்றைத் “தைய்லார் மயலிற் பட்டோர் தமக்கொரு மதியுண்டாமோ” எனலும் ஆன்றோர் வாசகத்தின்படி, தக்கனசொல்லிய வழறைச் சிறிதுஞ் சிந்தியாமல், பண்டுபோல நடத்தலகண்ட அப் பேதையா மீண்டும் தந்தைபாற்சென்று “எந்தையே! எமது நாதன் ஈமமை முன்போலவே முகநோக்காதிருக்கின்றான்” எனக் குறை கூறக்கேட்ட தக்ஷன் வெகுண்டு “நானுக்கொரு கலையாய்க்குறைநது றுறக்கக்கடவன்” என்று சாபமிட, சந்திரன் அவவாறே நடக்க

10. சந்திரசேகர ஸ்வாமி.

MAHAMAHOPADHYAYA

சாபத்தால் நாளுக்கோ கலையாகப் பதினாறு தினங்களில் தனக்கலை
 ளைலலாமழிந்து, ஓர் கலையோடு மனமவருநதி, தனக்குநோத துன
 பத்தை இரத்திரனிடஞ்சொல்லி யாசிக்க, ஓநீநீரன் “நீ பிரமதேவ
 னிடஞ் சொல்லிக்கொண்டால், பிரமதேவன் ஒருகால தனபுதலவ
 கிறாய் தக்கூனிடஞ் சொல்லி, உனக்குச் சாபவிமோசனஞ்செய்தல
 கூடும” என, அவ்வாறே பிரமதேவனை வேண்டிக்கொள்ள, பதுமன்
 “சந்திரா! தக்கூனா தந்தையென மெனசொல்லைக் கேளான். யானு
 மகூனென நவனிடஞ் செல்லேன நீ கலையையடைந்து கருணா
 மூர்த்தியாகிய கண்ணுதலைப் பிரார்த்திக்கின் அவர் உனது குறை
 தீர்ப்பா” என, அதுமேறொண்டு சந்திரன் திருக்கயிலாயகிரியை
 யடைந்து, திருநந்திதேவர் அறுகளுயால் மஹாசநநிதானத்துட்
 சென்று அருடபெருங்கடலாகிய எமது சிவபெருமானைத் தரிசித்து
 அஷ்டாங்கபஞ்சாங்கமாக நமஸ்கரித்துத் தனக்குநோத சாபத்தை
 விண்ணப்பஞ்செய்து யாசிக்க, பாரபதிபாகராகிய பரமன் எஞ்சி
 யுள்ள ஒருகலையைத் தமது சடைமுடியிலதரித்து “உனது கலைகள்
 லொன்று எனமுடியீ திருத்தலால் நாளுக்கொரு கலையாகவளாநதும்,
 தக்கூன சாபத்தால் நாளுக்கொரு கலையாகக் குறைந்தும் இருக்கக்
 கடவாய். எப்போதும் ஒருகலை யுனைவிட்டு நீங்காது” என அறுக
 கிரகித்தனா, இதுகாரணத்தால் எம்பெருமானுக்குச் சந்திரசேகரர்
 எனபதோர் திருநாமமெய்தியது.

சந்திரசேகரமூர்த்தயே நம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றமபலம்.

பதினொருவது

ருஷ்பாருட மூர்த்தி.

ஆகாயவாசிகளாகிய இமையவள், திரிபுரத்தவர்களால் உலக துன்புறுகின்ற தாதலின, அவர்களை யடக்கியருளவேண்டுமெனச் சிவபெருமானிடம் விண்ணப்பஞ்செய்ய, சிவபெருமான் “அவர்கள் மேல் அமார்க்கோலங்கொண்டெழுமபடி யுத்தத்திற்குரிய கருவிகளைச் சித்தஞ்செய்க” என்று கட்டளையிட்டருள, அவர்கள் வவாழே ஆயத்தஞ்செய்து அரவாபரணனுக்குத் திருநீர்தேவாமூலமாக அறிவீகக, ஐயா அமமையாருடன் தருமதேவதைபாகிய தாவளயமான இடபவாகனத்தின்பேரி லாரோகணித்து, திருக்கயிலாயமிரியினின்றிறங்குகையில், திருமால் முதலாகிய தேவர்கள் கண்களாரத் தரிசித்துச் சிரசினமேற கைகளைக் குவித்து இறைஞ்சிப் பலவகையாகத் துதித்து மகிழ்ந்தனர். அம்பிகைபாகன அமரராலாகிய இரத்ததைக கண்டு இடபத்தினின்றும் இமயவலலியுடனீழிந்து, மேருமலையாகிய விலலுடன் சென்று தேரிலேறி மிதித்தவுடன் அதன்சகமுரிந்தது.

அதுகண்ட விகீகநீர் அரனிடத்துள்ள அன்பன் மேலீட்டால் அப்பொழுதே ஓர் வெள்ளிய விடையுருவேற்றுத் தாங்கினார். சகரனைத் தாங்கினின்ற சாரங்கன் “எனையெனறி எம்பெருமானைப் பரிப்போ யாவா? எனத் தவமே தவம். இறைவன் எனக்களித்த லரமேவரம்” என விதுபோற்பல நீனைத்து இறுமாந்தனன். பத்தி வலையிற்படுவோனாகிய பரமபதி, மாயவனமனத்தினுற்ற மமதையை யுறித்து ஓர் திருவினையாடல் புரிந்தனர். அதனால் அச்சதா ஐயனைத்

தாங்கமாட்டாமல் இருசெவியிலும் வாயவழியிலும் நாசியிலும் உதிர வெள்ளமொழுக, இருவழிகளும் பிதுங்க, காலகளை மடித்துக்கொண்டு நிலத்தின்பேரில் விழுந்தனா. அப்பொழுது தேவர்களபயந்து “அத்தா சரணம்-அரணே சரணம்-முத்தா சரணம்-முதலவா சரணம் சித்தா சரணம்-சிவனே சரணம்-நித்தா சரணம்-சிமலா சரணம்” எனப் பலவாறு துதித்தனா. கருணாநிதி கமலகேளவனவிஷயத்தில் மனங்கனிந்து பூயியிலிறங்கினா. ஈசன் இறங்கியபின்னா கேசவன் வலி பெற்றோனாய் நிற்க, பிரஹ்மேந்திராதி தேவர்கள் திகைத்தனா. சிவ பிரான் புன்கிரிப்புகொண்டு திருமாலேனாகக் “சீதரா! யாதுவேண்டினை விருமபியவறறைக் கேட்பின், இப்பொழுதே தருவேம்” என, மாதவன் மனமகிழ்ச்சியுற்று “தேவநாயகா! தேவரீரது வாமபாகத்தினின்றும் பிரியாது ஒரு சத்தியிருக்கவும், அடியேன் விருமபியபடி என்னையும் ஒருசத்தியாகக் கொண்டா. தொண்டருள்ளதில அவா வியவறறைண்ணியாகியும் அருட்கற்பகமாகிய தேவரீருக்குத் தரும விடை யொன் நிருப்பினும், மால்விடை யென் யானுந் தேவரீரைத் தாங்க வலிபெறவேண்டும்” என்று வருந்தி யாசித்துகிற, அருட்பெருங்கடல் தமது அடியவருட் சிறந்த திருமாலுக்கு அத்தகைய பெருமபே ரெய்தத்தக்க அரியவரத்தையும் வலியையும் அதுக்கிரகித்து அரியாகிய இடபத்தை வாகனமாக்கக்கொண்டு அதன்பேரிலாரோகணித்தனா. (எஞ்சியசரிதையைத் திரிபுரத்கனத்திற கண்டு கொள்க.)

மாலாகிய இடபத்தை வாகனமாகக் கொண்டு அதன்பேரில் ஆரோகணித்தலின் சிவபிரானுக்கு ருஷ்பாருடமூத்தி யென்பதோர் திருநாமம் விளங்குகின்றது.

ஸுராந்சம்ஹிதை.

“சதுஷ்பாதவருஷரூபீதவம பரஹ்மண: புதரதாங்கத்: தாமஸஸாவாசிதஸஸஸ்வத் வாஹநோமெபவாசிஸூதவஜேபிமமகோவிந்த தேநமாம்வ்ருஷ்பதவஜம் அஹம்வருஷ்பவாஹஞ்ச ஸூராயோவேததத்பரா:”

சுஹஸ்சந்தி:

வசுஸ்புஷ்பரூபீத்யம் ப்ரஹ்மணஃபுத்ரதாந்தம் ।
 ஸ்ரீஸ்ரீராமச்சந்திரசுந்தரே ஸ்ரீமத்ஸுந்தரே ॥
 ஸ்ரீமத்ஸுந்தரே ஸ்ரீமத்ஸுந்தரே ஸ்ரீமத்ஸுந்தரே ॥
 ஸ்ரீமத்ஸுந்தரே ஸ்ரீமத்ஸுந்தரே ஸ்ரீமத்ஸுந்தரே ॥

உபதேசகாண்டம்

மூர்தியென வியமலே ஸ்ரீமதேவமேதேவமேதேவ
 மேருமாலவலையொருதனிவிலலொடுமேவித
 தேரினோதனியெடுததுறமிதிததலுந்தெறிதது
 பாருமசகமறிழிந்ததுதோததடம்பரபடி
 மதேதெடுததனனவெளவிடையுருக்கொடுமாண
 நெடுததவப்பரமபொறுககலாணிருதொணநாசி
 விடுததெழுந்தனருநதிநீவிழிததுணைபிதுணைபி
 படுததவாயவழியுமிழந்தனனருநதிநீபபவையு
 எந்தையேயுனககபயமறநெவவுயிரததொகைகருந
 தந்தையேயுனககபயமெததலைவாகருமுதலா
 முந்தையேயுனககபயமெனநிரந்தனாமொழிந்தா
 ரிந்துசேகரனமாயவறகுறித்தனனிர்வகி.
 சத்தியோபபுடையிருக்கவுமயானுமோசத்தி
 யொத்திடபுரிந்தருளினையாதுபோலுடையாய
 வித்தகத்தனியேறுளையாயினுமவினையே
 னத்தனித்திறலேறெனத்தாங்குத்தருளவாய

ருஷபரூடமூர்த்தியேநம:

12. விருஷபாந்திக மூர்த்தி.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிறறம்பலம்.

பன்னிரண்டாவது ருஷ்பாந்திக மூர்த்தி.

சிவாக்ஷிணப்படி இரண்டாயிரஞ் சதாயுகங்கொண்ட காலம்
பிரமணுக கொருநாள - அத்தகைய நாட்களா லாகிய நூறுவருடம்
பிரமணுக ரூரிய ஆயுட்காலம் அதுவே திருமாலுக கொருநாள. அத
தனமையாகவே திருமாலுக்கு வயது நூறு கழியின் உலகிலுள்ள சா
வானமாகக்ஞ மொழியும். அக்காலத்திற் சமஸ்த லோகங்களும்
மஹாமயானமயமாகும். அச்சமயத்தில் ஐஞ்சினை பரம்பொருளா
கிய சிவபெருமான தமது சத்தியாகிய உமையமமை தரிசுக்கும்படி
திருநடம்புரிந்தருளவா, இத்தனமைத்தான தேயுப்பிரளயத்தில்எல
லாத தருமங்கட்கும் அதிதேவதையாக விளங்கும் தருமதேவதை
தானுமிறக்கவருமே யெனசெயவே னென நெண்ணி, சிவபிராணைச்
சரணடைந்தால மரணத்திமைநீங்கி யாண்டு முயிரகொண்டிருப்பே
னெனத்தெளிந்த ஓரிடப்பவடிவேற்று எம்பெருமானையடைந்து “நச
னே ! யானிறவாமையும் தேவரீருக்கு வாகனமாநனமையும் சமான
மில்லாவலியுடைமையும் பெற றுயிராவாழ அடியேனுக கருளவேண
மே” எனப் பிரார்த்திக்க. அருட்கடலாகிய அம்பிகாபதி “அஞ்சா
தே” எனறபயமளித்தது அதன் சிரமேற மமது அருமைத் திருக்கர
மாகிய திதித்தொழிற்கூரிய அபயாஸ்தத்ததைச் சூட்டிப் பின்வருமாறு
திருவாய்மலாந்தருளினார். “தருமதேய்வதமே ! நீ விருமபியவாறே
யுவற்றை யடைக : அன்றியும், தருமத்தின் காலகிலை யிஃதென்று
கண்டோருணர முற்பட்ட கிதோதாயுகத்தில் நான்கு காலங்களும், இர
ண்டாவதாகிய திதோதாயுகத்தில் மூன்றுகாலங்களும், மூன்றாவதாகிய

18. புஜங்கலனித மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறுமபலம்.

பதின்மூன்றாவது

புஜங்கலளித மூர்த்தி.

காரிபன மனைவியா பதினமூவரில் கற்பின மேம்பட்ட கத்
துநு விநதை யென்னுந காரிகையரிருவா தாம அழகிறசிறந்தவனொன்
ஒருவரோ டொருவா வாதிட்டுத் தமது நாதனை வினாவி, அவா தீர்
மானித்தவண்ணந தோற்றவள சிறையிருப்பதாக ஏற்படுத்திக்கொ
ண்டு முனிவரை யணுகிக் கேட்க, கத்தரு சிறந்தவனென, மறவள
சிறையிலகப்பட்டன சிறையிலிருக்கும் விநதை தனமாற்றவனை
நோக்கித்தனைவிடுமபடி வேண்ட, “தேவலோகத்துள்ள அமிர்த
மளித்தால, சிறை நீக்குவேன்” என, விநதை தன குமாரனாகிய கரு
டனுக் கறிவிக்க, கருடன் தேவலோகஞ் சேர்ந்து அமுதகலசத்தைக்
காததிருநத அநதரத்தவரைச் செய்தது கைக்கொண்டு வருகையில்
திருமால் எதிர்த்துச் செருச்செயது செயிக்கமாட்டாமல் “பக்ஷி
ராசனே! உன் பராக்ஷிரமத்தை மெச்சினேன், வேண்டிய ஒருவரத்
தைக் கேள்” என, கருடன் சிரித்து “கமலாக்ஷ! உன் வலிமை
க்குக் களித்தேன். நீ விருமபிய இரண்டு வரங்களைக் கேள்” என,
விண்டு இதுதான் சமயமென றுட்டுக் கொண்டு “சாப்பங்கட கமுதூட்
டாதிருக்கவொருவரமும், நீ எனக்கு வாகனமாகித் தான்க மறறொரு
வரமும் வேண்டும்” என, கருடன் அவவாறே யியைந்து அமுதகலசத்
தைத் தாயினிடஞ் சோதது, சாப்பங்கட் கமுதூட்டா வகையாகக்
உரிச சிறைவிடுவித்து, சிவலிங்கபூஜை செய்யப்பெருமான் களித்துப்
பிரசன்னமாய்ப் பல வர மளித்து “விட்டுணு நம தமிழ்நிற் சிறந்
தோன். நீ யவனுக்கு வாகனமாதல்பற்றிக்களித்தோம்.” என்று திரு
வாய்மலர்ந்தருள்க்கருடன் மனம்பூரித்து மாளுக்குவாகனமாயினன்.

காசிகண்டம்.

“கலுழ னுறறிய காமரு தவத்தினை வியந்து
நிலவு தூங்கினம பிறையணி நீளசடைக கடவு
ளலகில நலவர மனித தூநம மடியறிற் சிறந்தோ
னுலகு பூததசெந தாமரை யுந்தியக கடவுள்
ஆங்க வறகுநீ யூதியா யடைதுமென றறைநத
தீங்கி னலவர முவந்தனஞ் செலகெனக் கலுழன
வீங்கி னுனறடம புயமுளக குளிப்பபுற விழிநீர்
தூங்க மெயமமயிர சிலிப்பபுறத் தொழுதிவை சொலவான்

கருடன் சிவாச்சனை செயதுபெற்ற வலலமையால, த
மாற்றாநதாயாகிய கத்தரு வென்பாள் பெற்ற கடசெவிகளைக் கடி
கோபத்துடன் கொண்டு துன்புறுத்தி வருதல கண்டு, நாகங்க
“நாமும் சிவபிரானைப் பூசித்து வைந்தேயனால் மாயாத வரமுந்
வேண்டி” என றுலோசித்துக்கொண்டு ஓர் சிவலிங்கக்கருறியை
தாபித்து, விதிமுறையே சிவாச்சனைசெயது நோகின்று “ஆதிமத
யாந்த ரகிதராகிய அருடபெருங்கடலே ! தேவரீரது பூஜாபலத்
தும், திருமாலுக்கு வாகனமா யிருத்தலாலும், மாற்றாநதாய மை
னாதலாலும், கருடன் எங்களைக் கொல்கின்றான். அவனா லிறவாவ
ணம் அருளபுரியவேண்டும” என்று பிரார்த்தித்தன. சிவபிரா
அச்சாப்பங்கடகுத் திருவுள் மிரங்கித் தம் தருமைத் திருமேனி
லாபரணமாக அவைஅழகுறுமபடி அணிந்துகொண்டனா, இதுகிற.

பின்னொரு காலத்தில விஷ்ணு சிவதரிசனாததமாக வந
பொழுது அச சாப்பங்கள் அச்சமின்றிக் கருடனை நோக்கி “ஏ
கருடா சுகமா” என வினாவின. இதனை உலகத்தா ரோர் வழக்க
சொல்லாகக்கூறுகின்றனர். அஃதெற்றுகக்கெனில் சிறியோரைச்சே
தலினும் பெரியோரைக்கூடுதல சிறந்ததென றுணர்த்தற்கெனவறி

புஜங்கம் = பாம்பு, லளிதம் = அழகுசெய்தல.

புஜங்கலளிதமூததயேநம:

14. புஜங்கதாராச மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினான்காவது

புலங்கத்ராச மூர்த்தி.

தாருகவனத்து முனிவர்கள் தவமே சிறந்ததென்றும், அவர் பன்னியா கற்பேயிருந்ததென்றுங் கருதிக் கடவுளா பெருமானாகிய கண்ணுதலைப் பரம்பொருளென மதியாது மமதைகொண்டு வாழ்ந் திருக்குறளில், சிவபெருமான் திகம்பரராயப் பிஷாடனத் திருக் கோலங்கொண்டு, தீருமால் மோகினிவழிவேற்றுஞ் சென்று அடி முனிபத்தினிகள் கற்பையும் அம்முனிவாதவதையு மழித்தனா. அக்காலத்தில் அரிவையா முயக்கி லவாவுறறுத் தம்திருக்கைநாடிய அவவந்நனா தத்தமவீதியிற் கற்பழிந்துழலுங் காரிகையரைப் பாரத் துத் தமது ஞானத்தால் “நம தவததை யழித்து நமது மனைவியா கற்பையொழித்தவன் சிவன், அவனேவலால் ஆயிழையா யடைந்த வன் அச்சுதன்” எனற்றிந்து விஷவிருக்ஷங்களைச் சமிதையாகக் கி லேமபுமுதலியவற்றின் நெயயினால் அவிசாரவேண்வி் செயது அதி னினறெழுந்த பல பொருள்களையும் பரம்பதியின்பேரில் பிரயோ கிக்க, சிவபிரான அவற்றை எண்ணியவன்கயெலாம் உடை, பாத்தச் சிலம்பு, ஆயுதம், சிரோமலை, சேனைமுதலியவாகச் செயதுகொண் டனா

தாம் பிரயோகித்தவை பிரயோசனப்படாததுகண்ட தாருக வனமுனிவா யாகாக்கினியினி னெழுந்த சாப்பங்கையுஞ் சங்கரன மேலவிட, அவை அச்சமின்றி அவனி யழியும்வண்ணம் அதிவேக மாகத் தமது காளி-காளாஸ்திரி-யமன - யமதுதன் எனலும் நான்கு

நச்சுப்பறகளிலுள்ள தொனைவழி விஷஞ் சிந்திக்கொண்டு நாதனை நண்ண, அண்ணல ஆதிநாணையில விண்ணுவினவாகனமாகிய கருடனுக் கஞ்சித் தம்பால சரண்புகுநத சாப்பங்களைத் தமதுடலிற றுங்கியிரு நததுடன் இப்பாம்புகளையும் ஏற்று “உமது குலத்தாருடன் ஒன்று கூடி வாழுங்கள்” என்று திருவுள்ளஞ்செய்து அப்பாம்புக ள்ளுக்கும் படி திருக்கரத்தாறப்பறிச சிறிதுபொழுது நடித்து, திருக்கரம் திரு வடி அரை முதலியவிடங்களிற கங்கணம் - காலணி - அரைநாண் - கழகுத்திர முதலியவாகப் பிணித்தருளினா.

தாருகவனத்து முனிவா செலுத்திய சாப்பங்களை அச்சுறுத்தி னமையால், சிவபெருமான் புஜங்கதராச மூர்த்தியெனத் திருநாம மெய்தினா.

[இச்சரித்ததின ஏனைய விஷயங்கள் பிஷ்நாடனம் சராததூல ஹத் மிவற்றில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்குக் கண்டுகொள்க.]

கந்தபுராணம்.

ஏந்தியபின்னா “வேளவியெரியதற்கிடையேயெண்ணில பரந்தளங்கொழுந்துதீயோபணியினுறசீற்றங்கொண்டு போந்தனவவற்றையோன்புள்ளினுக்கஞ்சித்தம்பால சோந்ததோபணிகளோடுசெவவிதற்புனைந்தானெனக்கோன.”

புஜங்கதராசமூர்த்தியேநம்

15. சந்தியாசிர்த்த மூர்த்தி.

திருச்சிற்றமபலம்.

பதினைந்தாவது சந்தியாநிருத்த மூர்த்தி.

தேவாகள சிவாக்ஷினியினறித திருப்பாற்கடலை மாததிதத
பொழுது அதிலநாட்டிய மந்தரமலையாகிய மததிரகுப்புடடபபட்ட
தாமபாகிய வாஈகி யெனனும் பாம்பு தனதலைவாலகளைப் பற்றியீக்
குந தேனாகரா வலிககாற்றாமல வாயவழி நஞ்சு கககியது. அவலிஷம்
யாவரையுமெதிராககத திருமால் அதனையெதிர்த்து உடலகருகி உம
பாகுமுவுடன வெள்ளியலையையடைந்து சிவபிரானுகு விண்ணப
பஞ் செயதுகொள்ள, அருளவளவல் அதனை அமுதுசெயதனா.

[இதனவித்தாரம விஷாபஹரணத்திற காண்க.]

ஆகமத்தீர்டு.

“பொருகுவகவகாதரன்காளமயினறையொன்றும்

புகலாமவிருந்தனனோகணப்பொழுதுபுலவோ

அறகவனையிடைவிடாதருசசனைமுனபுரிந்தார

அத்திதியேகாதசியாமதேதத்தியதனிற்

புகவகாபாரணமபுசித்தேபூததியுற்றாரிதனமேற்

பொருநதுதிதிதனிலிமவான பொறகொழியைவைத்தே

சங்கரணகுலஞ்சுழற்றிநடித்தனனோயாமஞ்

சதுர்மறைநூலதுபிரதோடமமெனவேசாற்றும்” —

என்னும் பிரமாணத்தின்படியே,

சிவபெருமான் தேவர்துயர்தொலையும்படி விஷபாணஞ்செய்த
காலத்தில், அதனால் தாமொருநீமைபு மடைந்தாரில்லையாயினும், ஓ
நிருவினையாடல் செய்க்கருகி ஓர்க்குணப்பொழுது ஒன்றுங்கூறாய்.

உமாதேவியா தமமை யுபசரிக்கும்படி மௌனமாய்ச் சயனத்திற்
தனா. அதுகண்ட அமரா அரணை யருச்சித்தனா. அதிதினைய ஜ்
ரோ ஏகாதசி யெனபா. அறறையநாள முற்றும் உணவிலலா.
அன்றிரவெல்லாம் நித்திரையினின்றுநீங்கி மறுநாளாகிய துவாத
யிற பண்ணவா பாரணஞ்செய்தனா அதனமேறப்பட திதியாகி
திரயோதசியிற சிவபிரான மலையரசபுத்திரியாராகிய உமாதேவிய
ரை நிறுத்திச் சூலத்தைச் சமுற்றி, கையில தமருகமேந்தி ஓர் சா
காலம் நிருத்தஞ்செய்தனா. அக்காலத்தையே வேதசிவாகமங்க
பிரதோஷ மெனக் கூறும். இதுபற்றி பதினெட்டுதினங்கட கோ
முறை வரும் திரயோதசியைப் பிரதோஷமெனப்பதன்றி, தினந்தே
றும் மாலையு மிரவுங்கலக்கும் ஒருசாமப்பொழுதையும் பிரதோஷ
கால மெனவும், வருடத்திற்கோமுறை யெய்தும் மகாசிவராத்திரி
யை வருடப்பிரதோஷ மெனவும் கூறாநிற்பா ஒவ்வொருதினமுப்
உதயாகி இருபத்தாறேகால நாழிகைமுதல் இரவுமூன்றேமுககால
நாழிகைவரையும் நாழிகை ஏழரை இதில் ரஜநிமுக காலத்திற சம்ப
விப்பது பிரதோஷ மெனவும், மத்தியான முகூர்த்த மெட்டனுள்
ஏழு கழித்து எஞ்சிய எட்டாவது முரூர்த்தமே பிரதோஷமெனவும்
ஆகமங்கள் கூறும். இம் முறைபற்றி மாதப்பிரதோஷத்தை மாத
சிவராததிரி யெனபா.

இதுநீறக. சிவபிரான நிருத்தஞ்செய்க்கண்ட தேவா களித்து
இருகரங்கனையுஞ் சிரயேற்குவித்து மனதை மகாதேவனபால் பதி
த்து அரணே பரனெனமதித்து ஆனந்தக்கூததாடினா. அன்புருகிப்
பாடினா. ஐயனைக் கொண்டாடினா. அருளாளா விடைபெற்றுத்
தமகிடத்தைநாடினா. இத்தகைய நிருத்தகாலத்தில் தேவர்கள் தத்
தமக்கிணையந்த வாச்சியங்களும், தீநமால் மீநுதங்கழும் வாசித்தனா.

பெருமான் திருக்கயிலாயகிரியில் உமாதேவியார் முதலானா
காணப் பிரதோஷகாலத்தில் நடனஞ்செய்த அவசரம் சாநியாநிரு
த்தமூர்த்த மெனப்படும்.

பீரம்மோத்தரகாண்டம்.

வாக் தேவீ தருதவலக் கீரதமகோவேணுமததபதமஜ
ஸதாளோநநிதரகீராரமாபகவதீகேயபரயோகாஞ்சிதா
விஷ்ணுஸஸநதரமருதங்கவாதநபரோதேவாஸஸமநதாதஸதிதா
ஸேவநீதேதமருபரதோஷஸமயேதேவமருடாநீபதிம.

புறஹுதூரஹண்டமு.

வாடீபீப்யதவல்லகீதமஹீபீலுண்டதபதஜ : |
ஸூலீநிபுருகரீரமாபகவதீகேயபரயோகாஞ்சிதா ||
விஷ்ணுஸஸநதரமருதங்கவாதநபரோதேவாஸஸமநதாதஸதிதா : |
ஸேவநீதேதமருபரதோஷஸமயேதேவமருடாநீபதிம ||

சந்திராநிருததமூததயேநம

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறமபலம்.

ப தி ன ர வ து ச தாநிருத்த மூர்த்தி.

சிவபெருமான ஆனமாகளுக்குப் பெத்த முத்திகளைத் திரு
வருள்செய்தறபொருட்டுப் பஞ்சாககரமே திருமேனியாகக்கொண்டு
பஞ்சகிருத்தியத் திருநடனத்தை யெஞ்ஞான மும் இயற்றாநிற்பா.

“தோற்றநுடையதனிற்ரோயுநதிகியமைப்பிற
சாற்றியிடுமங்கியிலேசுகாரம—ஊற்றமாய
ஊன மலாபபதத்திலுற்றதிரோதமுத்தி
நானமலாபபதத்தேநாடு”

“மாயைதனையுதறிவலவினையைச்சுடமெலஞ
சாயவமுககியருடானெடுத்தது—நேயத்தால
ஆனந்தவாரிதியிலானமாவைத்தானமுத்தத்
தானெந்தையாராதநதான்.” எனனும உண்மைவிளக்க

கத்தின்படி, பெருமான மூன்றுதிருக்கரங்களாலும் இரண்டு திரு
வடிகளாலும் பஞ்சகிருத்தியமியற்றுகின்றான். எவ்வாறெனில் தமருக
மேந்திய கரத்தினால் சிருட்டியும், அமைத்த அஸ்தத்தினால் தீத்யும்,
மழுவேந்தியகையினால் சங்காரமும், முயல்கள முதுகிலுன்றிய திரு
வடியினால் திரோபவமும், அநவரதநடம்பயிலும் அடித்தாமரையி
னில் அநுக்கிரகமும் புரிவா. அன்றியும்,

“உடையுணர்வுக்கெட்டாவொருவன்மிகுபஞ்சாக்
கரத்தால்வமைகடன்பாதி—பரையிடமாய்க்
காணும்படியேகருணையுருக்கொண்டாடல்
பேணுமவாக்குண்டோபிறப்பு.”—என்றபடியே, ஆன்மாத்

16 சதாரித்த மூர்த்தி.

களை அநாதியே பந்திக்கப்பட்டுள்ள பாசவீக்கமபோக்கி முததியடை
தற்பொருட்டே, அருளவடிவாகிய அமமையா பகதாறுக்கிரககார
ணமாய், பஞ்சாககரவடிவாகிய அவ வாரந்தத திருநடனத்தை வாம்
பாகத்தினின்று தெரிசிப்பா மேலும்,

“ஆடுமபடிகேணலலம்பலத்திலையனே
நாடுநதிருவடியிலேநகரம்—கூடும
மகரமுதரம் வளாதோளசிகரம்

பகருமுகமவா முடியப்பா.”—என்றபடியே சிவபிரான்

நிருதத்கோலங்கொண்ட ஞானறு திருவடியில நகரமும், திருவயிற்
றில மகரமும், திருத்தோளில் சிகரமும், திருமுகத்தில வாகாரமும்,
திருமுடியில யகரமுமாகக்கொண்டு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே திருவுருவாக
நின்று ஆனமாககளினமீ துள்ள கருணையால் ஐவகையவான திரு
ததியங்களை யு மியற்றா நிற்பா. இனி இந்நடனம் ஊனநடனம் ஞான
நடனம் என இருவகைப்படும். சிவபிரான் திருக்கயிலாயமலை - ஸ்ரீ
மேருமலை - வடாரணயம் - திருத்திலலை - திருவாலவாய - திருநெல்
வேலி - திருக்குறையலம் - திருத்தெளிச்சேரி முதலாகக் கூறப்படும்
பல விடங்களிற் பல காரணங்களாற் பலமுறை பதம்பெயாததாடி
பிருப்பினும் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே திருமேனியாகக்கொண்டு பஞ்சகிருத
தியகாரணமாக எப்போதும் உமையமமையா தரிசித்து நிற்கும்படி
கருமால் திருநந்திதேவா பிரமதகணங்கள் முதலானாறுதேவர்களுவி
தொணக்கருவி நரமபுக்கருவி கஞ்சகருவி மிடற்றுக்கருவி முதலிய
வற்றினொசையோடு திருநடனஞ்செய்திருத்தலின, சதாநித்தமூர
ததியெனப் பெயருற்றனா.

சதாநிருத்தமூர்த்தயேநம:

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினேழாவது சுண்டதாண்டவ மூர்த்தி.

ஸ்ரீவடாரணயத்தின மகிமையைச் சிவபிரானா சொல்லக்கே
ட்ட சுந்தம்முநீவி, பெருமான அநுக்கிரகித்தவண்ணந் தாண்டவ
தரிசனத்தை விருமபி ஆங்கடைந்து தவத்திருநதனா, அவவாறிரு
க்கையிற கண்ணுதல கைவிரலணியாகிய காரீர்கோடகன், திருவிர
லில விஷத்தைக் கக்க, விடைபூதி “நமமை மனத்திற கருதாது
மமதையோடு நீசெய்த நீமைக்காகத் திருக்கலையை நீங்குக” என,
நாகம் நடுங்கிப் பணிய, நாதன “வடாரணயத்தலத்திற பலவாண்டுக
ளிருந்து அருந்தவஞ் செய்யுஞ் சுந்தருடன் சுண்டதாண்டவத்தைத்
தரிசித்துப் பிறருவருதி” என, கட்செவி கருடனுக்கஞ்சி முறையிட,
இறைவா “இத்தீர்த்தத்தில மூழ்கி ஆண்டுள்ள முத்திரீர்த்தத்தில்
முளைக்க” என, அரவு அவவாறே ஆலவன மடைந்து அருந்தவஞ்
செய்யுஞ் சுந்தரைக் கண்டு வீதாழுது தனது வரலாற்றைச் சொல்ல,
சுந்தமுனிவர் மகிழ்ந்து சன பக்கலிற் தவமியற்றப் பணித்து, பழய
படி நெடுங்காலம் தவத்திருப்ப, முனிவரைப் புறமுடி முடிமேல்
முஞ்சிப்புல் முளைத்தமையால், அவா முஞ்சிக்கேசமுநீவி, னொன்ப
பெயாபெற்றனர். இது கிறக:

நிகம்பன் கம்பன் எனலும் நிசாசர நிருவர் செய்துவருந்
தீமையைப் பொருத தேவர்கள், பார்வதியாளை நோக்கிப் பலகாலம்
தவஞ் செய்ய, இறைவீ இமையவன்முன் தோன்றி “அமரரோடீர்த்
ளவாலிய அடைவே அவர்களை யழிப்பேன்” என நகுளிச்செய்து

17. காசிதாண்டவ மூர்த்தி.

மலைச்சாரலை யண்டநது தவவடிவேற்று வசித்திருக்கையில், சண்டன் முண்டன் எனனுந் தானவ நிருவர் சாமபவியைச் சாரந்து, “தார் குழலே ! தனித்திருப்பானேன்; சாற்றற்கரிய வலியுடைய சும்பனி டஞ் சூக” எனச் சொல்ல, அம்பிகை “அருந்தவமாற்றம் யான் ஆடவரோ லொயாடேன். அனாககணத தகலுமின” என றறைய, அவர்கள் சுமபாசரணபால, தேவியின பொலிவை வியநது செப்பி, அவ னேவலாற சில படையுடன் மீட்டுஞ் செனறழைத்து வராமை நோக்கி வலிநிறு கைப்பற்றி யீக்கக கருதுகையில், விமலை வெகுளி கொள்ள, அமமையாதோளிலிருந்து அநேகஞ்சேனையும் ஒரு சந்தியும் அதறித்து, அவ விருவனாயுஞ் சேனையுடன் சங்கரித்தனா. “சண்டனையு முண்டனையுஞ் சங்கரித்தமையாற சாழண்டி யெனப் பெயாபெற்றுத் தரணியோர் தொழ வாழுதி” என அச் சத்திக் கரு ளினா. அவறறை யறிந்த நிசுமபன-சுமபன என்போர் அநேக அசுர ருடன் ஆபபரித்து வந்து அமமையை யெகித்து அஸ்திரமாரி சொரிய, உமாதேவியா தமதுடலினின்று சந்தமாதர்களையுஞ் சிவ தூத்யனாயும் உதிப்பித்து யுத்தத்திற கனுப்பி அவர்களால் அகரச் சேனையை யழிப்பித்து, தாமே முதலில நிசுமபனையும் பிறகு சுமப னையு மாய்த்தனா.

ஆற்ற லுடைய அவ் விரண் டசுராகட் கிளையா ளாகிய துரோதி யெனபவள பெற்ற இரத்தபீசன் தன துடற சோரியில ஒருதுளி தனாமேல விழுந்தால் அததுளி தனைப்போலத் தானவ னாக வரம்பெற்றவன. இச்செய்தியையறிந்து இமைப்பொழுதி லெகி த்தனன். அங்கிருந்னுடன் சத்தமாதர்கள் சமாசெய்கையில், உதிரத் துளிகட் கொவ்வோர் உருவேற்றதுகண் டோழுவந்து உமையம்மை யோ லொப்ப, தேவியா சின மிகத் திருத்தோளினின்றுங் காலி தோன்றினள். “பெண்ணே ! யான இரத்தபீசனைச்சங்கரிக்கையில் உதிரத்துளி யொன்றும் பூமியில் விழாமல் உன் கைக்கபாலத்தேங்கி புண்ணக்கடவாய்” என்று பணித்து, அவ னுதிரபானஞ்செய்துவர,

இறைவீ இரததபீசனை இமைப்பி லழித்து, இமையவரை அவரவா நாடழிற் கேக விசைத்து, காளியைக் களித்து அவனஞ்சு சண்டி யென்றுபெயரும் தெய்வீகமும் சிவபெருமானிடம் நிருததஞ்செய்து அவா பக்கவில வசித்தலும் ஆகிய இவற்றை அதுக்கிரகித்து, சதத் மாதாகட கருளசெய்து அநதாததானமாயினா. காளி அசுர ருதிர மருநிய ஆற்றலாலும், இறைவியாரிடம் பெற்ற வரததாலு மிறுமா ந்து, மாமிசம் நிண முதலியவற்றைப் புசித்து, மோகினி-இடாகினி பசாசு-பூதங்கள் புடைசூழ ஒருவனத்திலிருந்து மறறொரு வனத்திற் குப்போய உலக முழுவது முலவி வடாரணயத் தருகிலவந்து யாவ னாயுந் துன்புறுத்தி வாழுகிருந்தனள். இஃ திவவாறிருக்க

ஒருநாள திருவாலங்காடு சென்ற நாரதமுநிவருக்குக் காளி யின தீசசெயலகளைக் கார்க்கோடக முனிவன் கூற, நாரதா கேட செ செலலுமளவில, காளி விழுங்கவர, அவா மறைந்து சென்று விண்ணைவகண்டு விஷயத்தைவாயவிண்டனா. திருமால் சிவபிரான பால திருவிண்ணப்பஞ்செய்ய, இறைவா “இப்பொழுதே அக்காளி யின வனமை குன்ற வடவன் மடைவோம்” என்று கூறி, சுருத்த முநிவா காககோடக முநிவாகட்டுக் கருணைசெய்யக் கருதி ஆவவன் மடைந்தனா.

மாதேவன் வயிரவவடிவுகொள்ள, அவருடனவந்த பூதகண ங்களுடன் காளியின சேனை எகித்தது ஆற்றாது, காளிக் கறைய, அவள் அமாககோலங்கொணவெந்து ஐயனைக்கண்டு பயந்து “நிருதத யுத்தஞ் செய்வோம்” எனநிகழ்த்த, முன்னோ னிசைந்து முஞ்சிகே சர் காககோடகாகட்டுத் தரிசனந்தந்து திருநடனத்துக்குத் தேவ ருடன் வந்தனா. அக்காலத்து அமரா அவரவாகட் கிசைந்த பல வாததியங்களை வாசித்தனர். அநவரதம் - அறபுதம் - இரொள்த்ரம் - கருணை-குற்செய்-சாந்தம்-சிருங்காரம்-பயம்-பெருகை-வீரிய மென் னும் நவரசங்களும் அபிரயமும் விளங்க வாத்தியங்கட் கொப்பப்

பாண்டரங்க மாகிய சண்டதாண்டவத்தைக் காளியுடன் செயகையில, கருணாநிதியின திருச்செவியி லிருந்த குண்டலமானது நிருத்த வேகத்தால நிலத்தில நழுவ, அதை இறைவனோ திருவடியொன்றினாலெடுத்த தரித்துத் திருத்தாண்டவஞ்செய்து காளியைத் தோல்வியடையச்செய்தனா. அவள செயலற்று நாணிப்பணிந்தனள். அருளவள்ளல் “நண்டோர் சத்தியாயிருத்தி” என அதுக்கிரகித்து இரு முகிவரும் எண்ணிலலா அடியார்களும் தமது தாண்டவ கோலத்தைச் சாவகாலமுந் தரிசிக்கும்படி ஆண்டு வீற்றிருக்கின்றனர்.

இதுகாரணத்தா லிறைவா காளிதாண்டவமூத்ததி யெனப் பெயர் பெய்தினா.

நீருவாலங்காட்டுப்புராணம்.

“இனசுவைபொழியுஞ்சாயலினயமில்லங்கச்செவவாய்
புனசிறுமூறுவலபூப்பபுரணவானந்தமபூரித்
தனபுறுமவையோருள்ளமயாதரவியங்கடகேற்ப
வின்படுநடனங்காளியோடரனவினை ததவேலை.

மடிதருமூலகமென்னவயங்கருணலகிமெல்ல
வடிபெயாததாடலசெய்யவருகுறுங்காளிநோக்கி
யொடிவுறுநாணிநமேவியொளிமுகமிறைஞ்சியொல்கி
வடிவுறுபாவைபோலச்செயலமயங்குகின்றாள்.”

சண்டதாண்டவ மூத்தத்யேகம்:

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினெட்டாவது கங்காதரமூர்த்தி.

திருக்கயிலாயகிரிக் கருதினாள் ஓர் சிங்காரவனத்தில் சிவ பிரான் உலாவுகையில் உமாதேவியார் ஒன்றுமுடையாமல ஓர் விளையாடல் கருதிப் பிணவனது தமது திருக்கரங்க ளிரண்டினாலும் பெருமானது திருவிழிகளைமூடினா. அதனால் அளவில்லாத அண்டகோடிகளிலுள்ள ஆனமாக்களெல்லாம் அலலஹறழங்குமபடி அந்தகாரம் நிறைந்தது. தினகரன வெயிலும் திங்களின் நிலவும் தீயின சுடரும் தேவர் ஒளியும் மறநெருகுமுள்ள பிரகாசமு மிறந்து உலகமுழுவதும் பேரிருளமயமாயிற்று.

சிவபிரான திருவிறியொளியால் எல்லாச்சோதியும் இயங்குந தனமையால், கங்காளனது கண்களைக் கவுரி கையால் மூடிய கணமொன்றில் உயிர்கட்கு ஊழி பல கழிதல் கருதி, கருணைமூர்த்தி மனனுயிர்த்தொகைகட்கினனருள்புரியத் தன்னுளமதனி லுன்னினனாகி, நெற்றியினாப்பண் நீள்விழிதோன்றுவிதது அன்னதுகொண் டெலகின இன்னலை விலக்கி நீங்காநிலையாய நிறைத்தேயுருகித் தீர்த்தது, திங்கள்கள்-செஞ்சுடர்-தீ-முதலாய சுடர்கட்கொளிசெய்தனர். எண்ணிறந்த ஆன்மாக்கள் தத்தம் உண்ணிறைந்த பெருங்களிப்பால் உடம்பாகனை வழுத்தின. இத்திறச் செய்கையை இறைவி யறிந்து தெதமதனில் மெத்தப்பிரமித்தாசன் இணைவிழிமூடிய இருகரத்தையும் இமைப்பொழுதி லெடுத்தனன். அவவாறெடுக்கையில், அம்மையாருக்கேற் அச்சத்தால் விரல்கள் பத்தினும் வியாவுதோன்ற, விமலதன்னை விதிர்க்க, பத்து விரலி விருந்து பிறந்தவை பத்துக் கங்கைகளாகி

18. கங்காதா முர்த்தி.

பெருகிச் சத்தசமுத்திரங்கடருவழிகொண்டன. தூறு ஆயிரம் கோடி முதலிய கணக்கிலலாத முகமுற்று மூதுலகமுழுவதும் மூடிப் பரவக் கண்டு மோசம்வந்ததென்று இந்திரன் பிரமன் விண்டு மூவரும் திருக்கயிலாயகிரியில திருநந்திதேவா விடைப்பெற்றுத் திருசசநிதானத்தினுட்சேன்று திரியம்பகனைச் சேவைசெய்து “தேவதேவா! ஏதோ வோவெள்ளம் எங்குமபெருகி எல்லையிலலாதினாகது யாவையும்ழிய அண்ட முழுவதுங் கவராதது. அதனை யடக்கி அடியேங்கனையும் அகிலததையும் அளிக்கவேண்டும்” என றறைய, பன்னகாபரணை பாவதி விரலிற் பத்துக் கங்கைகள் உறப்பவித்ததை யுணர்த்தி உலகைச்சூழ்ந்த அவ வெள்ளத்தையுணரி யழைத்துத் தமது சடைக் கற்றையி லோர் மயிர்முனையில தரித்தனா. அது கண்ட மூவரும் அரனை வணங்கி “அருள வெள்ளமே! அவனி முழுவது மழிக்கும் படி வந்த அவ வெள்ளம் அனனையா திருவிரலினின்று ஜெனித்த மையானும், தேவரீர் செஞ்சடைமீதிற சோத்தியதானும் புனிதமாகப் பொருந்ததலானும் எங்கள் நகரத்தி லிருந்த அநிற சிறிது அருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, இறைவா சடையிலிருந்த ஒரு கங்கையிற் சிறிதுசிறிது வாகுகி மூவாகையிலும் நலகி உடனசெல்லப் பணித்தனர் எம்பெருமானது விடைபெற்று இந்நிரன் அமராவதி நகருக்கும், பிரமன் மனோவதி பட்டணத்திற்கும், விஷ்ணு வைதந்த பதவிக்குங் கங்கையைக் கொண்டு சேர்ந்தனா

தேவியாழ்ந்த திருவிரல வியாவினா லுண்டாகிய கங்கை உலகத்தை யழிக்கும்படி இளைந்து வருகையில், அதன் வீறு குன்ற விமலா தமது வேணியி லணிந்த காரணத்தினால் ஐயனுக்குக் கங்காதர மூர்த்தி யெனப்பதோர் அபிமான மெய்தியது.

இஃ திவ்வாநிருக்கையில், வைணவரி லொருசாரர் “திருமால் திரிவிக்கிரமாவதாரங்கொண்டு, மாவலி பால மூவடிமண் ஏற்று ஆகாயத்திற் றனதடிபை கீட்டியபொழுது, பிரமன் கங்காசலத்தால் அபிடேகித்தனன்” எனவும், மற்றொருசாரர் “வாமனாவதாரங்கொ

ண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியின் அங்குஷ்டத்தினின்று கங்கை அவதரித்தது.” எனவும் கூறி, “அத்தகைய கங்கையைச் சிவபிரானணிகதனா” எனவும், காண்பரம்பரையில் வழங்கிவருகின்றனா. அவையையாவா: எவ்வாறெனில்,

தூதீசி - கண்ணுவா-பிருகு முதலிய முகிசிகோஷ்டாகள் சாபத்தாற் பத்துப்பிறவி யடைந்த பதுமநாபா (மச்சம் - கூாமம்-வராகம் - நரசிம்ஹம் - வாமன மாகிய) ஐந்து அவதாரங்களில், (கண்ணு-கொம்பு-தோல-முதுகநண்டு இவற்றைப்பற்றிகொடுத்து) ஈசனால்தண்டிக்கப்பெற்றும், மற்றைந்தவதாரங்களில் மஹாதேவனை யருச்சித்து வரங்களை பெற்றும், தான பெற்ற சாப்பபடி தசாவதாரங்களுஞ் செய்தொழிறதனா எனச் சிவபுராணங்கள் விளங்கக்கூறும். [இச் சரிதங்களை முறையே மச்சாரி - வராஹாரி - கூாமாரி சிம்ஹக்ரம் - கங்காளமூர்த்தங்களிற் கண்டுகொள்க ஈண்டு விரிவு கருதி விடுத்தாம்]. இது நிறக.

ஈண்டிக் குறளுந் வேற்று, மாவலிச்சகரவாததிபால யாசித்து மூவடிமண் பெற்று, வையகமும் வானகமும் மாயோன அளந்தபொழுது, அவ வாமனனது அடி அங்குஷ்டம் மே லண்டகடாக முகடழிற் பட்டு, அண்டகடாகம் பிளந்து, ஆறுருள்ள ஆகாயங்களை அவ னிமே லொழுகியதென்றும், அது கங்காதவாரத்தின் வழியே, மாளவதேச மூலமாய்ச் சென்று மேற்கடலிற் சங்கமமாயிற்று என்றும், சிவரஹஸ்யம் துதீயாமசூத்தில ஸ்ரீநந்தியெம்பெருமான ஹிமவானுக ருப் பூலோக விசிஷ்டத்தைக்காட்டுகிற கட்டத்தில்கூறப்பட்டுளது.

சிவரஹஸ்யம் துதீயாம்சம்.

அந்யாவித்ரமதோவிஷ்டோ:பாததோநிகதாநகா
கங்காதவாராதபரதீசயாபதிமஸ்கதாமானவாரதிமே.

अन्यावित्रमथोविष्टोः पादतो निकता नका

गङ्गादवारादपरादिशयापतिमस्कतामानवारादिमे॥ ३४२॥

அவ்வாறன்றி, அவவைணவா கூறும் விஷ்ணு பாதோதக கங்கையைச் சிவபிரான அணிந்தது மிலலை. கமலைகளவன காலினின்று கங்கை ஜனித்ததுமிலலை. அங்கு கங்கோற்பவமாகக் காரணமுமிலலை யென்பவை நன்கு விளங்குகின்றன அல்லது அவர்கள் அநுமர்னிக்ரும வகையே அததிரிவிக்கிரமன தாளிற கங்கை ஜனித்திருப்பினும், அது அததிருமாலின சிரமேலேயே விழுந்தது அவருடலின வழியே யிழிந்து தளையையடைந்து ஊராகடக்கவோடியிருக்க வேண்டுமே யன்றி, சிவபெருமானதமமால காவபங்க நிமித்தமாய் முதுகெனபைப் பறிக்கப்பட்ட வாமனனது பாதோதகத்தைச் சிரமேற்கொண்டா னொன்பது வேதாகம விருத்தமாகவே விளங்கும். வாமனாவதாரத்தின சரிதமும், அதனைச் சங்கரிக்கவந்த ஸ்ரீகங்காள மூர்த்தியின கன்னியமும் பின்னா வருமிடத்திற் கண்ணொக

திருவாசகம்.

“ மலைமகனையொருபாகமவைத்தலுமேமற்றொருத்தி
சலமுகத்தாலவனறலையிறபாயும் துவென்னேடி
சலமுகத்தாலவனறலையிறபாயநதிலளேற்றரணியெல்லாம்
பிலமுகத்தேடிகப்பாயநதுபெருங்கேடாகுசாழலோ.”

கங்காதரமூர்த்தயேநம.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்.

பத்தொன்பதாவது

கங்காவிசர்ஜன மூர்த்தி.

அயோத்திரகரா யரசுபுரிந்த சகரன் எனனுஞ் சக்ரவா, விதித அசுவமேதப்புரவியை அமோசனகண்டு மனமபொறுஞ் தன வாழ்வுக ினம வந்ததே யென்று சிந்தை நைந்து வஞ்சனைய பற்றி, பாதலத்திற் கடுகதவமபுரியுங் கபிலமுனிவாபககலிற் கட்ட போயினன். அமமன்னவன் மக்கள் அறுபதினாயிரவரும் தநந் கட்டளைப்படி தரணிமுழுதுநதேடிக் காணாது, பாராத தோண்டி பாதலமடைந்து அரியதவசியாகிய கபிலர் பககலிற் கட்டியபரிடை கண்டு இக்கள்வனே நமதுபுரவியைக் கவாநது காவலன் யாகததை போககக் கருதியவனென்று கனன்று அவா துனப்புற வைதன் அதனால் முனிவா முனிநது விழிகக, விழித்தீயினா சகரபுத்தி அறுபதினாயிரவரும் சாம்பரா யழிந்தனா. அச செய்தி யவருட் போந்த தூதுவா சொல்லத்தெரிந்த அரசன தன் பெளத்திரனாந் அஞ்சுமாண யழைத்து “என புதல்வ ரிறப்பினும எடுத்த யாகதனை விடலாமோ” என, அஞ்சுமான பாதலஞ் சென்று கபிலா மு னுள்ள சாம்பர மலையைக் கணனுற்று நடுங்கி, முனிவர் முன்வந் குதிரையைக் தேட்க, முனிவர் மணமகிழ்ந்து புரவியைக் கொடுக்க பெற்று, பூவுல கடைந்து பிதாமகன்பால விடுத்த அவ யாகதன் முடிப்பித்தான். அவன் சந்ததிய லொருவனான பகீரதன் லவ டைக்காலத்தில, தன் மூதாதையர் முனிவன் முனிவால் முடிந், சாம்பராய் நசகத்திற் மூழ்கியுள்ளார் என்று தெரிந்து, அவர்களை

19. கங்காவிசர்ஜன மூர்த்தி.

சுவர்க்க மடைவிக்கக் கருதிப் பதுமனை நோக்கிப் பதினாயிரவருடர் தவம்புரிந்தன. பகீரதன் பண்ணிய பெருந்தவத்திற்குக் களித்த பிரமன் பிரசன்னமாய் “ஆகாயகங்கை அவாக ளஸ்தியிற்பட்டாற சுவாகக் மடைவா, அது அவனிமேல வரில அதன் வேகத்தை யாற றுதல அரனுக்கு அமையுமனறி ஏனையோருக் கேலாதாதலின, சிவ பிரானே நோக்கித் தவஞ்செய்க” எனச் சாற்றி மறைய, பகீரதன் பதினாயிரவருடர் தவம்புரிந்து பரமனருள்பெற்று, கங்கையைக் கருதி ஐயாயிரவருடம் அருந்தவம்புரிகையிற் கங்கை பெணவழிவாக வந்து “என வேக மதிகமாதலின எனனைத் தாங்குமபடி ஈசனை நோக்கி இன்னுந் தவஞ்செய்க” என நிசைப்ப, இறைவனை நோக்கி இரண்டாயிரத்தைஞ்ஞாறுவருடம்மீண்டும் தவஞ்செய்து எம்பிரான் காட்சிதர, கங்கை பெணவழிவாக வந்து கூறியதை விண்ணப்பித்து, “காக்கிறேன்” என நுகண்ணுதல கொடுத்த வரத்தைப்பெற்று, திரும் பவும் கங்கையைக் கருதி இரண்டாயிரத் தைஞ்ஞாறுவருடர் தவ மிழைத்தன. கங்கை அப்பொழுது திரிவோகமும் அச்சமுற்று அல றுமபடி ஆரவாரித்துக்கொண்டு வந்து தோன்றினள். அவவாறுவந்த கங்கையைச் சிந்தாமற் சிவபெருமான சடைதுனியி லணிந்தனர்.

பகீரதன் கங்கையைக் காணுமற் கலங்கிநிற்பது கண்டு கருண மூர்த்தி “நமது சடையிலிருக்கின்றனள்; அஞ்சாதை” என்று திரு வாய்மலாநது சிறுதிவலை விட, கங்கை நாதன் சடையிலிருந்து நதி யுரு நண்ணி நானிலத் திறங்கினள். இவ்வாறு வந்த கங்கை முன் பகீரதன் படாகையில் இறந்தோலாக் கதியிற் சோகக் வினாந்து செல்லுங் கங்கையின் வேகத்தால், கந்தமுநிவர் வேள்விச்சாலையுழிய அவா கோபித்தது அநீனா உள்ளங்கையி லேற றுட்கொண்டனர். அரசன் கங்கையைக் காணாமல் சந்நமுக்கிவரைப் பணிந்து முன் நட ந்தவற்றை மொழிய அவா மனமிரங்கிச் செவிவழி விட்டமையாற் காநவி யெனப் பெயர்பெற்று, இறந்துகிடந்த சகரர்க ளுடதுதிர்ந்த சாம்பரிற் படிய அவர்கள் நற்கதி யடைந்தனர்.

பகீரதனா கொண்டுவரப்படுதலின் கனகைக்குப் பாகீரதி யெனவும் ஓர் பெயர் வழங்காநிற்கும். மேல் கனகாதரத்திற் கூறிய வண்ணம் சிவப்பிரசாதத்தினால் பிரமன தனது மனோவதி நகர்நருக கொண்டிபோன கனகை பகீரதன வேண்டுகோளால் பூமியில் வந்த பொழுது, உலக மழியாமல் சிவபிரான தனது சடையி லேறறு, அவன் பிரசாதத்தினக் கிரங்கி அதிலோ துளி விடுத்தனா ஆதலின் கனகாவிசாஜனமூத்ததியென நாம மெய்தினா.

இராமாயணம்.

கனகாயா பதநராஜந பருதிவீரஸஹிஷ்யதே
தாமவைதாரயி துமவீரநாநயமடபரயாமிஸூலிந.
ரக்ஷஸாவாநிமாநலோகாநலோகாநகா துமாஹஸி
தேவாநாம்சவச ஸருதவாஸாவலோகமஹேஸவர.
ஸஹிதயபரவீதஸாவாநபுநஸசேதமுவாசஹ

ராமாயணம்.

கௌயா:பதநராஜந பருதிவீரஸஹிஷ்யதே |
தாமவைதாரயி துமவீரநாநயமடபரயாமிஸூலிந |
ரக்ஷஸாவாநிமாநலோகாநலோகாநகா துமாஹஸி |
தேவாநாம்சவச ஸருதவாஸாவலோகமஹேஸவர |
ஸஹிதயபரவீதஸாவாநபுநஸசேதமுவாசஹ

நவமஸ்கந்தம்.

கஸ்சதாரயிதாவேகமபுதிஷ்யெனயிமஹீதலே-பகீரத.
தாரயிஷ்யதிதேவேகமருதரஸ்தவாதமாஸரீரிணம
ஹஸ்யிநததமிதம்பரோதமவிஸ்வமஸாரவதந் துஷா.

நவமஸ்கந்தம்.

கஸ்சதாரயிதாவேகமபுதிஷ்யெனயிமஹீதலே-பகீரத |
தாரயிஷ்யதிதேவேகமருதரஸ்தவாதமாஸரீரிணம |
ஹஸ்யிநததமிதம்பரோதமவிஸ்வமஸாரவதந் துஷா |

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபதாவது திரிபுராந்தகமூர்த்தி.

தாரகாசுரனபெற்ற தனயராகிய தாரகாஷ்டன் கமலாஷ்டன் வித்துன்மால் யெனனு மூவரும், பிரமனை நோக்கிப் பெருங்காலந் தவமபுரிகையில், பதுமன் அவாகட்டுமுன தோன்றக்கண்டு பணிந்து நின்று பலவகையாகத் துதித்து “அண்ணலே! அடியேங்கட்கழியாவர மருளவேணமே” என, மலரோன் “மைந்தரோ! மடியா திருப்போர வையகத்திலலை; கற்பகாலங் கழியின யானும் இந்நிராதி தேவர்களும் இறப்போம். ஈசனே விறவாதவன். ஆதலின் அது நீங்க மேம்பாடாவது மோகஷமாவது வேண்டி நருதம்” என, தானவா “பொன்-வெள்ளி-இரும்பின லமைந்த மதில்கள் பொருந்திய முப்புரம்-பூமி - அந்தர - சுவாகக் கென்னும் மூவுலகங்களிலும் வேணமே. அவை ஆயிரவருடத்திற்கொருமுறை விரும்பியஇடத்திற்குப் பெயர வேண்மே. அப்புரமூன்றும் ஒன்றிபட்டபொழுது சிவபெருமானே ஒரு கணியிலழித்தாலன்றி வேறொருவராலு மழியாவரம் வேண்மே” எனக்கேட்க, பிதாமகன் அவவாறே பிரசாதித்துத் தன துலகு சார்ந்தான்.

தாரகாஷ்டன் முதலாயினார் அளவில்லாத அவுணர்ச்சேனையையுடையவராய், மயன் என்னும் தானவத்தச்சேன வருவித்துத் தங்கள் விருப்பின்படி பூமியி லிரும்பு மதிலும், அந்தரத்தில் வெள்ளி மதிலும், சுவர்க்கத்திற் பொன்மதிலுமாக, பல வளப்பமு நிறைந்து முப்புரம் நீருமிக்கச்செய்து, தமக்கு வேண்டிய தொன்றுமின்றி, சிவலிங்க பூசனை முதலியவற்றைக் குறைவறச்செய்து வாழ்ந்திருப்

20 திருப்புகழ் முத்தி.

பிணம், தமது குலத்தியற்கைக்குக் குணரூதவராய வைஞ்ஞதமுதலிய தேவநகரங்களையும், உலகிலுள்ள பல பதிகளையும், திரிபுரத்தோடு சென்று சிதைத்துவருதலாற் சின்னத் திருநிலை கேளவன், இரத்திரன் முதலிய இமையவரை யுடன்கொண்டுபோ யெதிர்த்துத் துன்புறுச் சகியாமல், தேவா குழுவுடன திருமபி மேருமலையின வடபாலிற் பலகாலம் தவஞ்செய்ய, பரமபதி இடபாருடராய்க் காட்சி தந்தனா. தேவர்கள் நமஸ்கரித்துத் திரிபுரத்தவா தீமையை விண்ணப்பஞ் செய்ய, சிவபிரான் “அவர்கள் நமதடியராதலின், அவர்களைச் செருத்தல அடாது” என்றருளி அநதாததானமாயினா.

விண்டு, தேவர்களே அஞ்சாதீர்களென்று புத்தவடிவு கொண்ட, நாரதமுநிவர் சீடராக வுடனவரத் திரிபுரமடைந்து பிடகாகம் பிரசங்கித்து, அவரைமருடடிப் பவுத்த ராக்கினா, அமமாயையி லகப்படாதா மூவரோ யாதலின் திருமால் ஏனையோரைப் பார்த்து “நீங்கள் அம் மூவரையும் பாராதீர்கள். அவர்கள் இழிதொழில பூண்டோ” என்று கூறி, நாரதருடன் மேருமலை யடைந்து தேவ கூட்டத்துடன் சிவபிரானைச் சிந்தித்துத் தவத்திருந்தனா. பெருமான அஃ தறிந்து அருளவடிவாகிய திருநந்திதேவரை விளித்து “தேவர்களபாற் சென்று திரிபுரத்தவரைச் செய்க்க இரதமுதலிய யுத்தகருவிகளைச் சித்தஞ்செய்யக் கட்டளையிக” என, நந்தியெம் பெருமான மேருமலை சேர்ந்து அவவாறே அமராகட்கு ஆஞ்ஞாபித் துச் செல்ல, தேவர்கள் களிகூர்ந்தனா, .

மந்தரகேசரி மலைகள் அச்சாகவும், சந்திர ரூரியர் சக்கரமாகவும், இருதுக்கள் சந்தியாகவும், பதினான்கு லோகங்கள் பதினான்கு தட்டுக் ளாகவும், ஆகாயம் ஆதனமாகவும், உதயாஸ்த சிகரிகள் கொடிஞ்சியாகவும், நதிகளும் நதங்களும் நாட்டுங் கொடியாகவும், நகரத்திரங்கள் நல்ல விதானமாகவும், மோட்சலோகம் மேல்விரிவாகவும், மகங்கள் சட்டமாகவும், நாள் முதலிய காலத்திரயங்கள்

(கடுப்பாகிய) எண்ணெயுற்றும் இடுக்குமரமாகவும், அட்டபாவதங்கள் தூணுகவும், எட்டுத் திக்கல்கள் இடையிறுக்கவும், சத்தசமுத திரம் திராசசீலையாகவும், ஞானேந்திய கனமேந்தியங்கள் கலன்களாகவும், கலைகள் முனையாகவும், புராணம் - வேதாங்கம் - சாஸ்திரம் - மதுக்கள் மணியாகவும், மருத்துக்கள் படியாகவு மமைந்த திவ்வியமான ஓர் தேவாச செயது, வேதங்கள் நான்கையும் நான்கு குதிரைகளாய்ப் பூட்டி, பிரமணைத் தோசசாரதியாய் நிறுத்தி, பிரணவமே குதிரை தூண்டி கோலாயக் கொண்டு, கங்கை அதிதி முதலிய தேவநங்கையர் நரபுறமுஞ் சாமரை யிரட்டவும், துமபுரு நாரத ரிசைபாடவு மமைத்து, அரம்பை முதலிய கணிகையர் நடிக்கவுஞ் சமைத்து, மேருமலை வல்லாகவும், வாசுகியை நாணுகவும் நியமித்து, திருமால் பாணமும், சரசுவதி வில்லிற்கட்டிய மணியும், அக்கினி தேவன் அம்பின் கூவாயும், வாபு அம்பிற்கட்டிய இதகாயு மேற்படுத்தித் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்த திருநந்திதேவரைப் பணிந்து “அமரர் அமாககருவிகளை யமைத்துக்கொண்டடைந்தனனொன்று அருளவள்ளல சநதிதியில் அறிவிக்கவேண்டும்” எனப் பிரார்த்தனை செய்தனா.

அவா சென்று விண்ணப்பிக்க, இறைவா தேவியாருடன் இடபாருடராய் இரத்ததை யடைந்து இமையவா எண்ணத்தின் படி அதிற் காலுன்ற அதன்சக முரிந்தது. அச்சுதர் அக்கணமே விடை வழுவாகி எம்பிரானே யேற்றுத் தாங்கமாட்டாமல் தரை மேல்வீழ், சிவபெருமான திருவருளமேலிடாலிறங்கினா, பிரமன் ஸ்ரீவிநாயகக்கடவுளைப் பூசித்தனன். அவரருளால் அவவிரதம்முன போலாக அதன்மேற் பெருமான அமமையாருடன் ஆரோகணித்தனா. மூத்தபிள்ளையா - இளையபிள்ளையா - திருமால் - இந்திரன் முதலான தேவர்கள் தத்தம் வாகனங்களிலேறிவரவும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் எப்பக்கத்திலுஞ் சூழ்ந்துவரவும், சத்தருஷிக ளாசீர்வதிக்கவும், திருநந்திதேவா பொற்பிரம்புகொண்டு முன் செல்

லவும், பாறுகம்பன்-வாணன்-சங்குகன்னன் முதலிய சிவகணநாதர்கள வாசசியமிசைக்கவும் சிவபெருமான இரதாருடராயத் திரிபுரத்தைச் சமீபித்தனா.

அமரர்கள் அப்பொழுது ஐயனைப் பணிந்து “அண்ணலே ! விலலைவளைத்துக் கணைவிடவேண்டும” என்று பிரராததிகக, சிவபெருமான தமதுதிருக்கரத்தேந்திய மேருமலையாகிய விலலையெடுத்து வளைத்து, வாசுகியாகிய நானேற்றினா. [அதில அம்புபூட்டித் திரிபுரத்தை யழிப்பின், அந்தரா அந்தமில்லாத அகந்தையுறுவ ராதலின், அவ்வாறின்றி] இடப்பால வீற்றிருக்கும் இமயவல்லியைக் கடைக்கணித்து, பிறகு புன்னகை செய்யப் புரமூன்றற தீப்பற்றிச்சாம்பராயின. பெருாதவராயிருந்து சிவனடியே சிந்தித்துவந்த மூவரும், யாதொருதீமையுமின்றிப் பெருமானபாலவந்து டணிய, கண்ணுதல் அவாகளைத் துவாரபாலகராக அருளி, தேவாகளை அவரவரிடத்திற கனுப்பித் திருக்கலைமலைக்கெழுந்தருளினா அமராதயா தீருமபடி முப்புரத்தைச் சிந்தித்தெரித்தலின், சிவபிரான் திரிபுரதகன மூத்தியெனத் திருநாம முற்றனா.

யஜுஸ்ஸம்வந்தை - ௪௫

தேவாமஸுராணந்தி ஸரஃபுரஜுஸநய ஸமையவ மாதாஜாத ஹரிணீதாதேவாஜேதம நாஸகதுவந்தா உபஸதைவாஜி கீஷனதஸ மாதா ஹாயஸஸைவம வேதயஸசநோபஸதாவை மஹாபுரம ஜயந திதிஸுஇஷுகஸமஸுராவதாகநி மரீக்கஸேமகபலயம விஷணுந்தே யநந்தேபருவந்த இமாமபரிஷயதி ருதரஇதயபருவந ருதரோவைக் குரஸோஸ்யதவிதி.

யஜுஸ்ஸம்வந்தை - ௪௬.

தேவாமஸுராணந்தி ஸரஃபுரஜுஸநய ஸமையவ மாதாஜாத ஹரிணீதாதேவாஜேதம நாஸகதுவந்தா உபஸதைவாஜி கீஷனதஸ மாதா ஹாயஸஸைவம வேதயஸசநோபஸதாவை மஹாபுரம ஜயந திதிஸுஇஷுகஸமஸுராவதாகநி மரீக்கஸேமகபலயம விஷணுந்தே யநந்தேபருவந்த இமாமபரிஷயதி ருதரஇதயபருவந ருதரோவைக் குரஸோஸ்யதவிதி.

తాన్ని మనీకన్ సోమన్ శిల్పవిష్ణుం తెయనంతే బ్రువన్ కనూమ శిష్యుఁ
రుద్రఇత్యబ్రువన్ । రుద్రోబైక్రూరఃసాస్యత్యితి.

మఘిమీనస్తుతి.

త్రితశ్శ్శాస్థితేకాయమతగిపురతరుణమాడమపరవిజ్ఞావిదేయై
కగీడమతయోనకలబలతనతరా పరపుత్యియ .

మహిమస్తుతి.

దిధత్సేస్తేకాయంత్రిపురబ్రుణమాడంబరవిధిర్విధేయైః ।
ప్రీడంత్యోనఖలుఫలతంత్రాఃప్రభుధియః॥

నరశిమ్భపురాణమ్

రత శ్శ్శమాశకరపుకెలసలూయశనతెల తురంగమా
వేదతా స్థితోదోవీగిర్రుసిగ్రశబ్దయాసోదోషాత తురతగిర్రాడ
స్థితాస్థతరమీరతిరాజీగ్రతయ్యాడమపరపూర్వకమ
తరుణవతస్థమహర్తతాగీరపురాణితగిణిలీలయా.

నరసింహపురాణము.

రధఃశ్శమాచక్రయగౌసూర్యచందౌతురంగమాః
వేదాఃసూతోవిరించిశ్చజ్యోతేషోధనురద్రరాట్ ।
సీతాశ్రుమిందిరాదీశశత్యాడంబరపూర్వకం
త్యణవత్సంహృతాన్తీశపురాణిత్రీణీలీలయా॥

త్రిగిపురతకణమూతతయేనమ .

21. கல்யாணசுந்தர முத்தி.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறறம்பலம்.

இருபத்தொன்றாவது கல்யாணசுந்தர மூர்த்தி.

திருக்கயிலாயகிரியிற் சகல தேவர்களும் நிறைந்திருக்கும்படி
நவரத்தின மண்டபத்திற் சீவபெருமான் திருவோலக்கங்கொண
டெழுந்தருளியிருக்கையில், எம்மன்னையா சிங்காதனத்தைவிட்டுத்
துணுக்குற நெழுந்திருந்து இறைவரது இரு சரணாவிரதங்களைப்
பணிந்து கைகூப்பிநின்று “தேவரீரைப்பணியாத தங்கன் மகளே
னபதனாலாய நாகுடியனியென்று சாற்றும் பெயரை மாற்றத் தயை
செய்யவேண்டும்” எனப் பிராத்திக்க, அரவாபரணா “மாதே!
மலையரயன் உனனை மகளாகப் பெறத் தவஞ் செய்கின்றான
அவன்பாற குழந்தை யாகுக உனனை யாம் வந்து மணப்போம்.”
என, அம்மையா அவவாறே இமாசலத்திலுள்ள தாமரைத்தடாகத்
தில மலாததவிசினகண மூவாணடுள்ள மதலைவடிவேற்று நிறப்
மலைமன்னன் கண்டு மகிழ்ந்தெடுத்துப் போய், மனைவியாகிய மேனை
கையிற் கொடுப்ப, அவள் பாலூட்டி வளர்த்தனள். அம்மையா
ஐந்துவயதடைந்து அருளமேலிட்டால் அத்தனாகிய பர்வதராஜனுக்
கறிவித்து அநுமதி பெற்று மலைச்சாரலிற் பானசாலைசெய்வித்துச்
சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனா.

அக்காலத்திற்சிவபிரான தமயிடஞ்சோந்து மனமொடுங்கும்
வண்ணம் வினுவிய சநகன் - சநந்தனன் - சநாதனன் - சநற்குமா
ரன் என்னும் நாலவருக்கும், பதி பசு பாச லக்ஷணங்களைப்போதி
க்க, அவர்கள் “அடியேங்கள் மனம் விரிந்திருப்பது அகலும்வகை
யருள்வேண்டும்” என, “பொருள் இவ்வாறிருப்பது” என்று ஒன்று

முனையாது முநிவாபோல யோகத்தி விருந்தனராதவின், உலகமுழுவதும் மாதர் முயக்கற்றுப் பிரமண படைப்புத் தவறுற்றது கண்டதேவா, அதனை விலகருவான கருதி மன்மதனை விடுத்த மலாகனை செலுத்தி யோகினை யழிக்கச்செய்ய, நினமலா நெற்றிவிழியைத் திறப்ப, மதனன சாமபராயினன அருகிருந்த இரதி பரமனைப் பார்த்துப் புலமபி வேண்ட, பெருமான “உமையை மணந்தபின் உன கணவனை உதவுவோம்.” என, இரதி இமாசலமுற்றிருந்தனள்.

சிவபெருமான முனிவர்கட கருளி, இமயமலையடைந்து எம் மனனையாரது கடுக்தவத்தைக் கண்டுகளித்து வேதியவழவுகொண்டு, “யாது கருதித்தவஞ்செய்கின்றாய்” என, உமையமமை “சுகரண என்னை மணஞ்செய்யத் தவஞ்செய்கிறேன்” என, “பெண்ணே! என்னை மணஞ்செய்துகொள்” என, இறைவிகோபித்த “கொடியோனே! அகன்றுபோ” என்று கூற, விமலா விடையேறிக் காட்சிதர, அம்பிகை அண்ணலைக்கண்டு அச்சத்துடன் கைகூப்பித் “தேவரினா அநியாமறகூறிய அபசாரத்தை மன்னிக்கவேண்டாம்” என, ஐயா “அவை பெமமைத் துதித்தனவாகக் கொண்டோம், தவமொழிக் வினாவில மணம்புரிதும்” என மறுமாதற்கூறி மறைந்தருளினா. பாவதியாா நிகழ்த்துகூற, பாவதராஜன்கேட்டுக் களிப்புற்றிருத்தான். சுகராகயிலைசாரது சத்தநூலிகளைவருவித்து “மலை ய்ரயன்மகனை மணம்பேசுக” என, மாதவா இமோற்கிரியுற்ற மனனனைக்கண்டு மகாதேவுன மனக்கருத்திசைப்ப, அவனங்கேரிக்க, அதனை அரண்பாலறைந்து அவரூரிடஞ் சோந்தனா. இமோற்கிரி ராஜன் விச்சுவகன்மனூல் நகாபுனைவித்து விசேஷாலங்காரஞ் செய்து “பவருனி புத்திரத்தினம் உததமத்தினமாதவின், உமையை மணஞ்செய்க” என விண்ணப்பித்தனன. பெருமான திருநந்திதேவன் விளித்து “தேவாகன முதலானாநத் தருக” என, நந்தி தேவர்க்கித்தவனவில, கோடிஉருத்திரர்கள்- நூற்றுலா உருத்திரர்கள்-கீழண்டகடாகத்துள்ள காலாக்கினி யுருத்திரர்-உர்மாண்டர்.

ஆடகேசரா-திருமால்-பிரமன்-இத்திரன் முதலிய திக்குப்பாலகர்கள்
 நல்கிரகங்கள் - நவசித்தாகள் - அஷ்டவசகங்கள் - சததருஷிகள் -
 யக்ஷ கினனர கருட காந்தருவா முதலிப கணங்கள் - வேதாகமசாஸ்த்
 திரங்கள் - யுகாதி காலபேதங்கள் முதலிய யாவருங் குழுமிவந்து
 திருவாயிலடைநது நந்தியெம்பெருமானைப்பணிந்தனர். பிரமன் பல
 ரதனாபரணங்களை முனைவதது அணியுமபடிவேண்ட, பெருமான்
 'அணிந்தாம்' எனறு அவற்றைப் பரிசிதது அராககலனே பொற
 பணியாகத்தோற்றவிதது இடப்பவாகனத்தி லாரோகணித்தத்தேவர்
 கள் மலாமாரிபெய்யவும், ஸ்ரீ கணேசா - ஸகந்தா - வீரபத்திரா - வயி
 ரவா தத்தமவாகனங்களில வரவும், சததருஷிக ளாசாவதிக்கவும்,
 பாதுகம்பன ஆயிரமவாய்களாற சுகத்தொனி செய்யவும், வாணச
 ரன் சிவாச்சுணையெய்த ஆயிரவகரங்களாற குடமுழ வடிக்கவும்,
 கணத்தலைவர்கள் பலவாதியங்களை முழக்கவும், திருநந்திதேவாபொ
 ற்பிரமபேதி, தேவமுனிவா கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு முன
 செல்லவும், இத்திரன் களாஞ்சியேந்தவும், ஈசான அடைப்பை
 தாங்கவும், வாயு ஆலவட்டம் பணிமாறவும், அக்கினி தூபமேந்தவும்,
 வருணன் பூரணகுமபமெடுக்கவும், நிருதிதாப்பணமேந்தவும், ருபே
 ரன் நல்கிதிகள் சிந்தவும், யமன் கஞ்சத்தொழில் புரியவும், நாக
 ராஜா கள் மாணிக்கத் தீபமேந்தவும், வேதங்கள் திருவடிவையிச்சுமந்த
 கம், கங்கை காவிரிமுதலிய நதிககணனிபா சாமனாயிரட்டவும்,
 குண்டோதரன் குடைபிடிக்கவும், பிரமவிஷ்ணுகள் இருபுறம் ஐத்
 குவித்துவரவும், ஸ்ரீ சுந்தரோசப்பெருமான் திருவெண்ணீற்றற்ப் பெட்
 டகமுந் திருப்பள்ளித்தாமமு மெடுத்தக்காட்டவுமமைந்த சாவூரலங்
 காரத்தடன இமாசலமடைநது, திருவீதியிறண்ட மாதர்கள் காதல்
 கொள்ளுமபடி திருவுலாப்போரதுபாவதராஜன் மனையையடைந்து
 திருமால் கைலாசுகொடுக்க, இடப்பவாகத்தினின்றவரோகணித்தனர்.

பர்வதராஜன்பாரியாங்கிய மேனை அநேகமானகல்யமாதர் புடை
 குழ ஆவின்பால் கொணர்ந்து ஐயனது திருவடித்தாமனையை விள

கதி நாணததுடன் உட்சேனறனன. மனறற சடங்குகளை மலரோன செயதனன. சிவபெருமான ஓர் இரதனசிவகாதனததில வீற்றிருநதனா. அவரவாதங்கட்குத் தகக ஆதனததிருநதனா.

[அப்பொழுது யாவரும் ஆணடுக உடிநினறதால, வடதிசை தாழநததுகண்டு, அததன அகத்தியமுநீவனா நோகங் “நீ ஒருவரோ மெககொததவா, நீ தெனறியசயிலிருப்பின உலகஞ்சமனாயிருக்கும் உமக்குத்திருமணக்கோலங் காட்டுதும்” என, அகத்தியா ஆணையக்கடவாராப இமாசலமகன்று வழியிலமாயசெய்த கிளோஞ்சனைச்சபித்தது, வழிவிடாது நினற விந்தத்தையடக்கி வாநாவிவில்லலனா மாயத்தது, குறறாலத்தனன திருமாலைப் பெருமானவடிவாககிப பொதியமலை சோநது சிவத்தியானத்திருநது பினனொருகாலத்தில திருமணக்கோலத்தைத் திருவருளால தரிசித்தனா. அகஸ்திய ரகனறபின் உலகு உயாவு தாழவினறியிருத்தது இதுநீக]

அமமையா பலவகையாகிய ஆடையாபரணங்களை யலங்கரிக்கப் பெற்றவராய அநேகர் தோழியா புடைசூழ, புராரியைவநது பணிய, மாதேவன “மாதே! பக்கலிவிரு” என, இருவரும் ஏகாசனத்திருநதனா. மேனையருகிருக்கப் பவ்வரஜன் பரமன் பாதத்தைப் பூசித்தது, பார்ப்பங்கையைப் பரமேசுவரன் திருக்கரத்திற் கொடுத்தனன. சிவபெருமான திருமாங்கலயத்தரித்தது மணவினையை முடித்தனா இரதி தனகணவனைப்பெற அது ததியிற் கண்ணுதலைப் பணிய, அண்ணல தமச்செண்ணத்தில காமனைக் கருத அவனமுன தோனறினன. முன்னன “உன்மனைவிக்குமடமே உருக்கொலாடு, அகிலத்திற்கெல்லாம் அநுபியாயிருத்தி” எனறருளிச்செய்து அகநருந்து தேவியாருடன திருக்கயிலாயகிரியை யடைநது தேவர்களை விடைகொடுத்தனுப்பி வீற்றிருநதனா. பாபபதிபாணாமணஞ்செய்ய வெழுந்தருளியதிருக்கோலமே கல்யாணசுத்தர மெனப்பமே,

கலயாணசுத்தராயம:

உரு. அந்தாரீசுவர மூர்த்தி.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்

இருபத்திரண்டாவது அர்த்தநாரீசுரமுர்த்தி.

திருக்கயிலாய கிரியை பகதாதுகிரஹ காரணமாகச் சிவ பிரான திருவோலகமூற்றிருந்தனா திருமால்-பிரமன் - இரதிராதி திருப்பாலகா- அஷ்டவசககள் - சத்தருஷிகள்-நவசித்தங்கள் - கிந்திர மெபுருஷ யக்ஷ வித்தியாதராதிரி அஷ்டாதசகணங்கள் - துவாத் சாதித்தாமுதலிய கிரகங்கள் - இன்னுமுள்ள இமையவா யாவரும் தரிசிக்குமபடி திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்தது, ஆங்கு முதற்பெருங் காவலாகவுள்ள திருநந்திதேவனாப்பணிந்தது, அவா திருவருளபெற்ற வராய முறைமுறையே அவாவிடுபட மகாசந்தானத்தினுட சென்று, இருகண்களார எம்பெருமானையும் இறைவியானாயுந் தரிசித்து அஷ்டாவக பஞ்சாங்கமாகப் பணிந்தது இருவளையும் பிரதக்ஷணஞ் செய்து தமது குறைகளைச் சொல்லி யாசித்தது, அவ விருவராலும் அதுகிரகித்த வரங்களைப் பெற்று வருகையில், ருஷிசிரோஷ்டாகளரி வெருவராகிய ப்ருங்கிருஷி யானவா பாவதிதேவியாளைப் பணியா மற் சிவபெருமானை மாத்ரிம பணிந்தது பலவகையாகப் பாடிப்புகழ்ந்து நிற்பது கண்ட இமையவல்லி, இம்முருவன யாவன்? எம்மைச் சிறிதும் மதித்திலன் என்று முனிந்தது, சந்தியாகிய தனது கூறாகவுள்ள உதிரமாமசங்களை அவருடலிற் சிறிதுயினறி ஆகிராணித்துக்கொண்டனா. சிவகூறாகவுள்ள எண்பையும் நரம்பையுமே உட்கொண்ட தோற்பதுமைபோலத் தள்ளாடி கின்று தம்மைப் பிராந்தித்தது கண்ட தானு மனநதியாராதி ஓகாலை யுதவ, ப்ருங்கிருஷிகளிடத்து மூன்று காதுடன் முன்னின்று உத்தாடிப் பலவகையாகப் பாடிச் சென்றார்.

கவுரியமமையா, னவருத்தமுற்றுக் கடுகியெழுநது கணவ ராகிய கண்ணுதலை நமஸ்கரித்து “எம்பெருமானே! எளியேன தவ னுசெய்ய எண்ணினேன். ஏழையேறகு இன்னருளபுரியவேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்து விடைபெற்றுத் திருக்கயிலையை நீங்கி ஐங் கரக்கடவுள் அறுமுகக்கடவுள் சத்தமாதாமுதலானா தமமைப்பு டை சூழ்ந்து கிற்க, ஓர் மலைச்சாரலில், எழுத்தூணின் மேலநின்று எண்ணற்கு மருந்தவத்தை எண்ணிலலாககால மியற்றினா.

சிவபெருமான் உமாதேவியா தவத்திறகிரங்கித் திருவருளபுரி யத் திருவுள்ளுகொண்டு இடபவாக்ஞாடராய, சமஸ்ததேவர்களுந் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவரவும், சாவவாததியங்களு மொலிக்கவும், வேதங்கள் கோஷிக்கவும், மலைச்சாரலை யடைந்து எமதனையாகிய ஈச்சவரியாரது தவச்செயல்ககண்டு சந்தோஷித்துக் காட்சிதர, தே வியா திருக்கண்களால் தரிசித்து விழியினின்று ஆனந்தபாக்ஷபஞ் சிந்த அடியற்றமரம்போலச் சாஷ்டாங்கமாகத் தனாமேல் விழுந்து பணிந்தனா. மாதேவா மனக்களிப்புமிக்கவராய “மாதே! யா துவரம வேண்டும்” என வினாவ, மலைமகள் மணவாளனைவணங்கி “வள னலே! தேவரீர்வேறும் அடியேன் வேறுமாக விருப்பதுவிருப்பற நேன். வாமபாகத்தில அடியாள கலந்திருக்கவேண்டும்” என, சிவ பெருமான அவ்வாறே தமது திருமேனியில் வாமபாகத்தை அம் மையாருக் கருளசெய்து இடபாருடராகித் தேவியாருடன் திருக்க யிலாயகிரியையடைந்தனா அததம்=பாதி, நாரி=ஈச்சவரியைப் பொருந்திய, ஈச்சரா=பெருமான எனவே பாதிசரீரமவாமபாகத்திற பாப்பதியாரும், பாதிசரீரம் வலப்பாகத்திற சிவபெருமானாக வீற்றிருக்குந் திருக்கோலம் அததநாரீச்சர மெனப்படும்.

அததநாரீஸ்வராயநம;

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடையாறு சென்னை 20

23. கஜபூத மூர்த்தி.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிறறமபலம்.

இருபத்துமூன்றாவது க ஐ யு த் த மூ ர் த் தி.

காளமேகம்போனற்கரிய சரீரத்தையுடைய கயாசுரனென
னும் யானைவழிவேறற அசுரன், மேருபாவத்தினமேல, பிரமதே
வனை கோக்கி அருமையாகிய பெருந்தவம் அநேககாலஞ்செய்தனன்.
கயாசுரன் செயத கடுந்தவத்திற்களிதூரத் கமலயோனி அவன் கண
கடகுப பிரத்தியட்சமாநி “அகரோச! நீயாவியவரமயாது? அறைக”
என, அசுரன் அருந்தவநீக்கி அடிமலா பரவி “ஐயனே! இறப்பில
லாத நீக்காயுவும வல்லமையும் வெற்றியும் அடையும்படி அடியே
னுக்கு அதுகிரகிக்கவேண்டும ” என வேண்ட, பிரமன் சிறுநகை
செய்து “விரும்பியவாதே வரமீந்தே னாயினும், அந்நிவண்ணா
யெதிர்ப்பாயாகில அப்பொழுதே நீ பெற்றபேற்றழியும்” என்றருளி
அந்தாததானமாயினன்

கயாசுரன் களிகொண்டு, சதுமுகன் தனக்குத்தந்தவரத்தைச்
சிந்தனைசெய்து, சிவனபேரிற் செருசெயச்செல்லாமல் மறறைய
வானவரை வஞ்சித்து வம்பிழுத்த வலிய போரபுரிந்து, உலகத்துள
ளானா ஒழிப்போமென றுறுதிகொண்டு உடனே துண்ணெனச்
சென்று உம்பருல குறறு, மகபதியை யெதிர்த்த யுத்தஞ்செய்து
வருத்தினன். புலோமனை கணவன் போரபுரிய வாரறுனாய்ப புற
முதுகிட்டோட, அவன் வாகனமாகிய ஐராவத்தின் வாலிப்பற்றிப்
பன்முறை சுழற்றி யெறித்த, காமதேனு கற்பகவிருட்சம் சங்கமிதி
பதமநீதி முதலிய வனங்கனையுடைய அமராவதீ நகரை அழித்து,
அக்கினி யமன் கிருதி முதலிய அட்டநிககுப்பாலகளைச் செயித்து,

தனது குலத்தவர்களாயுள்ள தானவர்களை யுஞ் சாடி, இராக்கதனா
வ்ரிமசித்து, மண்ணுலகெங்கும் வதிந்து மானவகூட்டங்களை மாய
த்து விஷமபோல விளங்கினன.

அதுகண்ட அருந்தவா சிலா அம்பிகாபதியமாந்த அவிமுத்த
மாகிய கர்சியை யடைந்தனா. கயாசுரன கடுஞ்சினங் கொண்டு
தொடாந்து பின்வர, சங்கரா சம்போ வென்னுஞ் சிவத்தியானத்
துடன், மகாதேவனே யரணென்று மணிக்ங்ளினை யாகிய அருகிரு
கரும் ஆலயத்து ளடைந்து அரனமுன்னின்று, “அருடபெருங்
கடலே! ஆபத்திற் புணையே! ஆந்த வெள்ளமே! அடியேன்க
ளடைக்கலம், யானை யருவாக எய்தும் இராக்கத விறைவனால் இற
வாவண்ணம் எங்களைக் காத்து இன்றருள புரியவேண்டும்” என
றிரந்தனா. தான துரத்திக்கொண்டுவந்த மாணுடா மணிகனனிகைச்
சந்திதியில வருந்தி வாயவிண்டு வழுத்துவது கேட்டு, கயாசுரன ஆல
யத்திருவாயிலை யடைந்து அவாக ளஞ்சம்படி இடிபோற் காசசித்
துப் பயமுறுத்த, மாந்தாகள மணிகண்டனாத தழுவிக் கொண்டனா
அரவாபரணா “அஞ்சாதீர்கள்” என்றபயங் கூறி, அண்டகடாக
முட்டி முடியுடன் ஆயிரங்கோடி யருளுதைய மாயிற்றபோல,
அமரரு முகிரு முஞ்சிக கண்பொத்த உகிர்ப்பெருவடி வுறறுக
கயாசுரன முனவர, கயன தனபாலவந்தவா தானுவென றுணாக
தும் தனக்குள்ள விறுமாப்பாற் சதுமுகன வரந்தருகையிற் சாற்றிய
வசனத்தை மறந்து எதிருறத் தலைப்பட்டன.

சங்கரன வடவாழ்காக்கினியும் அஞ்சத்தக்க தீபொறியை
விழி வழி சிதறி, திருவடியா லுதைத்துத் தள்ள, கயாசுரன கவிழ்
ந்து பதைத்துப் பாாமேல விழு, திருவடி மறறொன்றாற் சிந்ததை
மிதித்துத் தொடையி லுன்றித் திருக்கைகளாற் பிளந்து நான்கு
காலகனும் இருபக்கங்களிற் பொருந்தவும், உகிரஞ்சிந்தவும், ஓலமிட
டழவும், அகராலுத்ததித்த யானைவடிவாகிய கயாசுரன தோலை
உமையம்மையு மஞ்சம்படி உரித் திழுகக், ஈசுரனது இணையிலாத

சோதியுருவைத் தரிசித்த சுரா முதலாஞ்ஞா கண்ணொளி மழுங்கித்
துன்புற்றனா. கண்ணுதல் கருணைசெய்யும்படி களிற்றுரியை உட
லினமேல் உத்தரியமாகப் போததனா, அமரா களித்து ஆராதக்
கூத்தாழி மலாமாரி வருஷித்தனா சிவபெருமான மணிகளணிகை
யடைந்தனா, கயாசுரனுக் கஞ்சிய பரிசனா களித்துப் புறம்போந்த
னா காசிவாணா முதலான காசினியோர் கடவுட பூசை காலம்
வழா நியற்றிக் களித்து வாழ்ந்தனா, கயாசுரனாகிய யானையைத்
தேவ ஊனவா துயாதீர்த்தறப்பொருட்பெ போபுரிந்து சங்கரித்த
மையால, கருணாநிதிக்குக் கஜபுத்தமூர்த்தி யென்பதோர் பெயர்
வழங்குகின்றது.

கந்தபுராணம்-ததீசியுத்தரப்படலம்

“மதித்துவேழமாதானவனவருதலுமவடவை
யதித்தவன்னியும்சுறவெரிவிழித்தொருதன்
கதித்ததாள்கொடுதள்ளவேகயாசுரன் கவிழ்ந்து
பதைத்துவீழ்தலுமிதித்தன்னசுரதையோபத்ததால்.

ஒருபத்தநீனக்கவாணுறுதிருக்கரத்துகிரால
வெரிநிடைப்பிளந்தீரிருதாளபுடைமேவக்
குருநிக்ககியேயோலிடவவுணாதவருலத்துக்
கரியுரித்தன்னகண்ணெரினமமையுந்கலங்க,

ஐயனமிககதன்கநிரின்க குருநிரீரரூத்
மையலயானைவனரோலைமேற்கொண்டன்னமறைத்தான
செய்யகொளொடுகரியகொளிருவருஞ்செறித்து
வெய்யபானுவினவேறக்கவாநதுமேவியபோல.”

கஜபுத்தமூர்த்தயேநம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்.

இருபத்துநான்காவது ஜ்வராபக்தம் தீ.

சிவபிரசாதம்பெற்ற மாவலிச சகிரவாததியின மகனாகி ஆயிரங் கைகளை யுடைய வாணசுரன், சுப்பிரதீபிகை யென்பவன் மணந்த நருமதைநதிககையிற் சிவலிங்கக்குறிகள் நாளொன்றி, காயிரமாக அருச்சுனை செயதுவருகையில், ஒருநாள் சிவபெருமான் பிரததியகூடமாகி “என்னவரமவேணமே” என்று வினாவு, வாணக மகிழ்ந்து, “அடிகளே! அகினிமகிலும், அவனிமுழுவதும் அர புரியும் ஆற்றலும், அழியாமைபும், தேவரீரது அடித்தாமனாயி, அனபும் அவாவினேன்” என, அரவாபரணா-அவவாரே அதுககி கித்து அநதாததானமாயினா, வாணசுரன் வையகமுழுதுவகையக படுத்தி, சோனிதபுரியில் அரசசெயது வாழ்நதுவருகையில், ஒரு நாள் கருணாநிதியைத் தரிசிக்கக் கயிலாய மடைநதனை. அதுச யம் அருளவளளல் நடிக்குந் ததியா யிருத்தலின், தனது ஆர நைகளாலுங் குடமுழவு வாசிகக, மாதுபங்கன களித்தது “யா, வரம வேணமே ஓதுக” என, அகரன் ‘அண்ணலே! அடியேந் திருக்கயிலாயமியில் கித்து திருநகதிதேவா பிரமபடிபடசெ ச யாமல், கஜமுக ஷண்முக பாவதி சமேதராயத் தேவரீர் அநநர அடியேன் மாளிகையிற் காட்சி கொடுத்த வீற்றிருக்கவேணமே எனக் கழற, பெருமான “அவவாரேயாகு” வென்று சோனிதபு முற்று வாணன் மாளிகையில் வாழ்நதிருத்தனா.

இவ்வா நிருத்திப்பொழுது வாணன், இத்திரன்முதலிய வெ டிசைக் கிறைவர்-திசைமுகன்-திருமால் முதலிய தேவர் குழுவுட

24. ஜீவாதபகம் மூர்த்தி.

எதிர்த்துப் போசெய், ஒருவரு மாற்றாமல் ஒழிப்போனமையால மமதை மிக்கவனாய் மகாதேவனை நண்ணி “ அண்ணலே! அடியேனுடன் அமாசெய்வோர அகிலத் திலலாமையால், தோள்கள் தினவுற்றன. சிறிது செருச்செய்யத் திருவுள்ளங் கொள்ளவேண்டும் ” என, சிவபிரான புனசிரிப்பு கொண்டு, சிறிது மஞ்சாமல் இவ்வாறு கூறியதை யெண்ணி “கண்ணன் துவாரகையி லிருந்துவந்து உன தோள்தினவு தீர்த்து அவற்றை விலாவிற் சங்கரிப்பான் ” என, வாணன் “ இருபதுதரம் எதிர்த் தோடிய இக் கிருஷ்ணனா என்னைச் செயிக்கவல்லவன் ” என, உலகநாதன் “ உனக்குத் தோற்றபின் உபமன்னியனிடம் தீலைக் கப்பெற்று இடைவிடாது என்மை யருசு சித்த உன்னவிட மேலாகிய உலாதத்தற்கரிய வலிபெற்றுள்ளான் ” என, “ அச் சமா எப்பொழுது வரும் ” என, “ உன் மகளமேல பழி வரும், உன் மயூரத்துவஜம் துணியும், அதனே போரொயதுங் காலம் ” என றறைய, வாணன் மாளிகை சேர்ந்து வசித்திருந்தான்.

ஒருநாள வாணன் மகள் உடைவு யென்பவள துயிலுமையில், கண்ணன்மகன் சதனாகிய அந்நீர்த்தன் கலந்ததாகக் கனவுகண்டு கணவிழித்துக் காணாமல் மோகாக் கிர சித்த முடையவளாய், சித்திர லேகை யென்னுந் தோழி எழுதிக் காட்டிய சித்திரப்படங்களால் அம் மன்னவனைக் குறிப்பித்து அத் தோழியால் துவாரகையிற் சயனித்திருந்த அந்நீர்த்தனை மஞ்சத்துடன் வருவித்து நெஞ்சங்கனித்து இன்பம் துகார்திருந்தான் உடைவு சிறிதுநாளிற் கருப்பங்கொண்டான். தோழியரால் துணர்ந்த வாணன் அந்நீர்த்தனைச் சிறையிட டான். அதற்காக உடைவு மனம் வருந்தினாள். வாணன் மாளிகையிலுள்ள மயூரக்கொடி அன்று ஒடிந்தது. அவற்றை யெல்லாம் அந்நீர்த் தோழிவீர்த் துவாரகை சென்று கண்ணனுடன் கூறினாள். மன்னவருத்தமுற்ற கண்ணன் எண்ணிலலாத சேனையை இமைப்பொழுதிற் கூட்டிக்கொண்டு போர்க்கோலமாய்ச் சேர்ணிதபுரத்தை யடைந்தனன்.

முதல வாயிலில் ழுத்தபீள்னையார் வீற்றிருக்கக்கண்டு கனிவாக் கம் - பரஹ்ணவு - பலகாரவகைகள் இவற்றை நீவேதித்த ஐங்கரக்ருகிசிலை அகமகிழ்ச்செய்து, இரண்டாமவாயிலில் இளையபீள்னையார் எழுந்தருளி யிருக்கக்கண்டு பலவகையாகப் பூசித்து விடைபெற்று, மூன்றாவதில் வசித்திருக்கும் உமாதேவியானைக் கண்டு பணிந்த உடசெலவகையில், சிவபெருமான முன்னொரு காலத்திலமைநாகீரீயில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த திருமாலுக்கு “யானே எதிர்த்தாலும் நீ ஐயிக்கக்கடவாய” என்று கொடுத்த வரத்தைப் பாதுகாக்கும்படி தனது பிநாகமாகிய விலலேந்தி நிற்கக்கண்டு சிவநாமங்களைப்பாடி “எளியேனைக் காத்தருளவேண்டும்” என்று வணங்க, நிமலா “நீ யெய்மை வென்றனளோ வாணனை யெதிரக்கலாம்” என விரோதமாகக் கூறினா

சாவாண்டங்கனையும் கழணத்திற சாமபலாக்கும் சங்கரா! புனனகையாற புரம்பொடித்த புண்ணியா! துரும்பொன்றால தேவா செருக்கைத் தொலைத்தோய! கருப்புவிழலைக் கண்மொன்றிற் காய்ந்த கண்ணுதலே! மறலியின மமதை மாயத்த மலரடியாய! உந்தி வந்தோன் சிரங்கொய்த உதிருடையாய! மச்சம்-கூாமம் வராகம்-நாரசிங்கம்-வாமனவடிவங்களாக வந்த என்று வலிமாயத்து, கண்-ஒடு-கொம்பு-தோல - எண்பு இவற்றைக் கொண்ட இறைவா! தக்கனைத் தழுவ்தோய! சரணம் சரணம், உற்றுப் பார்த்தால் ஒழியும் எனக்கு ஓராயுதமும் எடுக்கவேண்டுமோ? அம்பும்-வாகனமும்-அடிமையும்-மனைவியுமாக வுள்ள என்னையும் எதிராகலாருமோ? என்று பலவகையாகத் தோத்திரஞ்செய்து பணிந்த பன்னகசயனனைப் பரமனை பார்த்து “விண்ணுவே! எம்மைக் கண்டு எட்டுணையு மஞ்ச வேண்டாம், உனது வருகையை வாண்ணுக்கு முன்னரே உரைத்துள்ளேம், அவனைச் செயித்து வெற்றிமாலை தரிக்கக்கடவாய, நீ யெய்மோ டெதிர்த்தால் முருகன் விளையாடப்போல நினைப்பேம், தேவர்கள் வேட்கை பாரக்கும்படி யா மிருவருளு சிறிதுநேரம்

செருசசெயவேம. பகைமையாக யுத்தஞ்செய்யேம் பயப்படவேண்டாம்” என்று பலவகையாகத் தேற்றி, கண்ணுதல கையிலே நதிய பீநாகம் என்னும் வில்லை வளைத்து நானேற்ற, நாரணன் “நாதனே! நாயேனக்காக” வென்று தனது சாரங்கம் என்னும் வில்லை நானேற்றினன்.

பவளமலையுடன் நீலமலை யெதிர்த்தாறப்போல வின்று, இருவருஞ் செய்த நானொலி திரிலோகத்திலிருந்த தேவா - மானவா - நாகாகளைச் செவிடுபடுத்தியது. உலக நடுங்கியது தாமோதரன் சங்கரனை மீண்டும் வணங்கி, சம்பு என்று தியானித்து அருச்சுனையாக ஓர் கணையை விடுத்தான். இருவருஞ் சமாதொடங்கிச் சொரிந்த அஸ்திரவருஷங்களை அளவிட்டுச் சொல்ல ஆயிர நாவையுடைய ஆகிசெடனுக்கும் ஆகாதென்றால், யானே அதை அளவுபடுத்திச் சொல்லவல்லவன் யுகாதகாலத்திற் சபதமேகங்களும் ஒன்றுகூடி வருஷித்ததன்மையாயிருந்தது இதுகண்ட இமையவா எம்பெருமானது திருவுள்ளகருறிப்பு இஃதென்று ன்றாராமல், இறைவனோ எதிர்த்தனா. இனி யென்ன விபரீதமாக மெய்துமோவென நெண்ணித்திகைத்திருந்தனா. இத்தகைய கடுமையோ எண்ணிலகாலஞ் செய்கையில், கண்ணன் கண்ணுதலைப் பணிந்து “அண்ணலே! அமா புரிய இனி ஆற்றலிலேன” என நடிபணிய, அடியார்க் கனுடல ராகிய அம்பிகாபதி அச்சமரில் அச்சதனுஞ்சு செய்மளித்தது * அப்பாற்பட்டனா.

திருமால் சிவபெருமானது கருணையை வியந்து சிறக்கையில், வாணன் கடுமையோபங்கொண்டு ஆரவாரித்தது ஆயுதங்களைத் தாங்கிய அநேகமாகிய அவுனர் சேனையுடன் அமாக்கோலங்கொண்டெதிரா “ஈக இருதிருத்தவருக்கும் பெருமையோ கிகழ்ந்தது இச்சமரில் கிருஷ்ணன் தீர்க்குச் சொத்துக்கிரக மேலிட்டால வலியிருத் திருத்தவின வாணன் புயங்களை ஒவ்வொன்றாகக் கண்டிக்கையில், நம்பா “நமமை யாச்சித்த இருக்கைக ளிருக்க” என, யாதவசிரோஷ்டன் மாதுபாக

ஞால வாயமலாந்தருளியகண்ணம் ஏனையகரங்களை யிமைப்பிற் சங்கரித்தனன். பிறகு சிவபெருமான “வாண! உன் தோளிலிருந்த தினவு நீங்கியதா?” என்று வினாவ, வாணன் “அடியேன அறியாமையாலறைந்ததைப் பொறுத்தருள்வேண்டி” என வேண்டினன். சிவா க்கிண்பபடி வாணன் தன்மகள் உடைவையை அந்நிந்தனுக்கு மணம் புணர்த்திக் கண்ணனோடு துவாரகாபுரிக் கனுப்பிவிட்டு, சிவப்பிரசாதத்தாற் பழையபடி ஆயிரம் அத்தங்களும் அமையப்பெற்றுத் திருகையிலாயிரியிற் துடமுழா வெடுக்கும் பாகதியம்பெற்றனன்.

சிவபிரானுந் திருமாலும் வாணன் மாளிகையில் வீரோதயுத்தஞ் செய்கையில் “படா குறிப்பொடு மெயிணி படைத்தெதிரா விடுப்பாரா” என்றபடி சிவபிரானபேரில் கண்ணன்பிரயோகித்த சீதள சுரத்தைத் தணிக் கும்படி. “மூன்று சிவங்கர நாலு கொடுங்கலை முகிர்வழி யொன்பதுடன் - றோன்றி யமெட்டை பூத் பசாக்கள சுற்றி யுறக்கடுவே - கான்று கொளும்புகை யோடனல வீசிய காலுற வேயுலக - மீனறவன் முன்னுல கெங்கு நடுங்க வெழுந்தது பாச பதம்” என்றபடியே சிவபெருமான ஏவிய உஷணசூர் மாணது மூன்று சிரம - நான்கு கரம் - ஒன்பது விழி - மூன்று கால்களுடன் சென்று கண்ணன் விடுத்த சீதளசூரத்தைக் கணத்தில் மாய்த்தது. தீராச சுரமுறறோர் அத் திருவுருவத்தைப்பணிவின, சூரியன்முன் பணிபோல விலகிச் சுகமுறுவா விஷ்ணுவிடுத்த சுரத்தின் வீறுபோ ககிணமையால் சிவபிரான் ஜவராபகசூராததியென்ப பெயருற்றனா.

* அண்ணல் கண்ணனுடன் அமரர்களுக்கையில் அஞ்சினா போல் அகன்றது அதிகமன்று. “விஷ்வருக்ஷோபி ஸம்வந்தயஸ்வ யம் சேததம்ஸாம்பிரதம்” என்றபடியே நசுகமரமா யிருப்பிலும் தன் கையால் வளர்த்துத் தானே சங்கரித்தல் தகாதெனக் கருதி, “தோள்தினவு தீரவேண்டும்” என்ற வாணனுக்கும், மைகாமலை யிற் நலஞ்செய்த விண்ணுக்கும், திருவாயமலாந்தருளியவற்றை

நிறைவேற்ற லீலாமாதநியாய அடியாபகதிக்கமகிழும் அருள் வள்ள லாதவின, அச்சதனஜெயமுறநித துககாடடியதனறி உள்ள படியே ஓடியதன்று

அவ்வாறு கடிக்காவிடில் விண்டு தன்னைநோக்கித் தவஞ்செ யதபொழுது மருடாபிஷேகஞ்செயவித துத் தானே யெதிர்ப்பினுஞ் செய்கருமபடிக்கொடுத்தவரம் அவலமாகும், அன்றியும் சிவபிரசாத மாகிய தனது வலமையைத் தறசெயலாகக்கருதி இறுமாந்தவாணன் கண்ணை யெதிராக நேராத அதனால் அவனதோளகள் சறுக்கப் படா, இதுநிறக.

அவதார கோலமல்லாத ஆதிவிஷ்ணுவே தன்னொடுசண் டைசெயதற்கஞ்சி, பிருகுமுநிவன மனைவிபால் அடைக்கலம் புக்க அடினாகக்கொல்ல ஸ்திரீஹந்தி தேழுகக்கொண்டு முகிவா முனிந்து சபிக்கப் புத்துப் பிறவிகள் அடைந்ததையும், சிவகணததலைவரன் ஒருவனாகிய ஸங்குகாணனுக்கு நிருமாலுக்கும் கிகழ்ந்த புத்தததில “ஸங்குகாண கணேசே பிநஸதேகேஸஸஸப.” எனனும் ஸகா நதபராண ததினபடி, அஹை சிகையையறுத தவிட்டபட்டதையும், தத்சிமுகிவருடன சண்டைசெயகையிற்சககரத்தினகூலாயமழுவகி அவருடவினின் றுதிதத அளவிவலா விஷ்ணுமூர்த்திகளைக் கண்டு மூர்ச்சித்தனொணககூறும் பாதம் ஸகாரத புராணகணையும், அவர் மைநதகளிற் பிரமனைச் சிவகொபகையிழிம, மதனனைச் சாமபரா க்குறகயிலும் என்னசெயதனொனபதையும், தகையாகத்திற சங்கட ப்பட்டதையும், இந்திரன் செலுருக்கொண்கி அவரோதியவிலின் காணக்கறிக்க விழுந்ததையும், எண்ணிப் பார்ப்போமாக, இந்தியாநி கியாயத்தால, பலவாறமதிப்பூண்ட திருமாலின் கரிய ரோமமாகிய கண்ணுக்கஞ்சிச் சிவபிரான் ஓடினா என்பதைப் பூகபகைஞ் செ ய்து, அந்தந்த கடித்துக் காட்டினுனெறு சித்தாந்தமாக்குக.

பாகவதம் - தஸ்மஸ்கந்தம்.

தோஸ்ஸஹஸரமதவ யாதததம் வரமபாராயமேபவத, தனாலோ
க்யமபரதியோததாரம நலேபேதவதருதேஸமம், கணதேயநிாவரு
தைதாதோ பிராயுயுதஸூதிககஜாநஹம், அப்யயாரூணயநாதரீந
பீதாஸதேவிபரதுதருவு., தச்சருதவாபகவாங்கருதத: கேதுஸதேப
ஜ்யதேயதா, தவததாபகநோபவேந்ருட ஸமயுகேமதஸமேதே, இத
யுத்த: குமநிாஹருஷ்ட. ஸவகருஹமபராவிஸந்ருப—சிசசேதபகவா
நபாஹருஸாகா இவவநஸபதே .

விஷ்ணு புராணம்.

பானோபிபரதிபதயாத மைதனோயாஹதநிலோசனம், தேவபா
ஹுஸஹஸனோண நிர்விணனோஸமயாஹவமவிநா, கஸசிகமமைஷோ
பாஹருநாம் ஸாபலயஜ்ஞகாரண , பவிஷ்யதிவிநாயுததம் பாராயமம்
கிமபுணை —, ஸங்கர. —மயூரதவ ஜபவகஸதே யதாபாணபவிஷ்யதி,
பிபிதாபிஜநாநதம் பராபஸபஸேதவமததாரணம்.

உமாஸம்ஹிதை

ஸ்ரீதேவி—தவததோவிஸிஷ்டபாவஸதுவிஷ்ணோஸமபரதிபத
யதே, கதமேதததயாஸிநதோ கருபயாவதஸுவரத, ஸ்ருணுதேவிப்ர
வஷ்யாபி விஷ்ணோநாக்யதாமபரதி, புராகதாசித்தேவேஸிபரமா
நத்தகாரகே, கரீடாஸகதேமயிபுரா விஸவமேததநாயகம், உபதருஷ்ட
டம்ஸதாதுஷ்டைடாவேநவாதபஹிஷ்கருதை, ஸவாஹாஸவதாவஷ
ட்காரரஹிதேகம்வாஜிதே, ப்ரஹ்மணஜ்ஞாதவருததாரத: காரய
ஸேஷமசிந்தயத், சக்ரபாணிஸமாஹுய ரதகஸிம்ஹாஸஸேஸுபே
அபிஷேக்யவரததவா ப்ரணாமமகரவமபிரியே, ஸருஷ்டிஸ்திதிவிநா
ஸாகாம் கத்தருதவமருதோபயம், ஸாவஜ்ஞாதிஸித்திஞ்ச தத்தவா
நஸ்திவிஷ்ணவே, மததோநிகோபவாகராஜா பவவிஷ்ணோஹாப்ர
போ, இதத்ததவ: பூர்வம் வாரணஸ்யாம்ஹரிபுரா, இதஜ்ஞாத்வாக
விப்ரஹ்மேகீபோப்யதிகம்ஹரி.

భాగవతం.

శ్లో. దోషహంసత్వయావత్తంవరంధారాయమేభవత్ | త్రైలో
క్యంప్రతియోధారం సతేభ్యోన్మనం | కందూత్యనిర్వృతైర్దోభై
ర్య యుత్సుకైర్గజానహం అన్యయాంచాణయన్నద్రీక భీతాస్తేప్ర
దుద్రువుః తచ్చృణ్వన్ గాత్రుద్ధః కేకుస్తేభజ్యయథా | త్వద్ధప
క్షాభవెన్నూడసంయుగే చత్సమేనతే | ఇత్యుక్తఃకుమరిహృష్టః స్వగృ
హంప్రావిశన్సృప | ఇదన తరాధ్యాయం || చిచ్ఛేదభగవాన్ బాహూన్
శాఖావవసస్సతే ||

విష్ణుపురాణం.

శ్లో. బాణోపిప్రతిపశ్యాభమై త్రైయాహత్రిలోచనం | దేవబాహు
సహస్రేణ నిర్విణ్ణోస్త్వాహవంహి | కశ్చిన్నమైషోబాహూనాం సాఫల్యజన
కారణః | భవిష్యతివిద్యాయద్ధం ధారాయచమకింభుజైః | శంకరః | మయా
రద్వజభంగస్తే యదాబాణవిష్యతి పీఠాశిజనానందం ప్రాప్స్యసేత్వంత
ధారణం |

ఉచూసంతి త.

శ్రీదేవీ. త్వత్తోవిసిష్టదావస్తు విష్ణాసంప్రీతిపద్యతే | కథమేతద్దయా
సింహాకృపయానదనువ్రత | కృణుదేవిప్రవక్ష్యామివిష్ణోరాధిక్యతాంప్రతి |
పురాకదాచిద్దేవశి పరమానందకానసే | క్రిడాసక్తే మయిపురావిశ్వమే
తదనాయకం | ఉపమృష్టంసదాదుష్టై ర్చేదవాద బహిష్కృతైః | స్వాహా
స్వధావషట్కారరహితైర్నవర్జితైః | బ్రహ్మణాఙ్గాతవృత్రాంతఃకార్యశేషమ
చింతయత్ | చక్రపాణింసమాహూయరత్నసింహసనేకుభాభిషేచ్యవరం
దత్వాప్రణామంకరవంప్రీయే | సృష్టిస్థితివినిశానాం కత్యాత్వకుతుభా
యం | సర్వజ్ఞతాదిసిద్ధిం చ దత్తవానస్తేవిష్ణవే | మత్తోధికోభవాన్రాజాభవ
విష్ణోమహాప్రభో | ఇతిదత్తవరఃపూర్వం వారణస్యాంహరిఃపురా | ఇతిజ్ఞా
త్వాకవిప్రాహమేనిరెప్పధికంహరిం ||

శ్రీమద్రామాయణము.

உ

சிவமயம்

திருச்சிறறம்பலம்

இருபத்தைந்தாவது.

சாரீர்த் தூலஹரமூர்த்தி.

சமஸ்தலோக காரண புதராகிய பரமேசுவரன் கட்டளைப்படி
நீருமால்மோகினியுந் வேற்றுத் தாருகனைமுகீவா தவததையழித்
தும்,பெருமானே பீஷாடநத்திருவுருக்கொண்டு முகீவா பத்தினிகள
கற்பையொழித்தும் நகரிற் புறம்போகதபோது,பெருமான பகவதிற்
சேர்ந்த திருமால் பெண்ணுருநீவகினா. அப்பொழுது அயனமுதலிய
அமரர் ஆண்டடைந்தவன்களினா அவற்றையெல்லாம் நன்குணர்ந
ள்ள தாருகனைமுகீவா ஓர்வேளவிசெய தானே யழிப்போமென்று
ஓய்சாரவேறாம மியற்ற, அவன்களினியில நீனைத்தறகுமரியவுருவும்
இடிமுழக்கினைய ஷெடிபடுதொனியும், பெரியவாயும், வளைவாகிய
பற்களும், கூமைவாயந்த நகமும், தீப்பொறி சிந்துஞ் சிவந்தவிழி
யும் அஞ்சாமைபுமுடைய புலியொன்று அதிகரித்த கோபத்துடன்
தோன்றியது. முனிவா வலவியததைநோக்கி முக்கடபிராண முடி
க்கவென விடுக்க, அது விடையூதியைத் தேடி வினாந்துவருகை
யில், உவகினா அச்சறவோடிவரும் உழுவையை உம்பாபெருமான்
எதிர்தென்றுபற்றிச் சங்கரித்துத் தமதருமைத் திருமேனியில் அதன
சருமத்தைப் பாடையாக வணித்தனர்.

வயல்வியம் வலியிழந்து வஸ்திரமானபின்,எவற்றையுமிழ்க்கும்
இணையிள்ளாக் கனிகீழி யொன்று, எரியிவிருந்து பிறக்க, அத்தனர்
ஐயன்மேல்விடுப்ப அஃது எதிரவர, சங்கரர், தமது செங்கையிற்
பற்றி இவ்வொரு படைபா மிருவேன விசைத்தனர். மீண்டும் ஆன்

சென்னை: 1951

ஸ்ரீ ஸரீஸ்வர ஸ்வாமி.

மான் உறபவித்தது. அதனை மகாதேவனமேற் போக்க, அது சரா சரமெலலா மழியும்படி இணாசசவிட்டு அந்தரமாக்கமா யெழுத்து வரகண்ட அரன அதனெலியால உயிராக வருதாது இருபையுரி நது இடக்கரதீ தேற்று “ஈண்டிருந்திகை” எனப் பணித்தனா. அதனமேல சரீப்பங்கன் பிறந்தன. அவற்றைச்செலுத்த, சம்பு சரீ ரத்திற பணியாக அப்பணிகளை யணிந்தனா. பூதவெள்ளம் தோன றின. ஆதிநாதனமேல ஏவினா மாதுபாகா வருகெனவிளித்தது “மது சேனையாய காளுமிருத்தி” என நன்கருவினா. ஒரு வேண் டலை உலகழியச சிரித்துத் தோனறககண்டு சிவனமேற் பிரயோகி க்க, சிவபிரான திருக்கரத்தாறபற்றிச் சிரமீதணிந்தனா. இவற்றைக் கண்டமுநீவா முனிவுற்று, முன்னவன்மேல மந்திரங்களைவிட அவை நுடியுருகேற்று இடியென முழுகி யெனாவா, எம்பிரான கரத்திற் பற்றி “என கன்னத்தில முழுகுக” எனக் கட்டினையிட்டனா. தாரு உன்கதோர் தரியாககோபத் தழலால மீண்டும் யாகஞ்செய்ய முய லகன் பிறந்தான முநீவா, முயல்களையும் நேறாமாகினியையும் ‘உமை கேளவனை யுயிர செருக்க’ என வோதியனுப்பினர். நோ வரகண்ட நின்மலா கெருப்பைக் கையிற் றாக்கி, கிசாசரனாகிய முயல்களை நிலத்தில் வீழக் காலாற நாளி முதுகினமேல தமது முண்டகத்தாளுனறி கின்றனா. வேறொன்றுஞ் செயயமாட்டாத னெனியா பல சாபமிட அவை தாணுவினிடஞ் செல்லாமைகண்டு மோறிவின்றனர். முயல்கள முதுகை யகைக்க முக்கணர் கடிக்க, ண்ட நான்முகன முதலானா “அரகர சங்கர சம்பு” எனத் தொ டுவாருக் துதிப்பாருக களிப்பாருக கைருவிப்பாருக பாடுவாருக ம்ணிகாருமாயினா.

சிவபெருமான் தம்மைப் பணியாத தாருவனமுநீவருக்கு ஞான ிதை யதக்கொடுத்தனர். அதனால் அந்தனர் அறிவுடர்ந்து “ஐய ன்! அடியேங்க ளறியாமையாற் பலவகையாகத் தேவரீரை யகம ித்தோம். அவற்றை மன்னிக்கவேண்டும் அருட்பெருங்கடலே”

என்று ப்லமுறை பணிந்து உடல நடுங்க உரை குழற உரோமம் புள
கிப்ப உள்ள முருக ஆராதனெள்ளம் பெருக வேண்டினா. சிவபெரு
மான் “ முகிவரோ! சைவ ஞெறியைக் கைக்கொண்டு நறறவம்புரிந்து
நானிலத்திருத்தி” என்று விடுத்தது, திருக்கலையை யடைந்து திரு
மால் பிரமண முதலானாத தத்த மிடஞ செல்ல விடுத்தனா. இ
தன முற்பட்ட சரித்ததைப் பிஷ்டானமூத்தத்திற் காண்க

ஈண்டு தாருவனமுரிவா செயத ஆபிசாரவேள்வியில தோன்றி
அவர்கள் ஏவலினபடி வந்த புலியைச் சங்கரித்து உடையாகப்போ
ர்த்த கோலமே சாாத தூலஹரமூத்தத்தெனப்படும.

கந்தபுராணச் சுருக்கம்

“ தினிமாதா கள கற்பழித்தவனைச்செருத்திடுவோமென
மாதழற்கொணமகம்புரிந்த தினவந துவந துபிறந்திடுவ
காதுவெம்புலிபரசுநவலிகடு மபணித்திரளபூதர்கண்
மோதுவெண்டலெதினடி நறறுடி முயலகனநனையேவினா
வேங்கைதனைபுரித் துடுத்தன மிக்கசாரதாதானையாயப
பாங்குறுமபடியோதினொருபாதவண கமலத்தினு
வேங்குறுமபடி முயலகனநனையீடினோடுமிதித்தனன
வாங்குங்கவின்னுற்றமேனியினமறவையாவுமணரிந்தனன ”

சாாத தூலஹரமூத்தத்தெனம:

26 பாபந் துந்தி.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்தாறாவது பாசுபதமூர்த்தி.

சுகதிரவவசிசதது மனனரில, பாண்டு புத்திரா பஞ்சவாகட
கும், திருநாட்டிரன் மகன னாறுவாகடருந் தொடூரந் பாரதப
போரில, பதினமூனாறுநின்போரில, பலலாயிரவரான சஞ்சத்தன்
களைப் பாரததன கொன்று திருமபுமுன, அநேக அரசருடன அம
செய்து அவர்களை அபஜெடப்படுத்திவரும் அபிமீத வன்னும்
அருச்சுனன் சுதனைச சயத்திராதன் சங்கரித்தனன் அதனைப் பாடி
வீடுசோககறித்த பறகுன்ன பதைத்துத் துடித்து வோததுக களைத்
துக கோபித்துப் பறகளைக் கடித்து மீசை துடிக்கத் தோனைப்
புடைத்து “எனமகளைக் கொன்றனை காளைச சமரில நாசஞ்செய
யேனுவிவ நான் எரியிலவீழ்ந்திறப்பேன்” எனச் சபதஞ்செய்தனன்.

அப்பொழுது அவ் வருச்சுன்னுகருச சாரதியாயும் அருகது
ணையாயும் மைத்துனனாயுமுள்ள கண்ணன் அவனைப் புறத்தே கொ
ண்டுபோய்த் தேற்றி “காணியிலிருந்து கடுமபசியாக விருத்தலின்
ரணலின் கணிகளையேனும் புதிததுக கடியாதுக” என, அருச்சு
னன் “அடியேன் அரண் அருச்சித்தனறி அருத்தேன்” என, திரு
ந்நனை “என்னையே பெருமானாக எண்ணி யருச்சிக்க” என, இவைய
து, அவனைத்திலிருத்த அநேகமலாகளைக்கொண்ட டருச்சித்து, அவ
ருக்கிடைத்த பழுவருக்கவகளைப் பசியையாற்றி, அனறெல்லாம் அய
த்திருத்தது நுதலின் அங் வரன்யதறிலேயே கண். நுதல்கினன்,
ண்ணன் அவனுடையப்பாதுகாக்க அமரர் சிலரை ஆண்டமைத்துப்
த்திரி சோகத்தாலே துயிற்றுஞ் சுவியசாசியின் கணலின் தோன்றி

னன, நரன நாரணனை நமஸ்கரித்தனன, மதுருதனன “மைத்தனா! துரோணா முதலானா கப்பினும நாளைப் போரிற் சிந்தமன்னனைச் சிரமழிகுமபடி திருக்கயிலை சென்று சிவபிரானது திருவருளபெற்றுத் தினகரன உதிக்குமுன்னாத திருமபுதம்’ என அருச்சுனனுங் கனவிலே சமமதித் தெழுந்தனன.

குண்ணன அருச்சுனனென்னும் இரண்டு குருமலைகள், கயிலையாகிய வேண்மலையை நண்ணி, பாகவதி யாகிய பகீசைமலையைப் பாகமாகக்கொண்ட பரமேஸ்வரனென்னும் பவளமலையைக்கண்டு பணியுமபடி அப் பருப்பத மடைந்து முதற்பெருங் காலாகிய நந்தியெம்பெருமானது நளின சரணங்களை நமஸ்கரித்து அவரதுகரு பெற்றதத் திருச்சந்தியினுடனோத்து தேவமுகி கணககட கிடையே சிகைத்தனத்தற் சிலையாசபுத்திரியாருடன் வீற்றிருக்குஞ் சிவபெருமானைத் தரிசித்து, பனமுறைசிலமேற் பணிந்து கைகடப்பி கின்று,

“கீததனேநிமலனேகிகழநினனாமனே

அத்தனேயடியவாககெனியவண்ணலே

பித்தனேயாதியத்தகனபேசொனா

முத்தனேயுயிர்தொறுமுலாயமுனபனே” — எனப் பல

வாளுகத் துதித்துக் கண்களில் ஆந்ததப் பூபஞ்சொரியும் நாராரணாகளை நோக்கி, நம்பா “இவ்விதலில் வினாவாக நான் டடைந்தது எனனகாரணம்?” என வினாவு, கிருஷ்ணாசகனா “தேவதேவா! தேவரீர் முனதருவருளசெய் பாகபதத்தால நீவாதகவசர் காலகெயர்களை வதைத்தோம். அதன முஷ்டியில் தலைப்பட அதுகிரிக்ககேணமே” என வேண்ட, அமலா அவவாதே தடாகத்திலிருந்த பாகபதத்தை இருவரா லெடுத்தவாச்செய்து, முஷ்டியில் (கனவிலும் மறவாவண்ணம்) முற்றுப்பெற வுணர்த்தினர். அருச்சுனன அன்றிரவிற கண்ணனை அருச்சித்த கடிமலர் யாவும் அண்ணல மேனியி லமாந்திடக் கண்டு ஆந்ததபரவசமாய் வணங்கி சிந்தனன, கண்ணன் என் னிவந்தது கைகடப்பதென்று களித்துக் கைகடப்பிசிந்தனன்.

கண்ணுதல உளமகிழ்ச்சியுடன் "பாரதப்போரிற் செயமுண்டாகக்கடவது" என ஆசுவதித்து விடையளிக்க, விடையூதியின திருவருள் பெற்ற இருவரும் இறைவரது திருவடியைப் பணிகது அரிதிற்புறம்போந்து ஆலயத்தை வலமவந்து திருக்கையை நீங்கித் தம் கிருக்கை சார்ந்தனர். அருச்சுனன் இவ்வாறு சொப்பனங்கண்டு துண்ணென விழித்து அம்பரூத தூணியில அவகத்திர மிருத்தலின உண்மையெனத் தெளிந்துகொண்டனன் சுயோதனன் யுத்தியும், துரோணன் வலலபமும் பலமன்னா பராக்ரமமும் மாபன் வருச னையா லொழிந்தன. அருச்சுனன் தனக்குச் சிவபிரான் பிரசாதித்த பாசுபதக்கணையாற் சிகந்துதேசாதிபதியாகிய செயத்தீர்த்தன் சிரசைக் கொய்து சபதத்தை கிறைவேற்றினன் கிருஷ்ணமூர்த்தியும் அருச்சுனனும் அவாவியவண்ணம் அவாகடரு அஸ்திரமருளிய அவசரம் பாசுபதமூர்த்தமெனப்படும.

பாசுபதமூர்த்ததேயம் !

உ

சிவமயம்,

திருச்செறமபலம்

இருபத்தேழாவது கங்காள மூர்த்தி.

—o—o—o—

ஒருநாள சிவாலயத்துள்ள திருவிளக்கொன்று சுடாமழங்கு
கையில், சிவபெருமான தேவியாபாபாதது “பெண்ணே ! இது
திருவிளக்கின் திரியைத்துண்டுவோ திரிலோகமும் அரசுசெயவா”
என்றனா. அப்பொழுது ஓ ரொலி அத தீபத்திலிருந்து வையையக
குடித்ததால் அஃதடைந்து திரி தூண்டப்பெற்றது. இறையியா
எம் பெருமானே நோக்கி “இப்பொழுது இதனைத் தூண்டிய இவ
வெலிக்கு இன்னருள் புரியவேண்டும்” என, அண்ணல “அவ்வா
றே அளித்தனம்” என்றருளினா

அஃது மாவலியென்னும்பெயருடன் அகராலத்திறறோன்றி,
அவனி முழுவதையும் அரசுபுரிந்தது தானவாருழாம வலி மருதல
கண்டு வானவாகோன் மனம்பொருளாய் எண்ணிலலாக சேனையுட
னெதிர்த்துப் போசெய்த புறமுதலிடடோடி, திருமாலபாற உறி
னன். அது சம்பவத்தில் தீதி யென்பவள விண்ணவை வேண்டி “என
மைத்தனாக வரவேண்டும்” என வரவ கேட்க, அரவின் தயில்
வோன் அவளுக்கு “அவ்வாறே யாகுக” வென்று வரமளித்தது, அயி
ராணி கேளவனை நோக்கி “அமரா பெரும் ! அஞ்சற்க. அவனை
அடம்போம்” என்றருளிக் கடிப்பழிக்குக்கும் தீதிக்ரும மைத்தனாக
வாமனுவதாந் செயதனா.

மாவலி அகராலிருப்பினும் பாக்கருமங்களைச் செய்தும், அவர
வர் விரும்பிய தானங்களை அபரிமிதமாக அளித்தும், நம்செயலிலே
யிருத்தான். வாமனவடிவங்கொண்ட மாயவன் மாவலி மாளிகையை

வெங்கடேச.

புடைய கிருதகிருபன கண்டு, எதிர்சென றழைத்துச் சேரடச் உப
 ாரங்களுஞ் செய்து, தக்க ஆதனத்தமாத்தி “வேதிய” யாது கருதி
 “நீதினை கூறுக” என, வாமனன் “மகவான்- மலரான் -மலாதலை
 ழலகத்து மன்னா முதலானா மனங்களிக்க அளிகவல்ல வள்ளலா
 ானொன்று உள்ளத்திற் கொண்டுனபா ழுறநேன்” என, மாவலி
 மறையோனே! ரதம்-கஜம் - தூதம்-பொன் பொருள் - பொகி
 தம் முதலிய ஏதுவேண்டினும் இமைப்பிற் றருவேன இயம்புக”
 என, அரதனை “அரச! அவற்றையெல்லாம் அவாவின்னே னல
 லன். எனதடியால் மூவடிமண் வேண்டினேன்” என, மாவலி “மூவ
 டிமண் ஏறுகருப் பயன்படும” என, மாணி “தவஞ்செய்திருப
 டன்” என்றனா.

அப்பொழுது அருகிருந்த அசுரருருவாயி ய கக்கிரன் “அரசே!
 வென்றோ பாரப்பனச் சிறுவனென நெண்ணுதே திருமா லாதலின்
 ‘மைவியும்” எனச் செபினன் மாவலி “மாவே யென்பால்
 றையவனுதி மூவடிமண் யாசித்தானென்று அருமபுக ழிருக்குமாத
 னை அதனாவியுஞ் சஞ்சலம் பெரிதன்று” என்ற கக்கிரன் சொ
 லைக் கடந்து முமமுறை நீ செரிந்து தானாவாததன்ன. அதுபெ
 ற அச்சுதா அக்ஷணமே திரிவிக்கிரமாவதாரங்ங்காண்டு அண்ட
 டாக மூடுருவ கின்று ஓடியாற பூலோகத்தையும் மற்றோடியால்
 தவலோகத்தையும் அளந்து மூன்றாவது அடிகரு இடமினமைபா
 மாவலியின் சிரமே ஓனறி அகலைப் பாதலலோகத் தமிழத்தி
 றதனால் அகலதைகொண்டு ஆப்பரித்து அவனிமாகனை அழிக்க
 ாவனநனா.

அதிகண்ட அமரர் அனாகண்டமுந் தாழாது, அநிவினாவாகச்
 சன்று, அமயிகைபாகா வீற்றிருக்கும் வெள்ளிமலையை யடைத்து,
 நிபகவான் கனின்பாதங்களைப் போற்றி உள்ளே செல்ல உதர
 பெற்று, சகிதானத்தைச் சாரந்து சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து
 கணிக் சிரமேற் குவித்து “சமபு! சங்கரா! சந்திராகந்தா!

ஜகதாஷ்டகா ! சரணம் ! சரணம் !!” என்று பேரினாச்சலாயத்தோ ததிரஞ்செய்ய, எல்லா மறிகத எம்பெருமான ஓர் வினையாடலாக ஓன்று மறியாபோன்று “உம்பர்களே ! உங்களுக்க குற்ற தயா யாது ? ஒதுமின்” எனத் திருவாய்மலாந்தருனினா, வானவா “மகா தேவா ! மாவலிபால மாயவன வாமனவழிவாய்ச சென்று மண யாசி தது வானுறறேயுவி மாவலியை மாயத்து, மமதையால வையகத னை வதைக்கின்றனன. அகலினை வினாவி லடக்காவிழிவ அமரா அந் தனா முதலானா அனாககணத்தில் அழிவது சரதம்” என முறை யிட, அருளவளவன அகிலத்திலுள்ள அனைவாக்கு முற்ற ஆபத்தை அகற்றுமபடி அக்கணமே அவ வாமனை முனைநடைந்து, மயக்க மொழிய வாததைகள் சில வாய்மலாந்தருனியும் * பித்தமுனிவன் சாப்பபடி விண்டு கருப்பாசயமுற்ற பாசவீக்க முநிசசியால, கே ளாமல, இறுமா. திருப்பதனோகலி, இறைவா இணையிலலாச சினவ கொண்டு வசிரதண்டமொன்று திருகலகயி லேற்று வாமனை மா பிலமத்தனா வாயுடேகத்தாற் சாயந்த மேருமலேபோல் வாமனை தனாமேற் சாய்த்தனன அப்பொழுது அவனது தோலையுரித்துக் கரு க்கமர்க்க தரித்து, முதலென்பைப் பிடுங்கித் தண்டாக்க கையிறகொ ண்டு கடவுளா துயரொழித்துக் கலிலைடைந்தனா.

அச்சுதன அகரையைகன்று பண்டைய உணாவெயிதிப்பரம னைப் பரவி, தேவமுனிவாக்கரு வாமனபுராண மோதி வைஞ்சுதரு சேந்தனா மாவலி நற்கதி பெற்றனன. சிவபிரான வாமனைது முதலென்பைக் கொண்ட கோலமே கணகாளமூர்த்தமென்பபும்.

[வாமனன் வான யனந்தபொழுது மே லண்டகடாகம் பினவு ற்று, ஆராயகனைக பொழுதி, அது மாளவதேசவழியாய்ச சமுத்திர சங்கமமாயிற்று. அதன் விருத்தாந்தத்தை பறியா சிலர் அக்கங்கை நீராச் சிவபிரான் அணிந்தனனெனக் குழறுவர். அந்தபத்தமென்க]

* ஆதிபில் அமாருக்கும் அகாருக்கும் கிழந்த அமரில் அண்டா கள் ஆற்றிவல்லாய் விண்ணை வேண்டியது கண்டு திருமாஸ் செரு

ககளஞ்சோகது திகிரியைச் செலுத்தித் தீயோர் பன்னாச் செத்த
னா. போனவ ரொழியத் தானவா சிலா தம் துயிர் தப்பிப் பிழை
கச் சமாதாந்தோடிப் பெருந்தவஞ்செய்யும் பீரூழநீவர் பாண
சாலை யடைந்தது அவா பன்னியாயிப் தீயாதீயெனலும் மாநிலை
யடைக்கலம் புக், அவ வம்மை “அவசேல” என நயமளித்தது
‘ஆசிரமத்தில வைத்துக் காததனை சேற மிருந்து நீக்கொரி விழி
யொடுஞ் சககப்படையைத் தாங்கிய கையொடுஞ்சேரன பாதசாரி
யாக வருதல கண்ட சிவாதிவணங்கி நிற்க, மாதவனெனநது மாநிலை
சிரத்தைக் கொய்து தானவா குழாத்தைச் சங்கரித் தொழித்தனன்.

பிரகுமுநிவாத ன டெண்சாதியைக் கொன்ற பிணை கேளவன
மேற பெருங்கோபங்கொண்டு “கேசவா! ஈசனை யன்றி யெவனா
யும் பணியோம் சைவசமயமே தரணியிற சிறுத்தென நெண்ணி
யா மிருப்ப துண்மையாயின, இழிந்த பிறவிக ளீனாக தெயநி வரு
ந்தியழிக” வென வகைசொழி யிசைத்து “கின்னடியாகள் நெறி
யிலலாமழி நீக்கை பெற்றுச் சிவகீர்தை செயது நீரகடைக்” என
க்கோடமேலீட்டாற உறி, சுகிரஞ் லுயிரத்தெழுந்த தோகையோடு
களித்து வாழ்க்கனா, திருமால தனக்குறற பிரகுவின சாபம் பிரிய
வகை யாதென்ப பெரிது மாலோசித்தது திரிபுரத்தனை சேவடிவ
ணங்கிப் பெருமுகி சபித்த பிறப்பொரு பததும் ஒழிப்ப வென்று
தன் னுள்ளத்தெண்ணிச் சிவலிங்கக் குறியொன்று பிரதிடடைசெ
யது பாசுபத் விரதம் பூண்டு உடலெவரு நிகுவெண்ணீறு சண்ணி
த்தது திரிபுண்டராக தரித்து உருத்திராகம்பூண்டு உருத்திரசமக
மகாமந்திரஞ் சபித்துக்கொண்டு, சருகு-நீர்-பழம்-காற்று முதலிய
வற்றைப்புகித்தது ஒரா மனதாய உமாபதியை உன்னத்திருத்தி, பஞ்
சாக்கினிமத்தியிற பலகால கின்று தவஞ்செய்தனா. அவா தவத்திற்
களித்த அடியவா சகாயா அம்பிகை சமேதராய் இடபலாகன யிவர்
ந்து தரிசனந்தர, கமல கேளவன கண்கள் களிக்கக் கண்டு ‘அரகர்’
வென்று சிவநாமங்கனாற துதித்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க நமஸ்கா

ரம பல முறை செய்து பணிந்து நிற்க, பரமன் கனிதது “மாதவ ! யாது வேண்டின” எனத் திருவாயமலர்ந்தருள், சாரங்கன் “சங்கர ! பிருகுமுநிவன சாபத்தை விலகியருளவேண்டும்” என நிரப்ப பெருமான “ஓமதடியவா இசைத்த மொழிகள் என்று தவறுறா மாநிலத்துள்ள மண்டபைக் குதவியாயப் பிறவி பத்தும் நீ பெறுத லே நிண்ணம் ஆயினும் நமமடி யருச்சினைப்பலனா ஐயுநீ லுள்ள மறநைநின்று நண்டமு மடைதி” என்றருளக் கேட்டுக் கனிதது “தேவரீரோ அடியேனைத் தண்டிக்கவும் காக்கவும் நாயேன பெருவாழ்வு நறுத்துண்ணபாக்கியம்” என்று வணங்கச் சிவபெருமான அருதாத தானமாயினா. அவற்றுள் முற்பட்ட ஐயநில தண்டமும், பிற்பட்ட ஐயுநிற சிவாரச்சனை செய்யும் பெருமபுண்ணியமும் பெருமான திருவருளாற் பெற்றனா என்பது சிவபிரானே சாத்தேவாகடஞ் சிவக் காத எனறாக.

ஓலிங்கபுராணம்.

விஷ்ணுமபாஸ்ஸமண சித்தரஞ்சயமமகயாஸ்ஸுராகபி
யதோநிகருஹயஹத்தேஹாஇதயுசயதேபுதை

உரங்குராணம்.

உஷ்ணுபுஷ்ணமிந்த்ரயமகயாஸ்ஸுராகபி

யதோநிகருஹயஹத்தேஹாஇதயுசயதேபுதை

ஸ்காநீதம் விஷ்ணுவாககியம்.

தவம்விஸ்காததாதவகாஸ்திகாததா

தவம்விஸ்காததாதவகாஸ்திகாததா

தவம்விஸ்காததாதவகாஸ்திகாததா

தவம்விஸ்காததாதவகாஸ்திகாததா.

தவம்விஸ்காததாதவகாஸ்திகாததா

தவம்விஸ்காததாதவகாஸ்திகாததா

ஆகீத்யபுராணம்

தலபாநதேஸமிததரிவிகரமமஹாகவகாளபததஸபுரச
சேஷஸூத்ரமதேநாநாஸ்பிகரகரபரோதாதிதேலாயிஷம
விஸவைகாணகஸமவிஷாநமுதிதௌயௌமதஸகடாமாவுபௌ
காவததீவரதாங்கதோஸயதுஸதாமமோஹமஹாபைரவம் "

அதித்யபுராணம்.

கலபாநதேஸமிததரிவிகரமமஹாகவகாளபததஸபுரச
சேஷஸூத்ரமதேநாநாஸ்பிகரகரபரோதாதிதேலாயிஷம
விஸவைகாணகஸமவிஷாநமுதிதௌயௌமதஸகடாமாவுபௌ
காவததீவரதாங்கதோஸயதுஸதாமமோஹமஹாபைரவம் "

உபதேசகரண்டம்.

பதறினனவயிரததண்டமபகிரண்டமகிரகோசசசிச
சுபறினனுருமுககாலததேநிததனனதுளகமாபி
னெதறினனெதறவே நெமநிபிசண்டவாயு
முதறுதவிறறுவீழ்மூரிவெவகிரிபிரசாயதான.
கருகிறகமஞ்சுனமேகககாரதஞ்ரிததுவாவகித
நிருகிறததமையககாளகஞ்சுகமெனனசசோதநி
வெரிதறபிபிவருமெனபுதண்டெனவெதிததுக்கொண்டான
மருமலாததுளவமாயேனாணவமயககரதீரததான். "

காஞ்சிபுராணம்

"குறளாயனுவிழுவடிமணகொண்டெடுகிழுவடிவரு
நிறலானளதமாவலியைசசிறையிறபிசதுவியந்தரிண
யிறவேசகடடிவெந்நெலுமடையெழிறகவகாளப்படையென்ன
வறவோகழுததகைககொண்டவகஞ்ஞளந்நிருவுருவம்."

கங்காளமூர்த்தயேகம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்தெட்டாவது கேசவார்த்த மூர்த்தி.

—❦—

திருமால் முன்னொருகாலத்திற் சிவபிரானை நோக்கிக் கடுந்தவ
ஞ்செய்தனா அரவாபரணா அசக்தன செய்யும் அருகதவத்திறகு
அகமெழுகுது அவருக்குப் பிரசன்னமாய் “விண்ணுவே! தேவாகராக
ளாலே நீர்ததற்கரிய வலலமையும், எத்தகையினராயிருப்பினும் அ
வர்கள் யாவனாயும் மயக்கத்தக்க மாயையும் உனக்குக் கடாஸித்
தோம மரபின் எனினியுனபெயர் வழங்குக. நீயே எனது இடப்
புறமாவாய்” எனத்திருவாய்மலர்ந்தருளி அகதாததானமாயினா.

திருநாவுக்கரசுகவாய்க்கன்.

“எரியலாறுருவயிலையேயறலாடு நறவிலங்க
கரியலாறபோவையிலைக்காண்டருசோதியாகருப்
பிரிவினாவமரர்க்குப்பெருகதகைப்பிரானெனநேததும்
அரியலாற்றேவிலில்லையினையாறனாககே.”—எனவும்,

ஓரட்டைப்புலவர்.

“வருக்கைத்தடம்பொழிலாமாதையையாக்குமாசொன்றில்லா
முருக்கொத்தமேனியழவியநாதர்க்குருச்சரவத
திருக்கைக்கமலவாழ்ச்சிக்கிநீநத்தேவியனநேல
அரிக்குப்பெருநுகையிக்கெவோதமமறிவின்மையே” — எனவும்,
காசிகண்டம்.

‘ஆற்றல்வருகாட்டடங்கையவுணராரது மகவ்வி சும்புதனிபுரக்கு
மமாராது, மாற்றரிதாயெவ்வுயர்க்குமயக்கஞ்செய்யுமாயை கெனக்கனி
த்தனமெம்மிடப்பான்யே, ஆற்றிருத்தாறவொழுஞ்ஞனவத்தாரோ’

23 వెంకటేశ్వர స్వామి.

யுணியிகழ்த்தோ மொமையிகழ்த்தோ மென்ன வேகி, யேற்றையிருங் கொடியுயராத செக்கா வேணி யிறைவலுயா தடங்கயிலை யெய்தினு னே. — எனவும், வரும் பிரமாணங்களாற் சிவசத்திகளுளளே விஷ்ணுமாதிரியும் ஒன்றென்பது பெறப்பட்டது.

அதற்கையபெற்றிணையடைந்த அச்சதா சிவபிரானாத் திருவுள்ளக் குறிப்பின்படி பராசத்தியேயாவா, பாரியாகையிற் பாவதியுட ஆணுருவாகையில் விஷ்ணுவும் குரோதமுற்றாற காளியும் யுத்த முனியிலே தூக்கையுமாக விளங்குவா.

அகமசாநீ).

ॐ நம: சிவாய நம: ॥

ॐ நம: சிவாய நம: ॥

ஆகமஸாநீரம்.

என்காலத்தி பரமேஸ்வரைய பரயோஜகாத தாயசதாவிதாபூத் போகேபவாநீருஷேஷாவிஷ்ணு கரோதேசகாளீஸமரோசதூர்கா.

ஒருகாலத்தில் உமையமமையார சிவபெருமான்கோக்கி விரதங்களுட சிறந்த சோமவரவிரதத்தை ஆசிரியிதது வசிக்க ராதி முகிவாகடரு அனனமளிகையில், இறைவியாரது தவச்செயல்க கணவிரும்பிய மெபெருமான, விஷ்ணுமாதிரி பாரியாகிப் பினவர, தாம் விருத்தவேதிய வடிவெற்று எழுந்தருளி, விமலையின விரதத் தைச் சோதித்து, பெருமான தமதுகீஜவடிவும், திருமால் முதல் பாரப்பரி யுருவும் பினனாத தனது கீஜவடிவுகாட்டத் தரிசித்த களித்தனமெனவும் ஓர் சரித முளது.

ஸைவபுராணம்.

போபோகிரீகதரதாயே பதயாஸாதம்தவாஜீரம் :
பராப்தமங்காநிகமமாமவை விததிப்ராஹ்மணபுனகவம். ॥

அதாலோக்யமஹாதேவம் விஸமயோதபுலஸோசா
 மிமிதாதேவிஸிதம் ஸேயமிதயாஹபாவதி
 அதேதநிதஜ்ஞாததயாரிநாரீருபமவிஹயதத
 ஸவருபதாஸயாமாஸபாவதயாஸநந்தௌஸரி
 நீலநீரதஸுங்காஸ, புண்டரீகதளேக்ஷண,

అదుక్ంశై వపురాణే.

ధో ధోగిరిగ్రతనయె పత్నాస్థాభాంతవాజిరం |
 ప్రాప్తకున్నాభానంమాంపై విధిబ్రాహ్మణపుంగవం |
 అగాలోక్యమహాదేవం విష్ణుయోగ్యుల్లలోచనా |
 కిమిదింతేవిలసిం సేయమిగ్గాహపార్వతీ |
 అచంగిశ్శోబిత్యాగిన్నారీమాపంవిహయతే |
 స్వరూపదళితామూమాస పార్వత్యాఃసన్నిరౌహణిః |
 నీలనిరదశంకాశః పుండరీకదత్తేక్షణః |

அப்பகைபோன்ற அத்தகைய அழகியவருவை அச்சதா எவ்வாறடைதனென்று பரியாலோசிக்கும்படித்தலை, அநிலோக, திணுதிருநாத தீர்ப்புரஸூந்திரி எனனுங் காரணப்பெயர் வாய்ந்த எத்தாயாதிய கவுரியைக் கருதிக் காலம் பல கடுதவஞ்செய்து கைகப்பிப் பணிந்து அச்சவரியாடாப்போன்ற திய வடிவை அவ்வமைபார் திருவருளினிலே யடைந்தனர் எனக் கொள்க.

ஆதர்தலவறுதி.

ஹரிஸ்தவாமாராதயப்ரணதஜகஸௌபாக்யஜநகீம்
 'ராகுரீபூத்வாபுரரிபுமிஷேஷாபமகயத-ஸ்மரோயிதவாம்கதவோ
 ஸந்ஹவஹி.

గరిష్టమారాధ్యతూతజనసాధాగ్యజనం ।
రాసారీభూత్యాపురరిపుమిక్తోభవనయత్ । స్వరూపిత్వాంసత్వా

ஸௌந்தர்யலஹரி.

ஸமுத்தத்தஸ்தூலஸ்ததபரமுஸாசாருஹஸிதம்
கடாஷேககதாபா கதிசநகடமபதயதிவபு
ஹரஸயதவதபராநிமஹநிஹநயநதஸஸமதுலே
பவதய-யேபகதா:பரிணாநிரமீஷாமியமுமே.

சாந்தர்யலஹரி.

சமுத்தத்தஸ்தூலஸ்ததபரமுஸாசாருஹஸிதம் |
கடாஷேககதாபா:கதிசநகடமபதயதிவபு |
ஹரஸயதவதபராநிமஹநிஹநயநதஸஸமதுலே |
பவதய-யேபகதா:பரிணாநிரமீஷாமியமுமே ||

நன்கெடுத்தகடாடிய இவகைய பலவேதுகளால், திரு
மால் சித்தத்தியே யெனபது பெறப்பட்டது. புருஷபாகம் வலப்புற
மெனவும் பெண்பாக மிடப்புறமெனவும் கூறப்படும் நியாயத்தால
சிவபிரானது வாமபாகத்தைத் திருமால் சிவாசசனைசெய்து பெற
றுகொண்டனா அச சிவ கேசவ ரிருவரும் ஒருவடிவாய (அதத
நாசகரமபோல) வலப்புறம் செவ்வைய மழு அபயமும், இட
ப்புறம் பகையாய்ச் சக்கர வாதமும் தானி ஒரு திருமேனியுடன்
ஏகபீடத்திற் சமாணமாக எழுந்தருளியிருப்பார். அத் திருவுருவத்
தைச் சங்கராநாயனொனச் சற்றும் பேதலினறி ஒருமாதநியாய
உபாசனாசசனைகள் புரிந்து நற்கதியுற்றோராயி கண்ணுவராநி முநி
வரர்கடரு வண்ணிலலை. இதற்கைய இலக்கணமாக, கேசவனைப் பாதி
யாக வுடைத்தாயிருத்தலின் பெருமான கேசவாததமாததியென
த்திருநாம மெய்தினார். இத் திருவுருவம் ஹரிஹரம் என்னும் ஷேத
நிரத்திற் பிரசித்தமாக விளங்கும்.

சுந்தரீம்ஹேந்தா புராணம்.

ஹரிஸங்கரயோர்நாநி யுகயோபேதஸாலா
யேபேதபுந்யாபஸ்யாநி தெனாபுகயோர்ஹா-இத்யாநி.

கீவாநி துமமஹாமகெ ௨௦௭ ஹரிஸகரரூபினை
புவாமேகாஹந்திமப பய ஸுமேலோசநகோசொள
ஸுதாதபயமகிராததவா வைகதைவவரமம
இதிதளயவச ஸுத வரகா துமதஸயமநோரதம
பயமப ஸுமேலோசந தாலேகாக்ருதிமாபது
தஸமாததவிஷ்டேஷதா மிதிததபரதிமபுலி

స్వస్తి హి తతపురాణము.

హరితరయోగ్నై యువయోజావహశ్వర ।
 రేఖేభిరుద్భూపిత్యై తతమాచాయవయోహారః । ఇత్యాది
 నివారించుచు హారహారములకరనూపితా
 యునామేకాకృతప్రాప్యసు లోచనగోచరా ।
 స్థావ్యమచరాదైవైవేగజైరవరంచమ ।
 ఇతితస్యవచఃప్రత్యాకమిణంతస్యమనోరథం ।
 పశ్యతాంసర్వదేవానాంతావేకాకృతిమాపతుః ।
 తస్మాద్ధరిహరక్షేత్రమితితద్భుతిచితుః ।

பதினொன்றாம் திருமுறை.

“இடமாலவலுதாழிபபாறுழாயவலபா உலாண்கொணறை
உடமாலுடசதுகிஞ்ஞாலவலமாழிபீடமவலமா
லிடமாலகீதாலவலஞ்செயிடனுக்கெழினலஞ்சோ
ருடமாலுடமவலகடுக்கலாயாமெலகலகததனுக்கே.”

கேசவாத்தமூததயேமே.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்தொன்பதாவது பிஷாட நமூர்தி.

தேவதாரூண முகிவா சிவபகதியிலலாராதி, யாகமே முததி
பரதகவல்ல நற்காரமென்று சித்தித்து விழைவுடன் எண்ணில்லா
மேளவிடரிவாராயனா பரத வுலகி நிகழும் பலவற்றையு டிறத
பொபதி விதனை யுண்டது, திருமாலத தம்பாலவரத திருவுள்ளஞ்
செய்ய, கமலகோவண கண்ணுதல கருத்தறிந்து கயிலையங்கிரியை
உடைந்து, திருநாதிதேவா விடைபெற்றத திருச்சாந்தானத்தினுட்
சென்று சிவபெருமானைப் பணிகது சிங்க, விடையூதி விருப்புடன்
வினரிவைக கைப்பற்றி யெழுத்து வெள்ளிமலையை விலகி வெளி
வந்து “மாதவ ! முன்கொருகால நீ கொண்ட மோகினி யுருவை
யீண்டெய்துக” என, பன்னகசயனன் பணிமேற்கொண்டனியிழை
யா யப்பொழுதே யாயினன மாலெனனும் பெயருக்கேறபத் தமது
திருவுருவைகண்டு மாலையதுமபடி அம்பிகாபதியும் அவவரிவைக்
கேற்ற ஆடகசிரோஷ்டராயவடிவேற்று,கபாலமுஞ் சூலமுந் கையிற்
பற்றித் திகம்பரராயப பிஷாடரத திருக்கோலங்கொண்டு, முகி
வா வாசமாகிய திருவனத்தை மோகினிப்பெண்ணுடன் கண்ணினர்.

அிச்சமயத தருத்தவத திருநத அநதணர்குழாம அரிவையைக்
கண்டு விழித்தது தவநெறிதவறி அவநெறிகொண்டு காமவிருப்ப
மேலிட்டாற பிண்கொடாது, வினக்கைக்கண்ட விடடில் போலத்
துன்புறுவாராயினர். இத்தகையமாயையிற்றும் வலிதந்து மாயனா
கிய மோகினியை மகாதேவன்பிரித்து, கையிற்கொண்டபரிகலத்தி
லையமேற்பார்போல முகிவா விழிற் சென்று பண்ணைசையோடு

உள்ளாளத்தேம் பாட முசிபன்னியர் கேட்டு, அவ வினிய வோனை
புடன் பாடுவோனைக் காண விரும்பி வீதிவாயிலவந்து பெருமானு
பிஷாடநத திருக்கோலத்தைத்தரித்ததுக் காமததுயிறு கடணை
வருந்தினா. அரிவையா சிலா ஐயனையணையுமபழிபிராத்தித்தனா
பெண்கள சிலா பிசசையிடனா கணனியாசிலா காமநோயா,
கலியவழிநனா. மாதாசள சிலா வண்கழனநனா. கனகையா சில
நாணமழிந்தனா. எம்பெருமானது திருவினையாடலால மாமாயாசா
வித்தைபோல் அம்மாதரிடம் நார்பத்தெண்ணாயிரம் புதலவா அ
காசத் துதித்தனா.

ஆப்பினனை பிஷாடமூததியைய பணிய, புராரி “ எ
மைநோகித தவஞ்செயக” எனவிடுத்தது, நகரின் புறம்போகதனா
முசிவனாமோகிகசெய்த மேகினிமுதல்வனையடைய, பினவந,
பெருநதவத்தினா தததமபெணடினா யவாவிசசென்று கண்டு, நம
னைவிமாரும இததிகமபரனால காண வண முதலியவறறைக கழிந,
னா போலுமென்று கருதி “ நாமொரு பெண்ணுற தவமழிந்து கா
பாசத்திற் கட்டுண்டோம். நமபணனியா ஒருவனமாயத்திற் கற்பிழ
தனா” என்று பேசிக்கிலேசித்து, தமதுதவநிலையை மாயனாகமாய,
ததும், தம் பணனியா கறபையழித்ததும் சங்கரனையென்று தம
னூனத்தானுணர்ந்து “ பெருநதவமழியினும் பிராயசசித்தரு செய
லாம்; கற்பழிந்ததே கற்பகாலமும் காரினியோக கிந்திப்போ” என
கழறி, பிஷாடநா பினசெவனும் பெணடினாக் கூவி, “ யாவாபி
செல்லினரீ? கற்பழிந்தவர் கருதழைமூழ்கிக் காயத்தை யொழ
த்தல் கடன்; அன்றேல் உமதுகையடையின்” என்றனர். காரின
மார் கணவர்கழறிய மாற்றத்தைக் கருததுட்கொண்டு கண்ணுதனை
பிரியக் காவெழுது பின்னொடருகையில், கருணமூர்த்தியின திரு
வருளால், உம்பர்பெருமா னுருவைபுட்கொண்டு ஒருவாறு மன
திரும்பி ஊர்சேர்ந்தனர்.

சிவபெருமான திருத்தெளிச்சேரி யென்னும் நகரின் கிணர். முகீவர் பெருமானைக் கொல்லவேண்டுமென் றுட்கொண்டு ஆபீசார வேளவிசெய்து அதனிறளுேன்றிய புலி நாகம முயலகன முதலியவ றறைப பிரயோகிக்க, அத்நன அவறறைச சுககரித்தும் உடைமுதவி யவாகத திருமேனியி லணிந்தும் துன்புறுது, திருமாலுடன் கயிலை சாரத்து கமலேகளவனை விடைகொடுத்த தனுப்பி வீற்றிருத்தனர். அவர்கள் செய்த ஆபீசாரவேளவியைப்பற்றிய விவரணைகளைச் சார் த் துலஹரமூர்த்தத்திற காண்க.

நூருவனமுந் வா த்வததையும், அவாமனைவியா கறபையும்ழிக் குமபடி பெருமான திகமபராயப பிரமகபாலக தாங்கிப் பவியேறகச் சென்றகோலமே பிஷ்டாடநமூர்த்தமென்ப பெயாபெறும்.

நாரதவன கீர்டாவிலாசம்.

வாஸிஷ்டதலிங்கம.

உஸிஷ்டதலா ரோகி ஸூரவாகியம்.

விஷ்ணுஸாமாயயாபரஹமக பாயாபூநமஸூரதரீ
தயாஸஹமஹாகீர்டாக கருதலாவே, 0 திகமபரம-

வாயுநந்திராவலாசம்.

வாஸிஷ்டதலிங்கம்.

விஷ்ணுஸாமாயயாபரஹமக பாயாபூநமஸூரதரீ

தயாஸஹமஹாகீர்டாக கருதலாவே, 0 திகமபரம-

வாஸிஷ்டதலிங்கம்.

“அடியிற்செறித்தபா துணையுமனைசநதாடையினைசமிடறும்
கடியிறெறிப்பதாததருனிமூழையேகிமருவகிணைத
தொடியிறெறித்தோணமுனிமகனிசகரமனைகயனாமயல்பூட்டிப்
படியிட்டெழுதாபபேரழகாறபவிதேர்பகனைறிருவருவம்.”

பிஷ்டாடந மூர்த்ததலேகம்:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முப்பதாவது

ஸீம் ஹக்ந் மூர்த்தி.

இரணியகசிபனென்னு மியறபெயருடைய ஒருவன் அகரகு
லத்திறோன்றி, தமதுகுலகுருவாகிய வெள்ளியை விளித்தது “ஆசிரி
யனே! டாணாவணவதித தவஞ்செயதால அடைததகரிய வரம்பெ
ற்று, வரம்பிலலாக்காலம் வலிமிருத்தவாமூலாம்” என, அதற்குச் சக
கிரன் “அரவாபண்ணையனறி யத்தகையவரததை யளிப்ப” டா
வா?” என்று, அப்பரமணைப்பணியும் பலமுறையையும் பயிற்றித்
தனதுலகுசார, இரணியகசிபு சிவபிரானது திருவடிகளை இதயத்தி
விருத்தி எண்ணிலகால மியற்றிய தவத்திற கிறைவாம்கிழந்து “யா
து வேணவெது” என, அகரன் “அண்ணலே! பிருதிவுமுதலிய ஐம்
பூதங்கள்-ஆயுதக்கருவிகள்-வானவா-மாதுடா-பறவை-விலங்கு முத
லிய பிரானிகள் இவையொன்றினாலும் இரவிலும் பகலிலும் இறவா
வரம்பேணமம்” என நேறப், எம்பிரான் “அவவாதேயாருக” என
வர மருளினா.

தூன்பெற்ற வரத்தினுற நருக்கெயதிய தானவன், எவ்வ
கைச்சேணையபுக கடலபோதகடடிககாசினிமுழுதினூக்குங் காவ
லனானான். தேவரமபையா சித்தமாதா இயகணதிரீகன முதலானூர்
சாமையிரட்டப்பணித்தது, இரணியமுதலிய வெணடிகைக காவலர்
வந்து நாடொறும் வணங்கிப் பணிப்பனபுரிய வமைத்து, பிரமன் தன்
பெயர்க்கேட்டுத்தோது நெருமபடி, கருடர்-காந்தருவர்-சித்தர்-வித்
தியாதார் முதலானூர் சித்தந் திருக்கைச் செனகோல்செலுத்தினன்.

30 மெய்யுரை மூர்த்தி.

அகக்ஷத்ரில் அவனாக் கிணையா லணை ரும (இரணியாயநம) வெனக் கூறவேண்டுமேதேவ னரி வேட மானாக நியானிகதப்படாது இத் தணைப்பொருத இமையாவ விட நெற த வலையகண்டு விளமப, சார்வ கூட தன தொரு கூடா நாய து தவடிதவனாக நிகழித்தனா. அ பதலானாது டுட பபாளிவிட பிபழ பபிக்க எத்த னிகைபில, உபாந் தியாய் உபதலிபம (இரணியாயநம) என்று பேர்நிக, திறுட ப பிதகநாநி (ஸ்ரீ நாராயணாயநம) னை, ஐய அரகனாகு அநிபிக, அரகன பாவகைத் தண்டகுசெபதம் பகராமையில "நீ கூறுகின்ற பரமகபாருள யான்கொது" எனக் கேட்ட பிறாவைகோசுபி ரிகல"பவ "இறைவனவகுமுளன" என்று சமீபந் திருநெ ழுத்பயததைச்சகடடி "இததுணியுமுளன" எனக் கூறினன.

பாகவதபூணம்

"சாணிஹுமுளனோவ பரியதுவினைசசதகூறிட்ட
கேணிஹுமுளனமாமேருகருனரிஹுமுளனினைனினை
துணிஹுமுளனிசொன்ன சொல்லிஹுமுளனிச்செயதி
காணுதிவினாவின்னருன்ன நெனகநகனசொன்னுன."

கேட்ட இபணியகசிபு கோபனகொளகையில் நாராயணன
நாவழவுஞ் சிவகவழவுகூடிய நாரசிங்கமாகத் தூண்பபிளந்துகொ
ண்கி வெளிவரது, அததானவதலைவினைத் தமையிலிருத்தி, நகவக
ளால் மாண்பப்பிளந்த குடபாப்பிடுகி அவனுடனருமபோராற்றி,
இரவுகரும் பகலுக்கும் இடையாகிய சாயுங்காலப்பொழுதில் மேவி
ட்டு, ஒருதுனிபுகிரமும் கீழவிழாமற கையிலேற்றம வாயவைத்தம
பருகி உயிமாயத்தனா. (அவனைச் சனகரித்தகாலததையே இரணிய
வேளையென்பா) அகர னுநிரமருதிய வெறியால் அவனிமாககளை
வாரி வாயிப்பெயது, செருகருற திருமகன்கொழுநன செயங்கண்
டஞ்சிய தேவா ஒருகொடியி லுலகமழிபுமென வடகொண்டோடிச்
சென்று, திருக்கயிலையையடைத்து திருக்கிதேவராற சிவபிரானுக்

ருணாப்ப, பரமசிவன் “பயப்படாதீர்கள்” என்று பகாந்து, இருசிரமும் இணையிலாசிறமும் கூரியகழுமுடைய எட்டுக்காலும் உடுவகோபமுய்கொண்ட சரபத்திருவுருவுடன் நாரசிங்கத்ததைநண்ணிஇடிமுழக்குபோலினாநது உதிரவெள்ள மூறதெறித் தோடச சிங்கச்சிரததையும் கைகளையும் கறித்துததளளி மேலுடகாநது சிங்கத்தினசருமததையுரித்துத் திருமேனிமேறபோரணையாகக்கொண்டு வெள்ளிமலையை யடைந்தனா. விண்டு பண்டையவுணாவுதோன்றப் பரமணப்பூசித்து வைஞ்சுதமுற்று வாழ்கதிருந்தனா.

நா சிங்கத்தின சிரததையறுத்துத் தலைமாலையிலணிந்ததா கவும் சரிதமுளது. இரணியகசிபிண்ச சங்கரித்த நாசிங்கத்தின இறுமாபபைச சரபருபமேற்று நாசஞ்செயதமைபாற சிவபெருமான ஸிமஹகஸூரத்தியெனப்பெயருதறனா

அஹமமருணாஸரபாயருவிபுத்தவே. — நுத்வேநப்

ஸநதி! — தைத்திரீயகம்.

ஹரிஹரகதமறுயநதிதேவா: விஸவஸ்யேஸாநருஷ்யமமதீநாம

ஸ்கந்தபுராணம்.

ஹரிமஹரகதஸரபம விஸவஸ்யேஸாகமீஸவரம

அறுயநதிஸுஸாஸஸாவே கமோவாகயைஸஸஹாதருதம.

காஸிகண்டம்.

புராஹிர்ணயகஸிபுரதைதயராஜமஹாபலம்

ஹதவாததருதிராபாக பரமததமயாசித ஸுணா.

ருதாஸரபருபேண கரஸிமஹபீடயத

ந்ருஸம்ஷேத: ந்தரபுராணம்.

ததோக்ருஸிமஹமாவோக்யசககரமயகஸாஹஸ.

தக்ருஸிம்ஹபிரோயாவக் கைஸாசேததமஸமுதயத: ! இத்யாதி!

ஏவமஸுஸாஞ்சககொனதௌ மஹாரணஸமுததருதௌ

விலோகயவிபுதாஸஸர்வே மஹாபயமுபாயபு: ! இத்யாதி!

க்ருஸிம்ஹாஸபௌதருஷ்ட்வா ததோப்ரஹ்மணுணாஸஸஹ

துஷ்டாவபரமபீத: கௌக்ருதாஜலிந்த:

ஸ்காந்தபுராணம்.

ஸரஸ்வதி தாயஸுரபஞ்சதகமோளிமாயா
 வீலாயமாந்சரணமபுஜ்யபலவாய
 ஸ்ரீஸரஸ்வதிஸேவபரிபூதநஞ்ஜிமஹரமஞ்ஜன
 வீலாபராயஸரபாசநாதயேநமோஸுது.

பீரவீரமாண்டலுராணம்.

ருவிய —கதமதேவ ஸாவஸ்துத ஸுல்கிஸிதயந்தகாரக: ஸரபா
கயமமஹாகோரம விகருதமரூபமாஸதிந் ஸகுத1-ஸ்ருணவக்தருஷ
யஸஸாவே-இதயாதி ஏதாவதுகதவாபகவாஸவீட்டமகரகேஸரீ அபா
ரமேககரணே ஸமாபயாதயமதிகமஹரி தத ஸுதயகதவாநவிஷ்ணு
ஜீவிதமஸவாபராதத ததவகதரம்தஸயகருததிருச ஹருதவாஸரபவி
கரஹ அதேநதரியதயமகமதவீரபதர : க்ஷணததத

అహంమృతాః శరభాయఋషిభ ధీతే । ఋగ్వేదము.

శ్లోకం: తె త్తీయకమ్.

హరిగంధారంతమనుయంతి దేవాః 'విశ్వస్యైశానం ఋషభంమతీనాం।

స్కందపురాణము పట్టింహాణము.

హరిహరంతంశరభం విశ్వస్య శాసమీశ్వరం ।

అనుయాంఠిసురాస్సర్వై నమోవాక్యైస్సహధ్యతం ॥

८३००८.

పురావీరస్యకీపుం దైత్యరాజంమహాబలం ।

హత్యాతప్రతిరాపాన ప్రమత్తంయాచితఃస్మరః॥

రుద్రఃశరభరూపేణ సరసింహమపీడయత్ ॥

స్వసింహాత్మ రథ రాణం.

తతోన్మసింహమాతోక్యచంక్రమ్యఘనసాహసః ।

తస్మిన్మాహిరోయావన్నతైశ్చేత్తంసముద్యతః ॥ ఇత్యాది ॥

నివంసశూలచక్రాతా మహారణసముద్ధతా |
విలోక్యవిబుధా స్సర్వ మహాభయముపాయయుః || ఇత్యాది
స్వసీంహశరభౌష్ణ్యై తతోబ్రహ్మసురై స్సహ |
తుష్టావపరమప్రీతిః క రాక్య న్వాంజలింజితః |

స్కాందపురాణం.

శూలాయదాయసురప్రుండక మేళిమాయా |
లీలాయమానచరణాంబుజపల్లవాయ |
హేలావలేపపరిధూతస్వసీంహరంహా |
లీలాపరాయశరభాకృతయో మోస్తు ||

బ్రహ్మండపురాణము.

ఋషయః | కథాదైవసర్వజగన్మృషీ సీత్యంతకారకః |
శరభాఖ్యం మహా ఘోర వికృతయాపమాస్థితః |
సూతః || శ్రుత్వోతుఋషయస్సర్వై ఇత్యాది
ఏతావదుక్త్యాభిగవాన్ సప్రీడంసరిశేసరీ |
అపారమేకరణైః సమాస్మాత్యంతికంహరిః |
తతఃసంతృప్త వాన్విష్ణుజీవితంస్వాపరాధతః |
తద్వైక్రంతస్యకృత్తించమృత్యాశరభవినిహః |
అతీంద్రియత్వమగమద్విరభద్రః శ్రీకృతతః ||

కాశీపురాణము.

“ అన్త్రులిరణ్ విత్తిరువమి బుణిగీణా లామ్రుకమిరణుల
కొన్త్రులిరణ్ విత్తిరువమి బుణిగీణా లామ్రుకమిరణుల
కొన్త్రులిరణ్ విత్తిరువమి బుణిగీణా లామ్రుకమిరణుల
కొన్త్రులిరణ్ విత్తిరువమి బుణిగీణా లామ్రుకమిరణుల
కొన్త్రులిరణ్ విత్తిరువమి బుణిగీణా లామ్రుకమిరణుల

అమితమేకమృతతయేకమః

31 அண்டேசுதண்ட முத்தி.

உ
சிவமயம்,
திருச்சிறறம்பலம்.

முப்பத்தொன்றாவது சண்டேசா நுகர் ஹ மூர்தி .

சோழவளநாட்டிலே, பூர்வம் துமார்க்கடவுள்குரபன்மனைச
சுகந்திரகு நியித்தம் தெனறிசைநோக்கிச் செலவாகையில், பரம்பதி
யாகிய சிவபெருமானை யருச்சித்த தலங்களு ளொன்றாயும், ஆசாரிய
சுவாமிகளின் தேவாரப் திருப்பதிகம் பெற்றுள்ள துமான தீநக்சே
ய்ஞாலில் ஷெதியாருவதிற காசிடகோததிரத்தில ஐனித்த யஜ்ஞ
தத்தன் என றொருவ னுள்ள, அவன் மனைவி பெயா பத்தினி. அவ
விருவருக்குஞ் சிறுபத்திராக விகாரசநுமர் எனபா திருவவதாரஞ்
செய்தனா, அங்கு ஐனமாதர அறிவுத் தொடாசசியால வேத
வேதாகமங்களை யாவாபு னுமோதா துணரு மறிவு ஐனித்தது. அவ
ருக்கு ஏழு வயதிலேயே, தாய தாதையா உபநயனஞ் செயவித்து,
தக்க ஆசிரியனாக கொண்டு வேத முதலிய கலைகளைக் கற்பிக்குமுன்,
தாமே யறிபுக திறமுடையோரா யிருத்தல் கண்டு வியப்புறநா.

அவவிசாரசநுமா அளவில்லாத வேதாகமங்களிற கூறப்படும
உண்மைப் பொருளெல்லாம் சாவலோக சரணயராகிய சிவபெருமா
னது திருவடிகளே பென்றும், சிருட்டி-திதி-சககாரம்-திரோபவம்-
அதுககிரக மென்னும் பஞ்சகிருத்தப் காரணமாக ஆகந்ததநாண
டவம் புரியும் எம்பெருமானே நமமை யானாக வுடையா ளொன்றும்
உண்மையறிவு தோன்றவதால், சுவானமாக்களிடத்தம் அன்பின்
வழி யொழுங்குவருங்காலதில, ஒருநாள அகா தமமோடு வேதாத்தி
யவனஞ் செய்யும் அந்தணசகிறவரோடு அவ்வாரப் பகலினை
டன் கூடிச் செலவாகையில், ஓர்நிறுப்பக கொன்று அதனை மேய்

பயனைக் குத்தப்போக, அவ்வாயன சிறிதும் அஞ்சாமற் கோலினால் அதனை வனரூயப் புடைத்தான அதுகண்ட விகாரசநுமர் சாஸ்திரங்களிற் உறிய விஷயங்களை ஐயம்-திரிபு அறியாமை யாகிய முகருறறங்களு நீங்கத் தெளிந்தோ ராதலின் மனம் பொறுராதி அவவிடையனபாற் சென்று, பசுக்கள் சமஸ்த தேவாகளும்-நீர்த்தங்களும முநியாகளும் - கணங்களும் பிரியாது சூழத்திருக்கும் உறுப்புக்களை யுடையனவென்றும், சிவபெருமானுக்குத் திருமஞ்சனத்திற ரூரிய பஞ்சகௌவியங்களைக் கொடுப்பவையென்றும், "வசாதனமாகிய திரு வெண்பூற்றுக்கு மூலம் அவற்றின் சாண்மென்றுங் கூறி, அப்பசுக்களைத் தாமே மேயக்க விட்டார், அங்ஙனம் கோக்கி "நீ யிப் பசுநினாயை இனி மேயக்கவேண்டாம், யானே மேயப்பென" என ரூர். ஆயன அஞ்சி வனங்கிச் செல்ல, விகாரசநுமா அவப் பசுக்களின் உரியாறது கிடைந்து, சமீபத்திலுள்ள மண்ணியாற்றங்கடையிலும் நிறைவாகிய புலலுள்ள விடங்களிலும் மேயத்து, நீர்க்கட்டம், வெயில வேளையில் நீழலிவ்ருக்கச் செய்து, அருண்ண அஸ்தமயமாகு முன் அவ்வா வீட்டிற்கனுப்பித் தமவ்மிசேருவார். இத்தொடர் பசுக்கள் அழகோடுபெருந் மிகுதியாகப் பால் பொழிந்தன. பசுக்கட ரூரியார் முன்னிலும் அதிகம் கறத்தல கண்டு களித்தனா. அவை விகாரசநுமரைச் சிறிதேனுப் பிரியமாட்டாதனவாயும் அவரைக் கண்டவுடன் மடி கரத்து பால் பொழிவதுமா யிருந்தன.

அத்தனபின்னா, சிவபெருமானுக்குத் திருமஞ்சனமாகுநதருதி புடைமையைக்கருதி, அப்பெரியார்க்குச் சிவராசசனையில் அததியந்த ஆசை தலைப்பட்டது. உடனே மண்ணியாற்றங் களையிலுள்ள ஓர் மணத்திடடையில் சூத்திரநீர்த்திண்கீழ் மணவிலாவே ஒரு சிவலிங்கக் குவித்து, கோயில-கோபுரம்-மதில முதலியவை உருத்தது, பலவகைப் பத்திர புட்பங்களைக் கொய்து சிவராசசனைச் செய்து, புதக்குடங்கள் கொண்டுபோய்ப் பசுக்கள் மழையைத் தீண்ட அவை களைத்தப் பால் பொழிபும்; அதனை யபீடேக்குசெய்வார்; தனக்குக் கிடை

யாத பூஜாவுபகரணங்களை மாநஸீகமாகச் செய்துமுடிப்பா ; இப் பூசையைப் பெருமான அவவிலிகததின்ன நனபோ டங்கேரிப பா , பச்சகள இதனா குறையாமல முனபோலவே வீட்டுக்கும் பால் கொடுத்துவந்தன இதனைப்போலவே விசாரசருமா கெடுநாள சிவா ரச்சனை செய்துவருகையில் ஒருவன் பார்த்து ஊராருடன் சொல்ல, அவர்கள் சபையாருக்கறிவிக்க, சபையா யுஞ்சுத்தனை வருவித்து “உனபிள்ளை பாலைக் கறந்து வீணை மணலிற் சொரிந்து விளையாடு கின்றானாம்” என, யுஞ்சுத்தனை “நான் அறியேன், இனி அவ்வாறு நடந்தால் அக்குற்றம் எனதே” என்று வீதிசென்று, மறுநாள் உதய ததி லதைச் சோதிக்க வெண்ணி, விசாரசருமா பசுமேயக்கச் செல் லுகையில், அவர் அறியாமல பின்றொடங்குசென்று, அவர் மண்ணி யாற்றின் மணற்றிடழிற் போனது கண்டு, அருகிருந்த குடியமர்த்தி லேறி யொளித்திருந்தான்.

விசாரசருமா வழக்கம்போலஸநானஞ்செய்து, சிவலிங்கமுத லியன் வகுத்து, திருப்பள்ளித்தாமஞ் சேகரித்துவைத்து, பச்சகளி டங் குடங்கொண்டுசெல்ல, அவைசொரிந்தபாலைக் குடத்தோடு வை த்து, சிவாரச்சனை முடித்து, பாற்குடங்களை யபிட்டுக்கஞ்செய்தனா. குராமரத்தி லிருந்த யுஞ்சுத்தனை அதுகண் டிரங்கி வினாநதோடி வந்து பல கொடுஞ் சொற்கள் கூறி, விசாரசருமா முதுகி லடித்த னன். அவர் மனம் சிவாரச்சனையி லமுரதியிருந்ததால் அவருக்குப் புலப்படவில்லை யுஞ்சுத்தனை தான் பலமுறை யடித்தும் அவருண் றானம் சிவாரச்சனையாலென் றறியானாகி, மிக்க கோபத்துப் பாற் குடங்களைக் காலா லிடறிச் சிந்த, உடனே விசாரசருமா அதுகண்டு செய்தவன் பிதா-குரு-பிராமணன் எனப் தறிந்தும், அவன் செய்தது சிவபராத மாதலின், அவன் காலைத் துணிக்கக் கருதி அருகிருந்த ஓர் கோலை யெடுக்க, அது மழுவாக, அதனா காலகளை வெட்டிச் சிவ பூசையின் சேடத்தைப் முடித்தனா. சிவபெருமான இடபாருட னாய் உமாதேவியுடன் தோன்றினா, விசாரசருமர் பேராந்த முட

1-துமி இருவிழி வழிததா ஐநத நீரருவி வாரதர மெயம்மறநத
பணிததனா பெருமாள் திருக்கரங்கனாவெடுத்த “நம்பொருட்ப
பிதாலை விட்டபுறாய் உலககு நாமே பிதா” என்று திருவாய்மல
ரநத அனைத்தது உடிர தடவி, உச்சிமோரத ‘நமமுடையதொ
ண்டாகுடைய உச்சிம உச்சினைத் தலைவனாகி நாம ஏற்றுக்கொண்ட
அமுதம் பரிவட்டமுட படிபடும் உனக்கே தந்தோம்” என்று
தமது சண்டி லுனித்தித்த கொணைமாயையை அருகருக சூட
முச்ச சண்டேகரபதிவி தந்தருளினா. அவரால் தண்ட கதப்பட்ட யஜ்
ஞத உச்சிம பிபத்தமடைந்தன விசாரசுருமருகருச சண்டேசுர
பதவியை அதுசு தந்த அயசுமே சண்டேசாறுகரகமூரத்தமெனச்
சார்ப்பட்டும்.

திருத்தியாடரீபுராணம்

“தொடு உயிததி தசையா துணைததாணித்தமிழிழுவதவனா
மெடுத்த மீதாக்கி பொருட்டாவினதா பதவியெரிதா
யாடு, தசையுயிர்மனகருட்டா பதாருள செயதனைத்தருளி
மடுத்தருளினய, தசையுயிர்மனகருட்டா பதாருள.
அவருடைய பதாருள உயிர் உயிர் உயிர் உயிர் உயிர் உயிர் உயிர் உயிர்
முண்டகருட்டா பதாருள உயிர் உயிர் உயிர் உயிர் உயிர் உயிர் உயிர்
சண்டேசுர பதாருள உயிர் உயிர் உயிர் உயிர் உயிர் உயிர் உயிர்
துண்டகருட்டா பதாருள உயிர் உயிர் உயிர் உயிர் உயிர் உயிர் உயிர்”

சண்டேசாறுகரகமூரத்தமென.

(100 6 90)

32 நவமி மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்

திருச்சிறைமபலம்.

முப்பத்திரண்டாவது

தக்ஷிணமூர்த்தி.

சிவபெருமான ஸ்ரீ கயிலையாகிரியிறச்சகலதேவாகளுமகீற்றைநது
தருகடங்குள இஷ்டகாமியங்களை விரும்பியாகருப்பெறுமபடி திரு
வோலக்கக்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில், இறைவியாரா எழுந்தரு
ளசரினயிணையடிபணிந்து “ எம்பெருமானே ! எனக்குற தாண்டா
யணிமென்னும் பெயரும், தேவார்ப்பணியாத அத்தகையோர் பேர
வித்துவந்தவுடனும மாறுமவண்ணம் வரமழங்கருக ” என விண்ணப்
பிக்க, மஹாதேவா மகிழ்ச்சியுற்று “ மாதே ! மலமன்னன மகளாக
கிண்பை பெறக் கருதி நெடுநாளாய விடாததவம் புரிசினுறான.
அவன்பா லுற்று வளாக யாமவந்து மணஞ்செய்வோம் ” என்றரு
ளிச்செய்தனா

அமமையார அரவாபரணரது அடித்தாமரையைப் பணிந்து
கட்டினையைச் சிரமேலேற்று, விடைபெற்று இமயமலையையடைந்து
அவ்வாறே அருந்தவமாரற்றம் அசலமன்னன அவாரிரம்ப ஓதடாகத்
தில், தாமரைத்தவிசினமேற குழிந்தவடிவுகொண்டிருந்தனா, பா
வதாராசனபார்த்து மகிழ்ச்சியுற்றுத் தவப்பலனகைகடியதென்றுட்
கொண்டு, அககுழந்தையை யெடுத்தகொண்டு மனையையடைந்து
மனைவி யாகிய மேனியினிடத்துக் கொடுத்த வரலாற்றைக் கூற,
மேனைபோலித்தவகதனன். அமமையார ஐந்துவயதுமுதல தவச
செயலிலிருந்து சங்கரனை மணந்தனா, (வித்தாரம் கல்யாணகந்தர
த்திற்கான்க). இதுநீர்க;

அ

எமதன்னையா ரிவவாறு தவததிருக்கையில், பிரமபுத்திரர்களா
கிய சககன - சகந்தனன - சகாதனன - சகாருமாரன என்னும் முகி
வா நால்வரும் வேதவாராயசசியெயது முடிதது, பலவகைததவங்களை
பாற்றி, மீண்டும் வெள்ளிமலையை யணுகி ஆண்டு முதறபெருங்காவ
லாகவுள்ள திருநீர்த்தேவணாப்பணிந்து விடைபெற்றுத் திருச்சகரி
தியுடசென்று, கண்களாரக கண்ணுதலைத் தரிசித்து, சாஷ்டாங்க
மாகத்தண்டனஞ்செய்து, கரமிறண்டையுஞ் சிரமேறசோதது, “அருட
கடலே! அநந்தவகையாகிய ஆரணப்பொருளை ஆராயசசி செயதும்
அடியேன்கள அகமஅலைதுகொண்டிருக்கின்றன, அவையடங்கியா
ககள் கடைத்தேற்றுமபடி அவவேதத்தின உட்கிடையாக வுள்ள
பொருளை உபதேசித்தருளவேண்டும்” எனப் பிரார்த்தித்தனர். அவ்
கவாகிசைத்த சககரா “இவ்விருத்தி” என்றியமப, அவர்கள் அண
ணலாரது பங்கயப்பதத்தினமேத தவகியிருந்தனர்.

அப்பொழுது அரவாபரணா நகதிபகவானேவினித்த “எம
மைத்தரிசிக்க எத்தகைய தேவாமுதலானா யெதினும், சகந்தானத
துள விடவேண்டாம். மதனன் வரிவ வரவிடுக” என வாயமலாந்து
வாய்விற்செவல விடையனித்தனூபி, விடையூதி முகிவா விருப்
பினபடி சிவாகமங்கனிற கூறப்பட்ட திரிபதாததங்களுகிய பதி -
பசு-பாசலட்சணங்களைவின்கி வெளியிட்டனர். சககனாதிபா “சக
கரா! எவகனமனம் நிரிந்திருப்பதால அவையெங்கும அடைவாக
னூனூபதேசம் செய்யவேண்டும்” என விண்ணப்பித்தனர். தரிய
லாபுரங்கள் எரிபடப்பொடித்த பாசிவன் குறுகைகோடடிக்கூறு
வதொன்றையிராய் “அப்பொருள் இவ்வாறிருக்கும்” என்று, சடா
டவிதாங்கிய முகிவாகட்டுச சாற்றவேண்டி, திருக்கர மொன்றைத்
திருமார்பிறசோத்த சிநீழந்தீரை காட்டி முகிவாபோல ஓர் கூண
ப்பொழுது கிழ்க்கைகடி கின்றனர். அதனும் அவர்கள் நால்வரும்
மனமொழிந்தி ஞானகியுணர்ந்து, பேரின்பப்பெருக்கியமூர்தி, தம்

கள் செயலொன்று மில்லாதிருந்தனா. (அதுகாலையில் அமராமன்ம தனையனுப்ப அவன் ஐயனமேல் மலாககணினுயச சாமபராய மாய் த்தனை, வித்தாரம காமதகனத்திற்காணக.)

சிவபெருமான் யோருநீகி “முநிவிகான! நீகன் முன்னிய வகையே நீவுடை யனுஷ்டிதது நீழிவாழுதி” என்று தம திசசை பபடி யேகவிதித்தனா. இறைவா தக்ஷிணதிசையேநோகிச சநக னாதி கானரு மஹருஷிகடரு உபதேசித்த அவசரம தக்ஷிணமூாதத மெனப பெயாபெறும்.

கந்தபுராணம்.

“ இருவருமுண ராவண்ணலேனவெள்ளெயிரியாமை
கிரநியாகத்தகோடிநினைத்திடுமுரத்திறசோகொள
கரதலமொன்றுசோத்திமோனமுத்தினாயைககாட்டி
யொருகணஞ்செயலொன்றினறியொருசெயவாரிணுற்றான.

இனையதோதனமைகாட்டியெயிரானுணாததகண்டு
சனகனேமுதலாவுள்ளோராவலருஞானபோதம
பனுவலினளவனறென்னுமபானமையைத்தெரிந்துமுககட
புனிதனதருளாற்றத்தமபுகதியினெடுக்கமபெற்றா.

தற்பரணினையவாற்றாற்றபதருணருந்தனமை
யற்புதஞானபோதமனித்திடுகணமதொன்றின
முற்படுகமலபபுத்தேனமுதலியவமராககெலலாம
பற்பலபுகங்கள்சென்றபிறாககிணிப்பகாவடுதனனே. ’

தக்ஷிணமூர்த்தயேநம;

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறந்தமபலம்.

முப்பத்துமூன்றாவது

யோகதக்ஷிணமூர்த்தி.

—o—

சிவபெருமான தக்ஷிணமூர்த்தமாகச் சநகன-சநந்தனன-சநாதனன சநற்குமார னென்னும் மகருஷிகள் நாலவாக்கும, பதி- பசு- பாசலக்ஷணங்களை யுபதேசித்தஞான்று, அமமுநிவர் “ அழகனே! அழியேங்கள் அகமகனறிருத்தவினைவையொடுக்கும்வண்ணம் அருளபுரிடவேண்டும்” என்று விண்ணப்பிக்க, அருளாளர் “அந்நணரே! உடலமுதல்பயாவும்அழிபொருளெனவும் ஆனமா ஒன்றே அழியாப் பொருளெனவுமறித்து, ஞானத்தைக் கிடிகக்கவேண்டிவரா மோட்ச சாதனமாகிய சாஸ்திரங்களைக் கேட்டலும், சிந்தித்தலும், அவவிஷயங்களைத் தெளித்தலும், அவுடாங்கயோகங்களைச் செய்தலும் வேண்டும் சிலாயோகமாவது ஞானசத்தியகன்மேந்தியங்கள் ஒன்றோடொன்று கலத்தலெனவும், மற்றுச் சிலர் ஆனமாவுடன் கூடுதலெனவும், வேறு சிலர் பிராணவாயுவும் அபானவாயுவும் சேருதலெனவுஞ் செப்புவர். ஈண்டெடுத்த விவகரித்த இவையெல்லாம் முழுவிலலாத யோகசாதனமாகாட்டா, ஜீனுவ சீவானமாவும் பரமானமாவும் இரண்டறக்கலத்தலேயோகம் அ தெவவாடெனிலுபுறக்கரணங்களை அநதக்கரணங்களி லொடுக்கி மனத்தை ஆனமாவிலொடுக்கி உத்தமமாகிய ஆனமாலைப் பரத்திறசோபிப்பது. யோகப்பயிற்சிபிற பழகினாவன்றிப் பரம்பொருளைக் காணமுடியாது. தசவாயுகளைப் பங்கித்தாலன்றி மனம் ஒருவழிகிலலாது. சடங்க யோகசாதனத்தாலன்றிச் சத்தியத்தை யுணர்தவருமை. ஆதலின் அத்தகைய யோகத்தைச் சாற்றுவோம் கேட்பீராக :—

35. யோகநகபிண்பூத்தி.

இயமம்-நியமம் - ஆதனம் - பிராணாயாமம் - பிரதநியாகாரம்
தாரணை - தியானம் - சமாதி என அஃ தெனவகைத்து. அவற்றுள்,

இயமம்—கொல்லாமை - சத்தியவசனம் - களளாமை - பிறா
பொருளிச்செய்யாமை - பஞ்சேந்தியமடக்கல்

நியமம்—தவம்-பரிசுத்தம் - தத்துவநூலாயசசி - மனமுந
திருத்தல் - கடவுளவழிபாடு.

ஆதனம் எனவகைத்து. அவையாவன:—தொடைக்கும் முழுவ
காலுக்கும் நடுவே யிரண் ளெளககாலையுஞ் சோதது இறுமாநி
ருத்தலாகிய கவததிசம் - சகரப்பக்கத்தி லிருகாறபரடடையு மாற
வைத்து அவலிருகாற பெருவிரலையுங் கைப்பிடித்திருத்தலாகியகோ
முகம்- இருதொடைமேலும் இரண்டுள்ளகாலையும் மாறித் தோன்ற
வைத்தலாகிய பதுமம் - வலத்தொடையில இடக்காற பரடடைச
சோததி யிறுமாப்புற றிருத்தலாகிய வீரம் - பீசத்தின்கீழ்ச் சேனிட
த்திற பரடடைவைத்திட முழுகையை முழுகதாளிலவைத்து அவ
விருப்பத்தையு மிருகையால் இறுகப்பிடித்து அசையாதிருத்தலா
கிய பதநிரம் - இடக்காற்பரட்டாற சேனியையழுத்தி வலக்காற ப
ரடு அப்பரடடின்னீ முகந விருத்தலாகிய முததம் - முழுகைகளிர
ண்டும உகிப் புறத்திலுமுநத, புலிவிற கையுன்றிக் கால நீடமுத
தலையிடுகதிருத்தலாகிய மயூரம்-சகமும் திடனும் எவ்வாறிருக்கின
யதுமோ அவ்வாறிருத்தலாகிய சகம் எனப்பனவாம்.

பிராணாயாமம்— பிராண வாயுவை இரோசக பூரக குமபஞ்
செய்தல்.

பிரந்தியாகாரம்— உபாநியைக்கி உண்ணுகருவது.

தாரணை— கண்டம் - இதயம் - நெற்றி - கபாலம் - நாபிஇவற்றி
லொன்றிற சந்தஞ் சித்தவைப்பது.

தியானம்—ஐம்புலங்களை யடக்கி யோகஞ்செய்வது.

சமாதி,—மேற்கூறிய இமய நியமாதிகளைப் பொருத்தி, கழ
முனை முதலாகிய நாடிகடருக காரணமாகிய நாபிக்குக் கீழுள்ளதாய்,
கிழவனை நடுவிலிருக்கும் எழுபத்திராயிரம் நரமபுகளில், வலமும்
இடமும் பிரிந்த இரண்டாகிய இடைகலை பிங்கலைகளைச் சுழுமுனை
யில் அடக்கி, அச் சுழுமுனையைக் கீழிருந்து தேகமத்தியமாகிய கந
தஸ்தானம் வரையில் இரு கிணையாகவும், அதற்குமேல் பிரமநகதி
ரம் வரையில் ஒரு கிணையாகவும், மூலாதாரம் - சுவாதிட்டானம்
மணிபூரகம் - அநாகதம் விசததி-ஆஞ்ஞாயாகிய ஆறதார சக்கிரங்
களையும், அதற்குமேல் நாலுசகிரங்களையும் வியாபிக்கச்செய்து, பிரம
நகதிரமவரையில் ஆதாரதேவதைகளைச் சூன மாகவும், அப்பால
துவாதசாகதத்தில் அசல ராகியும் அமேய ராகியும் அதுல ராகியும்
குடகமராகியும் மஹா னாகியும் ஞானக கிரியாசத்தி சரீரி யாகியும்
வியாபக ராகியும் சத்திமா னாகியும் மலரஹிதராகியு முள்ள பரீவ
ழந்தீயை நீட்டின மாகவும் நியானித்தலே சிவயோக மென்னுஞ்
சமாதியாம்” என நிறுவகையாகத் திருவாய்மலாகதருளி, இறைவா
அம்முநிசிரோஷ்டாகன அறிந்தகொள்ளுமபடி திருவுள்ளங்கொண்டு
தாமே சிறிதுபொழுது அத்தகைய நிலையினின்ற உணராததுவித்தனா

அதனால் உள்ளம் விரிவொழிந்து ஒழிவகப்பெற்ற சகன-சக
ந்தன-சகாதன - சகற்குமாரன்னனும் முகிலா காலவரும் முன
னோனது முண்டகப்பத்ததை வணங்கி விடைபெற்றுத் தமவிரும்புப்
பின்படி சென்றனா, சிவபெருமான, பிரமபுத்திரர்களாகிய இருநு
யர் காலவரும் எளிதிதுணரும் வகையாக யோகமுறையைப் பயிற்சி
னமையால், யோகதகிணுமாதியெனப்பதோ திருகாமமெய்தினர்.

யோகதகிணுமாதியெனப்பதோ திருகாமமெய்தினர்.

34. வினாக்ஷிஸ்துராத்ரி

உ
சிவமயம்.

திருச்சிறமபலம்.

முப்பத்து நான்காவது வினாக்கூறின மூர்த்தி.

சிவபெருமான பகதாறுகிரக காரணமாகத் திருக்கயிலாயநிலை, தக்ஷிணமூர்த்திகொண்டெழுந்தருளி வீருக்கையில, தம்புருநா ஶதா க்காமுதலிய ருஷிசிரோஷ்டாகள இசைஞானத்தை நன்குணர வும, சாமவேதத்தை வினையிலேறறுப்பாடவும, தங்கடகுஅருளபுரி யவேணமெ னெனறு கருததுட் கொண்டோராய, கயிலைமலையை யடைகது கருணமூர்த்தியைப்பணிந்து கைகூப்பிக “கடவுளையகா ! அடியேங்கடகு வினாகானத்தை வினகவியருளவேணமெ” என்று விண்ணப்பித்தனா.

அடியிகாபதி “அகதனனோ ! அவ்வாறே யாகுக இருத்திா,” என ப்பிணவருமாறு அருளிச்செய்யத் தொடங்கினா.

“கீரிலே கிறற லமுருதல வேத நிலமயகரும
பாசிலே கிறற லடிவீழத் ஞெயமரப பாறபடலகோ
னேசிலே செம்பகை யாரப்பொடு கூட மதிரவுகிறற்ல்
சேசினேர் பணக னிறைமயக் கப்படுஞ் சிறறிடையே” —
ஶனற்படியே மேற்குறிய விலககததக்க மானகன் வினாதண்டதிற
காகா. அவற்றைக்கொண்டால காலவகை இசைக்குறறத்தை புண்டு
செய்யும். கால்வகைக் குறறமாவன .—

“செம்பகையாரப்புகூடமதிரவு.

அவறறன்,

சேம்பகை பென்பது பண்ணேனோரா
வினபமிலோசை பெனமனோபுலவா.

ஆர்ப்பெனப் படுவ தளவிறந்திசைககும்.
கூட மெனபது குறிவுறவிளம்பின
வாயவதினவாராது மழுங்கியிசைபதுவே,
அதிர்வேனப்படுவதிழுமெனவினறிச
சிதறியுரைகருந ருச்சரிப்பிசையே ”—எனபெனமம்.

பஞ்சபாரதீயம்.

“இன்னிசைவழியதனறியிசைத்தலசெம்பகையதாரும
சொன்னமாததினாயினோகவிசைத்திடுஞ்சுருதியாபபே
மன்னியவிசைவராதுமழுங்குதலகூடமாகும்
நன்னுதாலசிதறவுந்தலகிவெனநாட்டினோ. ”—

ஆதலின மேற்கூறிய குறறகளைப் பயக்கவல்லவாகிய விலக
மரங்களை நீக்கி உத்தமமாகிய விதிகப்பட்ட மரங்களால் வீணாத
டஞ்செய்யவேண்டும்.

“சொல்லிய கொன்றை கருங்காவி மெனமுருக்கு
நல்ல குமிழுந் தண்கருடனே—மெல்லியலா
யுத்தம மான மரங்க ளிவையென்றா
வித்தக யாழோ விதி.”

“தளமாய்ச சமநிலத்துத் தண்காற்று நான்கு
முளதா யொருங்குன மினறி—யளவு
முதிரா தினகாது மூன்றங்கு ருய
வதுவாகில வீணாதன் டாம்.”

“புதுங்கழல்குடநதாடியொடுள்ளிபண்புண்டுநீன்ற
விதியமாதணடுகுடையேருடுமிமெயக்கோட்டுறபின
மதியமாபோதிகைபுடனமுக்கஞ்சுவாமன்னெருத்தம
விதியமாபததாக்குறப்பென்றுரைத்தனாயினினிடையே.”—

என்றபடியே நலமுடைய மரங்களைக் கொண்டு, நல்ல விலகக
சம்பந்தமாகவே நாலவகைய யாழையுஞ் செய்யவேண்டும், நா

வகை யாழாவன —பேரியாழ் - மகரயாழ் - சகோடயாழ் செங்கோ
டடியாழ் எனபனவாம்

“பேரியாழ் பின்னு மகரஞ் சகோடமுடன
சோபொலியுஞ் செங்கோடு செப்பினா—தார்பொலிந்து
மன்னுந் திருமாரப வணகூடற் கோமானே
பின்னு முளவே பிற” என்றபடியே நாலவகையாழுஞ் செ
யகையில்,பேரியாழ்க்கு நரமபு இருபத்தொன்றும், மகரயாழ்க்கு நர
மபு பதினேழும், சகோடயாழ்க்கு நரமபு பதினாறும், செங்கோட்டி
யாழ்க்கு நரமபுஏழும் தொடுக்கவேண்டும்.

“ஒன்று மிருபது மோழமேற பத்தடனே
நின்றபதி னுறேழு நேடுகாற—குன்றாத
நால்வகை யாழிற்கு நன்னரமபு சொனமுறையே
மேலவகை னூலோர் விதி. ’ எனனு மிலக்கணத்தின்படி யா
ழிற்கு நரமபெண்ணித தொடுக்கையில், “கொடுமபுரி மயீதமபு
முறுக்கிவை நான்கு நடுங்கா மரபிற்பகையென மொழிப ’ எனகூ
றியகுற்றம் நீங்கி, நரமபுகளைத் தொடுத்தது, பண்ணை பரிவட்டினை-
ஆராயதல் - தைவரல் - செலவு-வினியாட்டு கையூழ் - குறும்போக்கு
ஆகிய கலைத்தொழி வெண் வகையா லிசை யெழுப்பவேண்டும்.
அவையாவன :—பண்ணை - பாடநீனைத்த பண்ணுகரு இணை கிணை
பகை நட்பான நரமபுகள் பெயருந்தன்மை மாதநிலையறிந்த வீட்டு
தல், பரிவட்டினை - அவலீகனை நரமபை அகவிரலாலும் புறவிரலா
லும் கரணஞ்செய்து தடவிப்பாராததல், ஆராயதல் - ஆரோகண அவ
ரோகணவகையால் இசையைத்தெரிதல், தைவரல் - அதுசுருதியேற்
றுதல், செலவு - ஆளத்தியேநீரம்பப்பாடுதல், வினியாட்டு-பாடநீனை
த்த வண்ணத்திற் சந்தத்தை விடுதல், கையூழ் - வண்ணத்திற் செய்த
பாடலெல்லாம் இன்பமாகப்பாடுதல், குறும்போக்கு-குடகசெலவுந்
துள்ளற்செலவும் பாடுதல் என்பன.

மேற்கூறிய எண்வகைத்தாகியகலைத்தொழிலால் இசையெழு
ப்பி, வராதல் - வடித்தல் - உரதல் - உழற்றல் - உருட்டல் - தெருட்
டல் - அள்ளல் - பட்டைஎன்னும் எண்வகைப்பட்ட இசைக்கரண
த்துடன் உடற்குற்ற முதலியவை நீகதப பண்பாடவேனமெ. உடற்
குற்றமாவன :—

“ கண்ணிமையா கண்டந் துடியா கொழிற்சையா

பண்ணளவும் வாய்தோன்ற பறறெரியா—வெண்ணிலிவை
களளார நறுந்தெரியற் கைதவனே காரதருவா

உள்ளாளப பாட லுணர் ” எனற்குற்றநீகிய வகையாகப்பா

டுகவென்று அவற்றின் உட்பிரிவுகளோடு நனகு விளங்கத் திருவாய
மலாரதருளி, யாழ்வாசிகும்குறையிலக்கணங்களை உபதேசித்தமைக்
கேற்ப, இலக்கியமாகத் தாமே தமது திருக்கரத்தில யாழேநதி, திருத்
தோளிலணைத்து நின்று இசையெழுப்பி வாசித்துக்காட்டினா. அது
கேட்டமுநீவா உள்ளங்கனி கூரதனா. தேவா - மணிதா - விலங்கு
புளமுதலிய பிராணிகளெல்லாம் இனபயிக்கு வாழ்நதன. முநீவா
முன்னேனை வீணாகானததாற் சாமதீதமபாடித் துதித்தனா.

சிவபெருமான் வீணயினிலக்கணத்தை யுணர்த்தித் தமதுதிரு
க்கரத்து வீணையேந்தி வாசித்துக்காட்டிய திருவுருவமே வீணாத்நி
ணுமுத்த மெனப்படமெ.

வீணாத்நிணு மூர்த்தயேநம ;

உ
சிவமயம்,
திருச்சிறைம்பலம்.

முப்பத்தைந்தாவது காலாந்தக மூர்த்தி.

மிருகண்டுமுநிவர் எனபவர் முறகலமுநிவா தவப்புதல்வியா
சிய மருத்துவநீ யெனனுந் கன்னியை மணநது, நெடுநகாலம் புத்
திரரினமையாற காசிகேந்திரத்தை யடைநது மணிகன்னிகையில
ஸநானஞ்செய்து சிவபெருமானே நோக்கிப் புத்திரபபேற்றினே யவா
வித தவஞ்செய்ய, பெருமான பிரத்தியட்சமாகி, “முனிவனே !
திக்குணம் - ஊமை - செவிடு - குருடு - முடம் - திராப்பினி - அறி
வினமையாகிய இவற்றோடுகூடிய நூறுவயதுயாவாமும் புதலவன்
வேண்டுமா ? அல்லது அழகு - நலவடிவு - நோயினமை - எமதன்பு
முதலியவற்றைப்பெற்றுப் பதினாறுவயது ஜீவித்திருக்கும் மைந்தன்
வேண்டுமா ? சொல்” என, முநிவன் “வயதுகுறைந்த வாழ்வானு
யினுஞ் சறப்புத்திரனே விருமபுகிறேன்” என்று விண்ணப்பிக்க, அவ
வாறே வரமளித்தது அநதாததானமாயினா, பிறகு சிறிதுநாளில அம்
முநிவன் மனைவி கருப்பமுற்று நல்லசுபமுகூர்த்தத்தி லோமைந்த
னைத் தந்தனள். தேவா புஷ்பமாரி பொழிந்தனா, தேவதுறையிமுத
லியனமுழங்கின, பிரமதேவன் அச்சிறுவனுக்கு மாரீக்ஷண்டனென
நாமகரணஞ்செய்தனன், உபசிட்டானம் - சந்திமிதித்தல- அன்னப்
பிராசன முதலியவற்றை முறைப்படிசெய்து ஒருவருடத்திற் றலைம
யிர்களைந்து இரண்டாம்வருடங் காநவேந்தரமியற்றி, ஐந்து வயதில்
உபநயனம்நடத்தி வித்தியாப்பியாசஞ் செய்வித்தனர். மாரீக்ஷ
டேயர் வேதாகமமுதலிய நூல்களிற்றோந்து சிவபெருமானே உண்
மைப்பொருளென் றுணர்ந்து சிவபக்தியுஞ் சிவனடியாரிடத் தன்பு

மதிகரித்தனா. அவ்வாற்றுகைகயில வயதுபதினாறுகவே தாயதந்தையா இவரைப்பற்றி யெப்போதுநுனபுற்றிருந்தனா. அதனை யுணர்ந்தென்னெனக்கேடக, உண்மையுனாயாராகிக கடைசியிற் சிவபெருமான தனக்களித்தவரத்தைத் தந்தைசொல்ல “எந்தையே ! யான சிவராசசனைசெய்து பெருமான து பேரருளால் இயமனைவென்றுவருகிறேன் அஞ்சவேண்டாம்.” என்றுகூறி விடைகொண்டு,காசிகேஷத்திரத்திலமணிகளனிகைக்கருகே சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்துபூசைபண்ணி எம்பெருமானால் “இயம்பயம் நீங்குக” எனனும வரம்பெற்று, மீண்டும பூசாகாலந்தவறுது பூசித்துவருகையில் மரணகாலங்குறுகவே,இயமன துகட்டளைப்படி ஓர் தூதனவந்து அவரதுபூசா பலத்தினுற் சமீபிக்கக்கூடாதவனாய்ச் சயமின்றகரஞ்சொந்து தனதலைவனுக்குச் சாற்ற, அவன்கோபித்துத் தனக்கணிகராகிய சித்திரகுத்திரனா வரவழைத்து அவா கணக்கைவிசாரித்தறிந்து தனமத்திரியாகிய காலனையனுப்ப, காலனபோய்ப் பார்த்துத் தன்னுலொன்றுஞ் சாயாதவனாத திருமயிவிட, இயமன் ஆலகாலம்போற் கொதித்துத் தன் மகிஷவாகனத்தை யழைப்பித்துத் தானே அதினமீதேறி மழு - தண்டம் - பாசம் - குலம் இவற்றையேற்று, குடையுங்கொடியுந் தூத்தந்தங்கிவர, மார்க்கண்டேயனாக கிட்டியழைக்க, அவர் வராமையால் வெகுண்டு, நெருப்பெழ்ச்சிரித்துப் பறக்கைக்கடித்துச்சிரத்தையசைத்து, “பிரமாதீதவாகளும் யானுமே ஒருகாலத்திறப்போமானால் நீயோ வரமாட்டாதவன்” என்று கோபத்துடன் நீலமலைபோல நின்று கழுத்திறபாசத்தைவீசி யிழுகக் எத்தனிக்கையில,மார்க்கண்டேயா பயந்து சிவலிங்கக்குறியைத் தழுவியினனா. அது பொழுதில் ஆபதசகாயராகிய சிவபெருமான “அஞ்சாதிரு” என்றருளிச் செய்து அச்சிவலிங்கமூர்த்தத்தி னின்றும், தோன்றித் தமது இடதுகாலாலுதைக்க இமைப்பொழுதில் இயமன் உயிரினை இன்ன. பின்னாப் பூமியில் மரணவத்தையினமையாற்பூதேவி சுமையாற்றாளாய்க் குறையிரப்ப, அருட்பெருங்கடல் மீண்டும அவனை

யெழுப்பினா. மிருகண்டு புத்திரராகிய மார்க்கண்டேயராச சிர
ஞ்சீவியாககிக காலனை யடக்கியகோலமே காலாநதகமூராததமெனப
பெயாபெறும்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

“பூமனசிரங்கணடியநதனகோவலபுரமதிகை
மாமனபறியலசலநதரனிறகுடிமாபபமுலூ
காமனகொறுககையமனகடவூரிநதக்காசினியிற
தேமன்னுகொனறையுநதிங்களுஞ்சுடிதனசேவகமே.”

பிரஹ்மசிரசசேதம திருக்கணடியூரிலும், அநத காசரவதம் திரு
ககோவலூரிலும், திரிபுரதகனம திருவதிகையிலும், தக்ஷசமஹாரம்
திருப்பறியலூரிலும், ஜலநதரவதம் திருவிறகுடியிலும், கஜாக்ரசம
ஹாரம் திருப்பமுலூரிலும், காமதகனம திருக்கொறுகையூரிலும், கா
லசமஹாரம் திருக்கடவூரிலும் நிகழநதனவெனக கூறப்படடிருப்ப
தால, இயமனையுதைத்தது திருக்கடவூரெனக்கூறுநரு முளா.

கந்தபுராணம்.

“மதததானமிககானமற்றிவன மைநதனுயிராவவவப
பதைததானெனனாவுனனிரெருண்டானபுதிமூன்று
சுதைததானவாமசசேவடிதனனாசிறிதுநதி
யுதைததானகூறறனவிணமுநிலபோனமன்னுறவீழநதான.”

காலாநதகமூராததயேநம்

உ
சிவமயம்.

திருச்சிறமபலம்.

முப்பத்தாறாவது

காமதகனமூர்த்தி.

சூர்வாண்டகங்களையும் பெற்ற தாயாகிய உமாபிராட்டியார் பர்வதராஜன புத்திரியாகத் திருக்கோலகொண்டு இமோற்கிரியில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், சிவபெருமான சங்களுநிமுகிவர் கட்டாகக் கணப்பொழுது யோகத்திருந்தனா. அப்பொழுது அவனி மாக்கடரும் அமரருக்கும் அநேகயுகங்களாயின. ‘அரசனெவவழி யவவழியகருடி’ என்றறபோலும் ‘அவனைசைந்திடி லுலகைசந்திமே’ என்றறபோலும், எம்பெருமான யோகத்திருத்தலால் எவவகைய ஜீவானமாகளும் ஞானத்திற்குடி நின்றன. அதுகண்ட அமரர்கள் ‘அரவாபரண அனையோடு கூடாது யோகத்தற்று முநிவர் போன் நிருத்தலின், எவரும் ஏகநிழையார இணக்கமின்றி இறை வர்போலவே யிருக்கின்றனா, பிரமன் இருட்டியும் பிறழ்ந்தது. அது அமனறிச ரூபனமனால துன்புற்றுச சுவாகக்கலோகத்தைத் துறத் தோம; எனசெய்வோம்’ என்று, திருக்கயிலையடைந்து எம்பெருமா ணைத் தரிசிக்கச் சமயமில்லை என்று திருநந்திதேவர் பணித்தமை யார் சிவத்தியானஞ்செய்து தவத்திருந்தனா. சிவபெருமான இந்தி ருக் கனவிற்குன்றி “வாசவ! வருந்தாதே; வினாவில பார்ப்பதியை மணந்து புத்திரனொருவனால் உங்கள் துயரையொழிப்போம்” என்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தருளினா.

சிவபெருமான் நெடுகாள்யோகத்திருந்தமையால்வாசவன்பல் தேவருடன்போய்ப் பதமனுக்குட்கு, பிரமன் யாவனாய்கூட்டிக்

கொண்டு விண்ணைவக்கண்டு விளம்ப, திருமால் “இறைவர் யோகம் நீங்கி இமாசலமன்னன் புதல்வியாகவந்த இறைவியை மணந்து ஒரு மகனைப்பெறுமபடி மனமதினைவிடுக” என மறுமாறறங்கூற, மல ரோன மதனை மனதிலினைக்க, கருப்புவிவலி கணத்தில்வந்து கமலயோனியின் கழலவணங்கி “எனைச சிந்தித்ததென” என, “கண்ணுதல யோகு நீங்கிக் கவுரியை மணமுரியும்படி மலாககிண விடுக” எனக்கேட்ட மதனை “சிவசிவசிவசிவ” என்று செவியைக் கரத்தாறப்பாதிக்கொண்டு, எண்கணனை நோக்கி “இசையேன” என மறுக்க, சதாமுகன “ததெதாறசரிப்பேன” எனச்சாற்ற, அங்க சன செங்கைக்குவித்துத் திசைநோக்கி “உனசாபத்தானுயிரிழந்தொ ழிதலினும், பரமனமேற பாணபிரயோகஞ் செய்திறப்பது நலம்” எனக்கூறித் தனதுலகுசாரந்து, தனமனைவியாகிய இரத்திடுக்க, அவ வேந்திழையைத் தேற்றி, அமபறுத்தாணிகட்டி, சுப்பிரயோகம் - விப்பிரயோகம்-சோகம்-மோகம் மரணமாகிய பஞ்சாவஸ்தைகளை யு முறையே உண்டுசெய்யும் தாமரை-மா-அசோகு-முல்லை - நீலமென னும் ஐந்தும்லாககிண்களும், கருப்புநாணபூட்டிய கருப்புவிவலும் மாந்தளிராகிய வாளும, எக்காளமாகியருயிலும், முரசமாகிய கடலொ ளியும், மீனமாகிய கொடியும், சந்திரனாகிய குடையுங்கொண்டு கிளிக ளாகிய குதிரைகளபூட்டிய தெனறலாகிய தேரின்பேரில் இரதியுட னேறி, எண்ணிலலா மாதாசேனை புடைசூழத் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து பணிந்து, பரிசனங்களை நிறுத்தித் தேரின்னின்று இரதியுட னிறங்கிமலையின்மேலேறி விலங்குபுளமுதலியவை மோகங்கொள்ள ததக்கவெவலிய பாணங்களைவிட, திருநந்திதேவர் சேறத்தால் அவை அந்தரத்திலேயேவெந்தகனநன, காமன நந்தியெம்பிரான கழல்பணி ந்து “சந்திதானத்தினுட்செல்ல விடைதரவேணமே” எனச்சாற்ற, எம்பிரான் தமக்குமுன்கட்டளைசெய்தவகையே “மேற்புறவாயிலாற் செல்க” என்ற மேலோனைப்பணிந்து, கொம்பிணயுடன் குடவாயிலாற் பிரவேசித்துக் குழகன் யோகிருத்தல்கண்டு கண்கூசி நடுங்கித் தூர்

சசிதது வீழ்ந்தனன. மாதுஉபசரித்தலால மூசசைதெளிர்தெழுந்த
மதனன மாய மனநதுணிந்து, கருப்புவிலைவளைத்துச் சுருப்பு நாண
ஏறிட்டுப் பஞ்சபாணங்களையும் பரமனபேரிற்பிரயோகித்தனன.

அமமலாககீண அமலரது அருமைத திருமேனியிற்பட, ஐயா
நெறறித்திருவிழியைத் திறப்ப, மதனன நீரூயினன.

இரதி பலவகையாகப்புலமபி பெருமானைத் துதிகக, உமபாநா
தா “உமையை மணநதபினனா உனகணவனைத்தருவோம்” எனப
அவள வணங்கி இமயமலையிலிருந்தனள. தானு சங்கரியின தவத
தைச் சோதித்துச் சத்தருஷிகளால மணமபேசித் தேவியை மணந
தனா. அப்பொழுது இரதி அரணவேண்ட ஐயா உளத்திலெண்ணி
யவுடன் பண்டையவழவுகொண்டு காமன பணிரதுநிற்க, எம்பெருமா
ன “இரதிகுருமடமெருவமாகவும், ஏனைய தேவமாநாடாகரு அருவ
மாகவுமிருந்து உனதுதொழிலைச்செய்யக் கடவாய்” எனத் திருவாய
மலாந்தருளினா. கந்தாப்பனை யெரித்தமையாற காமதகனமூர்த்தி
யெனக் கடவுளுக்குப் பெயராத.

இராமாயணம்.

அஸரீர் கருத காம கரோதாதேவையவரேணவா
அநங்கஇதிவிகயாதஸததூபரபருகிராகவ

ಅಸರೀರೈಃ ಕಾಮಃ ಕರೋತಾತೇವೇಯವರೇಣವಾ |

ಅನಂಗಇತಿವಿಕಯಾತ್ಯதತೂಪರಪருகಿರாகವ. || ராமಾಯணம்.

கந்தபுராணம்.

“எரிபுனைநமதுநோக்காலிறந்தநின னுடலநீராய்
வினாவொடுபோயிறநனறேவேண்டினளிரதியனனா
குருவமாயிருத்தியேனையும்பரோடிம்பாககெலலா
மருவினயாகியுனநனரசியல்புரிதியெனனா”

காமதகனமூர்த்ததயேநம.

37. ஸ்ரீஸ்ரீவாழ்ந்தி.

உ
சிவமயம்
திருச்சிறப்பலம்.

முப்பத்தேழாவது லகுளேசுவரமூர்த்தி.

இலகுளேசுவரா வரலாற்றினை விளக்குவதற்குமுன்னர் அவ
மொழிநதருளியிருக்கும் புவனத்தைக் கூறுதல் இன்றியமையாத தாத
லின், அவவுலகவளவைச் சிறிது கூறுகின்றேன அஃது எட்டுக்கொ
ண்டது திரிசோணு, அது எட்டுக்கொண்டது இலீகை, அது எட்டுக்
கொண்டது பூகை, அது எட்டுக்கொண்டது யவை; அந்த யவை
குறுக்காக எட்டுக்கொண்டது மானாவகுலம். அது இருபத்துநான்கு
கொண்டது முழம், அது நான்குகொண்டது வில்; அது இரண்டு
கொண்டது தண்டம், அது இரண்டாயிரங்கொண்டது குரோசம்;
அது இரண்டுகொண்டது கெவியூகி, அககுரோசம் நான்குகொண்
டது யோசனை, அந்த யோசனை நூறுகோடி கொண்டது பிரிதிவி
தத்துவத்திலுள்ள வோரண்டத்தின் விரிவு. உயரமும் அவவளவின
தேயாரும்.

பிரிதிவிதத்துவத்தில் ஆயிரகோடி அண்டங்களுண்டு. இதைக்
கடந்த அப்புத்ததவம் பதினமடங்கு விரிவுமுயர்ச்சியு மேற்றவகொ
ண்டிருக்கும். அப்புத்ததவத்தைப்பற்ற, தேயுமுதற் பிரகிருதியீறாக
அண்டங்கள் பதினமடங்குவிரிவு முயாச்சியு மிருந்திருக்கும். முன்
ணைய பிரகிருதியைப்பற்ற, இராகம் நூறுபாகம் விரிவுமுயாச்சியு மே
ற்றங்கொண்டிருக்கும். அவவிராகத்தைப்பற்ற, வித்யாததவம் நூறு
மடங்குவிரிவுமுயாச்சியுங்கொண்டிருக்கும். அவவித்யையைப் பற்ற
வியதிதத்துவம் நூறுமடங்கு விரிவுமுயர்ச்சியுங் கொண்டிருக்கும்.

அந்நியநியைப்பற்ற, காலத்தவம் நூறுமடங்கு விரிவுமுயாசெய்யு
கொண்டிருக்கும் முன்கூறியகாலத்தைப்பற்ற, காலத்தவம் நூறு
றொரு பதினாயிரம் விரிவுமுயாசெய்யுங் கூடும் அதனமேல மாயை -
சுத்தவித்தை - ஈசரம் - சாதாகயமமுதலிய தத்துவங்கள் ஒன்றற
கொன்று முறையே கோடி - கோடியே பதினாயிரம் - இலக்ஷம்-இர
ண்டிலக்ஷம் - மூன்றிலக்ஷமுதலிய பாகங்கள் அதிகப்பட்டு நிற்கும்.

இங்ஙனமிருக்கு மண்டவிரிவில,பிரிதிவித்தவமாகிய நீவா
ததிக்லையின ஒருதட்டில,தேவகாய விளங்காய பரப்பின துபோலஹி
ரகோடி யண்டமுண்டு அவை பொன்மயமாய அருக்கா பதினாயிரா
உதயமாறாப்போல, குக்குடாண்டமபோலிருக்கிற அண்டகடாகப்
புறம்பே இந்நிரதிகுமுதலிய பத்துததிக்கினுமுள்ள நூறுபுவனத்தி
னும நூறுஉருத்திரரும், அவர்கள் புவனத்திற்குமேல, காலாகினி
புருத்திரா முதலியோர் புவனமாறும், அவற்றினமே விரண்டிமாக,
அக்கலையில நூற்றெட்டுப் புவனங்களுண்டு அவை —பத்திரகாளி -
வீரபத்திர - திரிலோசன - விபஸாநப - விவாஹ - ஸம்வாஹ-திரித
சேச - திரியக்ஷ - கனாதயக்ஷ - விபு சம்பு-தமஷ்டரீ - வஜ்ர - பணீ
ந்திர - உதுமபோச - கிரஸன - மாருதாசன - குரோதன - அநாத-
விருஷதர - விருஷ - பலிப்பிரிய - பூதபால - ஜ்யேஷ்ட - சாவ -
கோச - வேதபாரக - ஞானபுக - சர்வஞ்ஞ - ஈச - விதயாதிப - பிர
காமத - பிரசாதக - சிரீதருக்கு - ரதந்தருக்கு - லக்ஷமீதருக்கு ஜடா
தர - ஸௌமயதேஹ - தன்னிய - ரூபவான் - கிதீச - மேகவாஹந-
கபாத்தி - பஞ்சசிக - பஞ்சாநதக - க்ஷயாந்தக - தீக்ஷண - குக்ஷம்-
வாபுவேக - லகு - சீகிர - ஸுகாத - மேகநாத - ஜலாநதக - தாகக
பாகு - ஜயபத்திர - ஸ்வேத - மஹாபல - பாசஹஸத-அநிபல-பல -
தமஷ்டரீ-லோஹித - துமரக - விருபாக்ஷ - ஊர்த்துவசேப - பயா
நக - க்ருரதருஷ்டி - விக் - ஹந்துரு - மாரண - கிருதி - தாமபதி -
தர்ம - வியோத்தரு - ஸம்யோத்தரு - காதரு - விதாதரு - தாத்ரு -
ஹாம-மிருதபு - யாமிய - க்ஷயாந்தக - பஸ்மாநதக - பப்ரு - தநன-

ஜ்வலன - ஹாகாதக - பிண்கள - ஸுதாசன - அகநிருதர - திரித
சாதிப - பிராசி - சாஸதரு - அவயய - விபூதி - பிரமரதந - வஜ்ர
தேக புத்த-அஜ - கபாலீச - ரௌததிர - வைஷ்ணவ - பிராஹம-
ஹாடக - கூஷமாண்ட - காலாக்ஷினிமுதலிய மேற்கூறிய புவனங்
கள ஹரதெட்டனுள் முதல்கூறிய இரண்டுபுவனங்களும் பிரமாண
டத்தினமேவிருக்கும் அவையொழியப் பத்துபுவனங்கள் பூமியின
மேலுயரவிருக்கும். அவையொழியப் பத்துபுவனங்கள் பூமியின
அதோமுகத்திருக்கும் அவையொழியப் பத்துபுவனங்கள் பூமியின
ஈசாந்ததிலிருக்கும் மற்றவை பூமியினவடக்கிலும், வாயுமூலையிலும்
மேற்கிலும், நீருதிக்கிலும், தெற்கிலும், அக்கினித்திலும், கிழக்கி
லும் முறையே பப்பத்துபுவனங்களும், ஒழிந்த ஆறுபுவனமும் கா
லாக்ஷினி தத்துவத்திலு மிருக்கும். இவை முறையே நிவாததிக்ஷயி
விருப்பனவாம்.

இதனமேற் பிரதிஷ்டாக்ஷயில, ஸ்ரீகண்ட-ஒளம-கௌமார-
வைஷ்ணவ - பிராஹம - பைரவ - கிருத - ககிருத - வெனகிற பிர
கிருதியினுங் குணத்தத்துவத்தினுமிருக்கும் எட்டுப் புவனங்களுக்கும்,
பிராஹம - பிராஜேச - செளமய - ஜநதிர - காந்தாவ - யக்ஷ - ரா
க்ஷச - பைசாசமுதலிய புத்தித்தத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புவனங்
களுக்கும், அக்ஷகாரத்தத்துவத்திலிருக்கும் ஸதுலேஸவரபுவனத்திற்
கும், மனஸ்த்தத்துவத்திலிருக்கும் ஸ்தலேஸவரபுவனத்திற்கும், ஞா
னேந்திரியத்திலிருக்கும் ஸவகுகாரபுவனத்திற்கும், கனமேந்திரியத்
திலிருக்கும் காளஞ்சரபுவனத்திற்கும், மண்டலேஸவர-மாகோட -
துவிரண்ட - சகலாண்டமுதலிய பூததனமாதநிரையிலிருக்கும் எட்
டீப் புவனங்களுக்கும், ஸவாணாக்ஷ - பத்திரகாண - கோகாண - மகா
லய - அவிமுக்த - ருத்திரகோடி-வஸ்திரபாதமுதலிய ஆகாயத்தத்
துவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புவனங்களுக்கும், பீமேஸவர-மகேந்தர-அட்
டஹாஸ - விமலேஸ்வர - நகலாய - நாகலாய - குருக்ஷேதர - கயமு

தலிய வாயுத்த துவத்திலிருக்கும் எட்டுப் புவனங்கட்கும், பைவ - கேதார - மஹாகாள-மத்தியமேச ஆமராதக - ஜலபேச-ஸ்ரீசைல- ஹரிசசந்திரமுதலிய தேஜஸத்த துவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புவனங்கட்கும், இடையில அப்புத்த துவத்தில பாரபூத-டிண்டி முண்டி-ஆஷா ட-புஷ்கர-நைமிச பிரபாச அமேஸ்ஸவரபுவனங்களினமத்தகத்தில இலகுளேஸ்வரபுவனம் ஜோதிமயமுற்றதாயப்பிரகாசித்தகுகொண்டிருக்கும். அதில அவொழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயத்தின் யோசனை அநேககோடி-அவா திருமேனியின பிரகாச யோசனை அநேக கோடி சிவகாதனத்தின் யோசனை அநேககோடி-அவா வலப்புறம் மழு-குலமும், இடப்புறம் கலசமும் எடுத்த திருக்கரமுந்தாங்கி அபபுவனத்திலுள்ள ஆனமாக்கட்குப் பாசநீக்கத்தின்பொருட்டு ஆணவாதி முமமலங்களைப்போக்கி, நற்கதி அறுக்கிரகிக்க ஆசாரியமூத்தியாய வீற்றிருப்பா. இத்தகைய பெருமைகொண்டு ஒவ்வொரு புவனத்தும் ஒவ்வொரு மூத்தியாயெழுந்தருளியிருந்து ஆண்டுள்ள ஆனமாக்களின் பரிபாகத்திற்குத் தக்கபடி யறுக்கிரகிப்பதுபோலீண்டு எழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபேதமே இலகுளேஸ்வரமூத்தமெனப் பெயருறும்

காஞ்சிப் புராணம்.

“அடுத்தவகுடனும்பரம்பொருளையனறேவிரவவொட்டாமல தடுத்தமூக்கூற்றயிருணாவைத்தகையுமவிசசைமுழுதிரிய மடுத்தருணைத்திருநோக்கினமாணக்கருக்குப்பொருளுணைப்ப எடுத்தகரத்தானவீற்றிருக்குமிலகுளேசனறிருவுருவம்.”

இலகுளேஸ்வரமூத்தயேநம :

38. பைரவமூர்த்தி.

உ
சிவமயம்,
திருச்சிறறம்பலம்.

—
முப்பத்தெட்டாவது.
பைரவமூர்த்தி.

அம்மராகள அஞ்சத்தக்க அநதகனபோனற அநீதகங் என்
னும் அசுரன கரியமேகம்போனற பெரிய உடலும், சுருண்டு நெயிரது
செந்நிறம் வாயநத தலைமயரும், யானைத்ததிகை யனைய கரங்களும்,
நீயைச்சொரியுஞ் செவ்வியகண்களும், பிறைச்சுந்நிரனபோனற வகர
தந்தங்களும், கண்டோரதுகண்கூசத்தக்ககாட்சியுமுள்ளவன. அவன்
சிவபெருமானைத் தியானித்து, பஞ்சாக்ஷினிமத்தியிற பலகாலன கடு
ந்தவஞ் செயதனன். அவனது அன்பின முதிர்ச்சிக்கு அகமகிழ்ந்த
அம்பிகைபாகா இடபாசுடராய இறைவியாருடன் காட்சியளித்து
“யாது வரமவேண்டும, ஒதுக” எனத்திருவாயமலாந்தருள், அசுரன்
“அருளவள்ளலே! அரி அயனமுதலிய அம்மரகளால் ஆவீசோரா
மையும், அகற்றவொண்ணாத ஆற்றலும், அடியேனுக்கு அருளவேண்
டும” என வரமவேண்ட, பத்திவலையிறபடுவோராகிய பரமபதி “அவ
வாரே யாருக” என அவனுக்குப் பிரசாதித்து அந்தாததானமாயினர்.

கந்தரங்குறுத்தகண்ணுதலளித்த இந்நலவரத்தால் எவனாயு
மதியாது, அந்தயிலலாத அகந்தைபெற்ற அநீதகாசுரன், அம்புயத்த
வணையும், ஐம்படைக் கிறையையும், மகபதி முதலிய வானவா குழு
வையும், அநந்தரம் அல்லல்படுத்தி அமாசெய்து துன்புறுத்திவந்தான்.
அத்தியோனைச் செருசெய்து செயித்தோர் தேவாசுரரி லொருவரு
யிலர். இவவசுரனால் இடையறுது எய்தும் இடருக்கு என்செய்வோ
மென்றேங்கி மனமினைத்தவானவர் மான்மற்று மூலை முன் செல்ல

விடுத்தது, தாம் யாவருக்குமுமிப்பினசென்று அந்தகனையனுதி, ‘‘அரசே! உன்னையன்றி உமபரைப்புரப்போ உலகத்திலொருவருளரோ? இனி நீ பணித்தகட்டனையைச் சிரமேற்கொண்டு நீ அறைந்தவண்ணமே தொழிலாற்றுவோம், எங்களைக் காக்கவேணமே’’ எனக்கூறினா, அதுகேட்ட அந்தகாசுரன் தனது தலையையசைத்து, தட்டமுயத்தை நோக்கி, புனமுறுவலபூத்து, கண்ணினையாற பண்ணவர்களைப்பார்த்து, ‘‘ஆகாயவாசிகளே! ஆரப்பரிககின்ற போசசெயலில் ஆண்கிணத்தையினையவன் யானொருவனே, ஆதலின் நீங்கள் இதுமுதலநெரிழையாளை நிகரவடிவுற்றிருங்கள், கண்களில் மைதீட்டி, சேடியாபோலச சேலைதரித்து, மாதாகடருரிய மணிபணி யணிந்து, வாழநாள கழிக்கக்கடவீ, அவ்வாறன்றி உங்களில் யாவராயினும் ஆடவவடிவாய் என கணமுன் அகப்படின அன்றே யழிந்து பெயரொழிவீ; அதிதூரதேசத்திற் ககலுமின்’’ எனச்சொல்ல, அந்தரா அந்தகனபால் அததகைய உத்திரவுபெற்றதே சாலுமென்று அகமகிழ்ந்து நானறறு நவகைய ருருவேற்றனா.

வானவா வனிதையாவடிவமேற்றபின், மானமற்றவானமதித்து மவர்களை, அல்லறப்படுத்தும் அந்தகனசெயலுக்கு ஆற்றவில்லாது ஸ்ரீமந்தராமலையை யடைந்து, மஹாதேவரைப் பணிந்து மால்-மலரோன் - மகபதிமுதலிய யாவரும் மாதாவடிவுடன் வணியணிந்தகையால் மலாகொண்டு சிவலிங்கராசனை யியற்றினா, அவவந்தரத்தோரது அனபின் மிருதிகுக்கு அங்குளினுளும்பிய அரவாபரணா அறவிடைபூரது அனனையாருடன் காட்சிதந்தருளினா. அதுகண்ட அசுரதன் - அலரோன் - அயிராணிகேள்வனாதி யமராகள் உள்ளத்திலாணந்த வெள்ளமுதித்து, ‘‘பரமபதியே! பாலியாகிய அந்தகன் படுத்திய பாடடிநகுப்பதறிப்புரதவித்திருந்தோம்! பினொருதினத்தில் அன்னவற்பணிய, பண்ணவரோ பாவையர்வடிவா யாவருமிருப்பின், இன்னல் செய்கிலேனென்றான், ‘அன்னது மேற்கொண் டரிவைய

ருருவமாகியும், அநந்தரம் அல்லல புரிசினறனன்; ஆதலின் அடியேங்
களுயிராகிரங்கி அவனது உயிரையொழித்து, எங்கள்முதுகிலெய்திய
புண்ணைப் போகியருளவேணமே. அவ்வாறு தேவரீர் திருவுள்ள
மிரங்காவிடன யாங்கன துன்பக்கடலினின்று கரைபேறுத வில்லை
யாகும்” என்று பலவகையாகப்பணிந்து துதித்தனர்.

சிவபெருமான தம்மையாசித்ததேவாகடகுத திருவருள்புரிய
ததிருவுள்ளவகொண்டு, “இமையவளோ! இனி நீங்கள் நண்ணிய பெ
ண்ணுருவுடனே இமயவல்லியின் தோழியாகளாகிய கணங்களோடு
வாழ்ந்திருங்கள். உங்களை எதிர்ப்பாடுகில ஓரிமைப்பொழுதில அவ
னாற்றலைப் பாற்றுகும், அஞ்சனமின்” என்றருளிச்செய்து அவாகடக
ருளுந் ததியிலிருந்தனர். அதனை யறியா அந்தகன் அவ வானவரைப்
பண்டுபோற போசெய்தொறுகருமபடி வெள்ளமாகிய சேனையுடன்
மேவித் துடிமுத்தினன் அவனதுபிறகுச்சகியாத சேஷசயனன்
முதலிய தேவர்கள் இமைப்பொழுதில மந்தரமலையை வகன்று தீநீக்
கயிலையகிரியையடைந்து, திருச்சுகந்தானத்தின் திருவாயிலுட்பிர
வேசித்தது சிவத்தியானஞ்செய்து முறையிட்டனர். அருட்பெருங்க
டலாகிய அண்ணல தம்முன் நின்ற பைரவக்கூடவுளுக்குத் தேவர்
துயாதீராகுமபடி அவ்வந்தகன் து வலிமையும், அவனை யுயிர்போக்கும்
வழியையும், திருவாயமலாந்தருளினார். இறைவ ரிசைத்தவற்றைச்
செவிசாதிய எடுத்து பைரவப்பெருமான கோபாகிர சித்தமுடைய
வராய வாளபோலும் பற்களையுடைய அந்தகாகரனது ஆவியை யரு
ந்தும்படி, நெருப்புப் பொறிகளைச்சொரிந்து சுழல்கின்ற கண்களையு
டைய கணங்களோடுகூட கண்மொளில் யுத்தசன்னததராய்ப் புறம்
போந்தனர்.

தேவாகராகட்குக் காலன்போன்றகடியோன், அண்ணல் வரு
வதுகண்டு, அனலில்லாச் சினங்கொண்டு, எண்ணிப் பொறுப்புவிண்டு,
கையிலெடுத்த தண்டுடன் வலிநின்றுசொரிந்து எதிர்த்தோழிகளைத்

வாசேனையுஞ் செருவேற்றன. அமரரும் அசுரரும் அநந்தவகையாகப் போசெய்தனா, அதில அநதகன சேனைமுறிபட்டது. தனம - சக் கிரம - பிண்டி - பாலம - வாள - பலலயம - தோமரம - ஈட்டிமுத லிய எண்ணிலலர ஆயுதங்கள் பொடிபட்டன. மணபடு தூளி விண ணிடையுலவித தின்கரன தேநிற்பூட்டிய எழுபுரவிகண்களை மறைத தன. கடலெனச் சோரிநீர்பரவியது. திசைகள் மயங்கின, நகரத்திர ங்களுநிரந்தன. உலகம்திரந்தது. அண்டகடாகமபிளந்தது. இவ்வாறு பைரவக்கடவுளும் அநதகனும் போர்புரிகையில, அசுரகுருவாகிய வெள்ளி செபித்த அமுதசஞ்சிவிநி மந்திரத்தால அசுரச்சேனை ஆரு யிர்பெற்று மீணமெ கெருளிகொண்டு சமாசெய்யத்தலையெடுத்தது. அஃதுணாத சிவபெருமான் அவ்வெள்ளியை விழுங்கினா கண்ணு தல் விடுத்த வயிரவப்பெருமானது கணங்கள் கணமொன்றில அநத கன் சேனையை யழித்தன

உலகி லுள்ள உயிரகளெல்லாம் நடுங்க, ஊழிக்காலத்தி லுதி த்த சத்தசாகரமபோல இனாநதுவந்தது, வடவாழகாக்கினியைச் சிந தும் வலியோனாகிய அநதகாசுரனை ஐயன் தமது அருமைத் திருக்கர த்தேநதிய முததலையேவின முணையிறகுத்தி, மேலேறுகதி யெடுத்த னர். பத்தாயிரகோடி வருடமளவும் இரத்தவெள்ள மொழுகியது. பிறகு பைரவக்கடவுள் அநதகனைக் கழுவேற்றியதுபாலச ருலத்தது டன் திருக்கரத்திறுக்கி, கருணாமூர்த்தியின் திருச்சங்கியடைந்த னர். அநதகன் அகாதை நீங்கி, அநதவகையாகத் துதி புரிந்தான்.

சோமகுரியாக்கினிகளையே திரிநேத்திரங்கள்ளாகவுடைய சுய ன்சோதி “யாது வேண்டும்” என அநதகனை வினாவு, அநதகன் “பூத கணங்கட்கு நாதனாகவேண்டும்” என வேண்டினன். கருண மூர்த்தியாதவின பெருமான அவனுக்கும் மனமீரங்கி, வயிரவக்கடவு ளது ரூப்படையினின் நிறக்கியருளி, பூதகணங்கட்கோர் தலைவ னாக சியமித்தருளினர். பரமன் கயிற்றி கைப்பட்ட பார்க்கவன்

சுக்லிததுடன் தரணிமேற்றேன்றிச் சுக்லீரன் எனப் பெயரெய்தி
 னன், தேவர்கள் தங்கடருற துயாதொலந்து சேயிழைவழிவை
 யொழிந்த தமது புத்திரமித்திரருடன் சகலசுகமும்பெற்று விழைந்
 தவகையே சிவராசசனை முதலியன செய்து தத்தமபதவியில் ருறை
 வினறி வாழ்ந்திருந்தனா.

இரணியாக்ஷன் குமாரனாகிய அநதகாசரனைச் சங்கரித்துத்
 தேவா துன்பகற்ற எழுந்தருளிய அவசரம் பைரவமூர்த்த மெனப்
 பகரப்படும

உபதேசகாண்டம்.

“பத்தாயிரகோடியெனுமபருவங்கடக்க
 முததாயாயிறபடைகொண்டனன்மொயத்தசோரி
 நெய்ததாயுணங்கியொழுகருநின்நீதி
 பொயத்தானையுண்கின்னனூதநாதன்.

முதலிக்கனைநெறிவிழிககனன்மூட்டிவென்ற
 குதலைக்கொடிபங்கனிடைத்தெனிகொண்டுசென்றான
 விதலைப்படுவெந்திறந்தகவெய்யனைக்காக
 கதலிக்கொடியாமெனமுன்னிறகாட்டினாலு.

கைகாலிடைதுங்குறவீங்குகடற்கடுங்கா
 மைகானமணிகண்டினையந்தகனவாயவமுத்த
 நெய்கானெடுமுச்சிகைச்சூறபடைநீக்கினோக்கி
 யுய்காரணமவேணுவெய்கொலுணாத்தியென்றான்.

மாதுகொருபகனையநவனவணங்கியைய
 பூதாக்கொருநாயகனாகுதல்போற்றினின்றே
 னீதக்கதெனப்பணியென்றுநிகழ்த்தினுணப்
 போதத்தலையனவற்காதுபுரிந்துநின்றான்.”

பைரவமூர்த்தயேநம :

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றறம்பலம்.

முப்பத்தொன்பதாவது ஆபதோத்தாரணமூர்த்தி.

சாவமங்கள தேஜோமயமாகிய சிவபெருமானே சகலஜீவான
மாககளுக்கும் ஆங்காங்கு நோந்த இடிககண்களைக் களைவாரனறி வே
றொருவா துணையாதற குரியரல்லா

பராஸரபுராணம்.

ராஜாதிராஜாஸாவேஷாமதரியம்பகஸ்தரிபுராந்தக:
தஸ்யைவாமசராஸஸாவேபரஹமவிஷ்ணுவாதயாஸஸார.

ஸ்ரீராமாயணம்.

ராஜாதிராஜாஸாவேஷாமதரியம்பகஸ்தரிபுராந்தக:
தஸ்யைவாமசராஸஸாவேபரஹமவிஷ்ணுவாதயாஸஸார.

தஸ்யைவாமசராஸஸாவேபரஹமவிஷ்ணுவாதயாஸஸார.

அத்தகைய அருளவழவாகிய அண்ணல அநந்தரம் அளவில்
லாத அமரர்கள் தம்மை நாற்புறமும் புடைசூழ்ந்த நித்கவும், அம
ரா-சித்தா-அசுரா-தைத்தியர்-கருடா-கிரகரா - சிருதா-கிம்பருடா -
கந்தருவா-யக்ஷா-விஞ்சையா - பூதா-பைசாசா - அநந்தரா - முநிவா -
உரகா-ஆகாயவாகிகள் - போகபூமியுள்ளும் பதினெண்கணங்களும்,
பரஞானம் அபரஞானமாகிய இருவகை மதங்களையும் அருவி
யாறுபோற சொரியும் ஐந்த நிருக்கங்களையும் யானைமுகத்தையு மு
டைய விரையகழாததியும், அசுராபயமொழித்துஅயிற்படையேந்திய
அமரர் சேனாபதியாகிய அறுமுகப்பெருமானும், அபிராமி - மாயே
ஸ்வரி - கௌமாரி-நாராயணி - வராகி - இந்திராணி-காளி பென்னும்

39. அபேதாக்கரணம்

திருநாமங்களை யுடைய சத்தமாதாங்களும், சகரு-சககிரம-கதை - கட்
கம - கோதண்டமாகிய பஞ்சாயுதங்களைத் தாங்கிய பதமநாபனும்,
கமலாசனத்திருந்து ஜீவானமாக்ளையெல்லாஞ் சிருட்டிசெய்யும் பிர
மதேவனும், எண்ணிலலாத தெய்வநகையாருமாழும், சூரியன் - சந்
திரன்-அங்காரகன்-புதன்-பிருஹஸ்பதி-சுககிரன்-சனி - இராசு-கே
துவென்னும் நவகிரகங்களும், முப்பான் மூன்றகோடி தேவாக
ளும், அக்ஷதியா-ஜ்யோதிர்சா-கௌதமா-காசிபா-புலத்தியா - மார்க்க
ண்டேயா - வசிட்டராகிய சத்தருஷிகளும், நாரபத்தெண்ணூயிரவ
ரான முநிவர்களும், பக்கங்களிற் குமபல குமபலாகக் கூடிப் பணிந்
து, தங்களுக்கு இடையூறு சம்பவித்தகாலத்தில், திருவருட்சகாயம்
பெறக் கருதித் துதித்து நிற்கவும், நவரத்தினங்க ளிழைத்த பொற
சிங்காதனத்திற சாவாடம்பர சம்பநநராய வீற்றிருந்தருளி, அம்மராக
ளாற கூறக்கேட்ட குறைகளைக் களைவா.

அவர்கள் விரும்பியவண்ணம் துயாதொலைக்கத் திருவுள்ளங்
கொண்டு மானுடச்சட்டை சாத்தி இரண்டு திருக்கரங்களோடு தண்
டமுது கபாலமுமேற்று வீற்றிருப்பினும், அவ்வச் சமயங்கட் கேற்ப
நானாவகையாகிய திருவுருவங்கள் கொண்டு அவரவர்கள் அவாவிய
அடைவே இடுகண்களைநது இஷ்டசித்திகளைப் பெறுமபடி அதுக்கி
ரகஞ் செய்யாநிற்பா. அவரது பலவகைத் திருவுருவங்களையும் விளக்
குதற்கு முடியா.

திருநாவுக்கரசுகவாயிகள் தேவாரம்.

“மைப்படிந்தகண்ணொருநதானுங்கச்சி
மயானததானவாசடையானமாசொன்றில்லா
னெப்புடையனலலனெருவனலல
னெருவனலலனெருவனிலலி
அப்படியும்நிறமுமவண்ணமு
மவனருளேகண்ணாகக் காணினல்லா
விப்படியனிரகிறத்தனிவண்ணத்த
னிவனிழைவனெனறெழுதிக்காட்டொனாதே.”

அம்முநிவர்முதலானார் ஆபத்துக்காலத்தில், தமது துயாகூறியாகிக், அவர்கள் துன்பத்தைத் தொலைத்துச் சகாயஞ்செய்யும்படி எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோலமே ஆபதோத்தாரணமூர்த்த மெனக் கூறப்படும்.

காஞ்சிப்புராணம்.

“கணங்களை உழிமதக்கடவுள்களாவேறருரிசிலெழுமாதா
நிணங்கொழுகிரிபடையேந்தனிலவெண்டோடமெலாபபுத்தே
ளணங்கருவக்கோணமுனிவராகுழந்தணுககராகப்பொலந்தவிசி
னிணங்குமாவறசகாயனெனுமிறைமைபபெருமானறிருவுருவம்.”

ஆபதோத்தாரணமூர்த்தயேநம.

—

40. வடுகமூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றமபலம்.

நாற்பதாவது

வடுகமுர்த்தி.

சிவாச்சனைப்பலமுறை பெருவலியமைந்த துதிதுபீனபோன
மைந்தனாகிய முண்டாசுரன் இளமைப்பருவத்திலேயே எம்பெருமா
னைநோக்கி, மழைநாளிலும் பனிநாளிலும் நீரிலிருந்தும், கோடைகா
லத்திற் பஞ்சாக்கினி மத்தியினின்றும், பஞ்சேந்தியங்கனையொடுக்கி,
பசிதாக நீத்தினையொழிந்து, பரமபதியைக்கருதிப் பலகாலம் அருந்
தவஞ் செய்தனன் முண்டாசுரன்கண்ட டாணந்திகருமபடி முக்கண்
பொருந்திய முழுமுதற்கடவுள், அரிபிரமாதியா இருபுறம் வரவும்,
தும்புருநாரத ரிசைபாடவும், பாரப்பதிசமேதராயக்காள்கண்ட சதூ
ர்புஜ திரிநேத்திரங்களுடன் இடபவாகனாடராயக் காட்சித்தருளி
னா. அசுரன் அதுகண்டு, அளவில்லா மகிழ்ச்சிகொண்டு, தனது தவ
த்தை நிறுத்தி, சங்கரனைத் தேவியோடுதரிசித்து, சாஷ்டாங்கமாக
நிலமிசைப் பலமுறை பணிந்து- பண்ணேசையாற் பாடி, பரவசனா
யக் கூத்தாடிக் கைகட்டி நின்று “கருணாநிதியே ! கடையேனையும்
ஒரு பொருளாகக் கருதி, காட்சித்தந்தருளினீர்” என்று மெய்யன
போடு துதித்தனன்.

அன்பாதுதிக்கு அகமகிழும் ஐயன் “வேண்டியவரம் யாது”
என வினாவ, “அததனே ! அடியேன தேவாசுரரி லொருவராலும்
தோல்வியடையாமலும், தேவரீரா லன்றி ஒருவராலும் உயிரொழி
யாமலும், இருக்கத்தக்க வலியுதவவேண்டும்” என வேண்டினன்.
பெருமான் அவவாறே அதுக்கிரகஞ்செய்து அந்தாந்தானமாயினா.

முண்டாசுரன அதிக வலியுற்றோனாய், முதலில் அ்சுரர்களைச் செய்து அவர்களைத் தனது சேனையாகக் கொண்டனன். அதன்பின்னர் அமராவதிகரமடைந்து, ஆண்டு வசிகும அநதரத்தவர்களைச் சிறைப்படுத்தி, இந்திரனோ டெதிர்த்துச் செருசெய்து, ஐராவதம் - அரம்பையா - சங்கநிதி-பதுமநிதி-காமதேனு - கற்பகத்தரு முதலிய கண்கிலலாத வளங்களைக் கைப்பற்றி, தோலவியடைந்த அயிராணி களைவனைச் சிறைசெய்ய எத்தனித்தனன். அத்திறிந்த ஆகண்டலன் அமமுண்டனுக்குத் தப்பித்துக்கொண்டு கண்ணமொன்றிற் சத்தியலோகஞ் சாரந்து சதுமுகக்கடவுளைச் சரணடைந்து அபயம்பெற்றனன். §

முண்டாசுரன கோபமுண்டு, “முண்டகத்தவன் என்னிலும் வலியு? அவனை இப்பொழுதே அடக்குவேன்” என்று அநேகஞ் சேனையுடன் அமாககோலங்கொண்டு வருகையில், ஆரணன் அன்னவாகனமேறி ஆண்டு டெதிரடையக்கண்டு, அவனை வாகனத்துடன் மாயப்பெண்ணெறு மாயை செய்துவருவதை நோக்கிய மலரோஷ் மனமவருந் தியெதிர்த்தனன். இசைத்தற கரிய புத்தம் எண்ணில காலம் இருவருக்கும் கிழ்ந்தது. வேதாயா துவகையினும் முண்டனைச் சண்டையிறச்சங்கரிக வலியற்றவனாய் மஹாதேவனா மனத்திலிருத்தி வருத்தத்துடன் “மங்கை பாகனே! கங்கைவேணியாய்! எங்கனாய்கா! சங்கரா சிவா!” என ஓலமிட்டழுதனன்.

உம்பாகட்டத்திடையே உமாதேவியாருடன் திருவோலக்க ன்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கஞ்சீவபெருமான் திசைமுகனமுறையிடுதலைத் திருச்செவியிலேற்று வடுகமூர்த்தியைப் பார்த்து “நீமுண்டகத்தவிசோனது துயரொழிய முண்டாசுர னுயிரை முடித்து வருதி” என ஆஞ்ஞாபித்தனா. வடுகநாதர் வள்ளல கட்டளைப்படி வாயுவேகமாகச் சென்று மலரோனுக்குச் சேவைத்து, “வருந்தாதே” என்று தேற்றி மனத்துயர் போக்கி, முண்டாசுரன் சேனை

யை மாதநிராயொன்றில் மாயததனா முண்டன் கண்டு தணியாக்
கோபங்கொண்டு சண்டைசெய்ய எதிராக, சிறிதுபொழுது அவன்
தாறறலறியப் பொருதனா இருவருக்கும் இணையிலலாச சமொயதி
யதால இமையவா இடுக்க ணையதி இறைவரைத் துதித்தனா. வடுக
நாதப்பெருமானொருமாதநிராப்பொழுதிலமுண்டனை நெடுகளாய
ப பசியுறநூனுகுப் பெருவிருந்திட்டாற்போல இயமன்வயிராறப்
புசித்தத தேக்கெடுக்குமபடி அவனுயிரைச் * சயமினி நகருக்கு
யாதநிரா யனுப்பினா. பிரமன் துயரொழிந்த வடுகமூர்த்தியை
வணங்கினன. தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தனா வடுகா மனக்க
ளிப்புடன் இந்நீரனை அமராவதிக்கே விடையளித்தது, திருக்கயிலை
யையடைந்த விடையூதிபால விண்ணப்பித்தனா.

பிரமன் தனைத் துன்புறுத்திய முண்டாசுரனுக்கு அஞ்சி
முறையிட்டபொழுது, அவ வலரோனது வேண்டுகோளுக் கிரங்கி
விடையூதி அவவடுககணநீர்ப்பானகருதி விடுத்த மூர்த்தமே வடுக
மூர்த்தமெனப் படும

வடுகமூர்த்தமேநம:.

* சயமினி அல்லது சையமினி—இது யமனுலகத்தில் அவனும்
கொலுக்கொண்டிருக்கப்பட்ட இராஜதானிநகரம்.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்.

நாற்பத்தொன்றாவது கேசுத்திரபாலகமூர்த்தி.

ஆதிமததியாநதரகிதராகிய சிவபெருமானே பலகோடி ஆன்
மாக்களையும் பதுமனாகிப் படைத்தும், திருமாலாகிக் காததும், உரு
த்திரனாகிச் சங்கரித்தும், மகேச்சுரனாகி மறைத்தும், சதாசிவனாகி அ
னுகிரகித்தும், பஞ்சகிருத்தியங்களுக்கும் இயற்றா நிற்பா. அத்தகைய
அமலரது ஆணைவழித்தாய அகிலாண்டங்களும் விளங்கும். அவ்வண்
டங்கட்கிடனாய்ச் சத்தச்முத்திரங்களுஞ் சிறுதிவலைபோல ஏறிகி
ன்ற மூலமகாசமுத்திரமாகிய பெருமபுறக்கடலும், உலகத்தின் மத
தியில மேருமலையும் விளங்கும்

தனித்தனி இலட்சமயோசனைவிஸ்தீரணமான நாவலந்தீவும
உவாககடலும், அதனிரட்டிப்பு விரிவாகிய இறவித்தீவும கருப்பஞ்
சாற்றுக்கடலும், அதற்கிரட்டிப்பு விஸ்தாரமாகிய இலவுத்தீவும மது
க்கடலும், அதற்கிரட்டிப்புப்பரப்பாகிய ருசைத்தீவுமநெய்க்கடலும்,
அதற்கிரட்டிப்பு விசாலமாகிய கிரவுஞ்சத்தீவும தயிரககடலும், அத
ற்கிரட்டிப்பு அகலமாகிய சாகத்தீவும பாற்கடலும், அதற்கிரட்டிப்
பளவாகிய புட்கரத்தீவும சுத்தநீர்க்கடலும், பத்துக்கோடி விஸ்தீர
ணமான பொனமயமாகிய போகபூமியும், பதினாயிரக்கோடி யோச
னை விஸ்தீரணமான சக்ரவானகிரியும், கோடியே யிருபத்தேழில
ட்சம் யோசனை விஸ்தீரணமான பெருமபுறக்கடலும், கோடியோச
னைவிரிவுள்ள இருளுலகமும், நாற்பத்தொன்பதிலட்சம் யோசனை
விஸ்தீரணமும் கோடியோசனை கனமுமான அண்டச்சுவரும் உடை
யது ஓரண்டம்.

(மீ. உ. சி.)

சி. தேவநாயக முத்தி.

மேருமலைநினைநிவிநுநது அண்டசகவாவரையிலயோசனை
கள ஐம்பதுகோடியாகக் கீழ்க்கிணையெலலை விரித்துக் கூறினோம்.
ஏனைய மூன்று கிணைகளும் இவ்வாதே விஸ்தீரண முடையன. அக்
லமும் நீளமும் உயரமும் தனித்தனி நூறுகோடியோசனை விசால
முள்ள இவ்வலகய அண்டகிணைஒருழிகாலத்தில், மலையப்போல
அலைகள் தோன்றி, அண்டகடாகத்தை முட்டி, அண்டஅழிகருகளை
நிலைகுலையச் செய்து, வெள்ளசக்தியால் அட்டபாவதங்கனையும் அட்
டதிககஜங்கனையுஞ் சாயத்து, பெரிய சகரவாளகிரியையும் மேரும
லையையும் மறையச் செய்து, 'நோழு பதினான குலகங்களிலுள்ள
பாவதங்களெல்லாம் பாழ்படுத்தத்தக்க ஓர் பெருவெள்ளநதோன்றி
யது. அதனால், நெடுங்காலத்தை ஆயுளாகக்கொண்ட அட்டமாராகங்
களும் நவகிரகங்களும் தேவர்களும் இந்திரன்முதலியவெண்ணிசைக்
கிறைவரும் கற்பகவிருக்ஷமும் சூரியசோமாககினியென்னும் முசுட
ரும் ஊர்வனநீர்வாழ்வன பறப்பன நாற்காலி தாவரம் மாதுடராகிய
எழுவகைத்தோற்றமு மொழிரது, சொல்லப்பட்ட பல பொருள்களு
மழிந்தது, எல்லாவுயிர்களும் முறையே மாயையி லொழிந்தி, அண்ட
முழுவதும் அந்தகாரமயமாயிற்று அநேக்ககாலம் இவ்வாறகனறது

சூதரிகன பதுமையைச் சிறிதுகாலமிற்றுத்தி மீட்டிம அதனை
யாட்டுவிக்க வெடுப்பானபோல, அருளவள்ளல அகிலத்தை அடை
வே சிருட்டிசெய்யத் திருவுள்ளஞ்செய்து, சாப்பாபரணமும் புலிய
தனும் மழுமானேந்திய கிருககரங்களும் கடுககைத்தொடையும் கா
ளகண்டமும் கணலவிழிபும் கரந்த, கௌரியமமையாருடன் கலை
வெட்டெட்டையுங்கலைகளாயத்தாங்கி, பிரணவமே தோணிவிடிவாக
கிறக அதனமீ தாரோகணித்தனா நீங்கா நிலையாய கிறைந்த பேரிரு
ள எம்பெருமானது திருவிருப்பினபடிவகியது அறமொன்றுதவிர
அனைத்து மழியுமென்று கூறும் ஆன்றோர் கருத்தினைவண்ணம் என்
சிசின் றநுணர் மகாதேவனைத் தோணிமேல துணைவியாருடன்
வீற்றிருக்கக்கண்டு திருவடிகளைச் சேவித்துத் துதித்து, பௌம மு

ததுமுதலியவற்றா னருசுகித்து நிறக, அமலா அவவருணனுக்கு அரு
ளசுரநது அறுக்கிரகித்து, அவனளவிலிருக்க ஆளுஞாபித்து, திசைக
காவனாரிறுவி, வெள்ளபபெருகைத் தமது நுதலவிழியால நொடி
பபொழுதில விலக்கி, பணிபோற பலனாயும் படைத்து, அவரவா
பதவியிலமாததி, அகிலலோகங்களையும் ஆதரித்து அமமையாருடன்
திருத்தோணியில வீற்றிருந்தனா.

கேசுத்திரம=பூமி, பாலகா=காப்பவா, —எனவேகேசுத்திர
மாகிய உலகத்துக்கு ஊழிகாலத்தில உற்றதுனபத்தைத்தீர்த்து ரக்ஷி
த்தருளினமையால உமைகளவனுக்கு கேசுத்திரபாலகமூர்த்தி யெ
னபதோர திருநாமம் வழங்கிவருகின்றது.

சீகாழித்தலபுராணம்.

“விரிதிசைபுரப்பானெட்டுவியனகணத்தலைவாககேவிக
கிரிபுரைதண்டமேநதிககேத்தீரபாலனகி
புரிசடைமுதலவனஞ்முந் துபுறந்தருந்தோணிமேற்கொண
டரிப்படா துலகங்காகருமனனையோடிருந்தானெனதை.
கமலநாரணனெடுங்குங்கடையினுமுதலவனாவா
னிமலனேயனறிவேறுநிலையுநாயாரோயாகருந
தமரசாகரநீமோதததமுயிரசாம்பினா
யமரொன்றுபாரனனோபெற்றியையறியாரனநே.”

கேசுத்திரபாலகமூர்த்தயேநம:

42 வீரபநாஸூத்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்.

நாற்பத்திரணடாவது விரபத்திர மூர்த்தி.

காசிப்பீரமாவின் மனைவியராகிய திதி அதிதி யென்னுஞ்
சேயிழையா பெற்றதேவாக்கும் அசுராக்கும், தீர்ப்பகையாற் செ
ருச்செய்தல வழக்கமாதலின், முன்னொருகாலதில அவ்வாறடைந்த
அமரில, அமர வலியுற்றவாகளாய அயிராணிகேளவனைத் துணைகொ
ண்டு, அவுணா சேனையை ஹத்தஞ்செய்ய, அவாகளில வலியோகளும
ஆற்றாது புறமுதுகு காட்டியோடினா அகப்படடோ கரம சிரம
முதலிய உறுப்புகள் அறுபட்டு அவதியடைந்தனா. வருந்தி வலியிழ
ந்த தானவா, வானவரைச்செய்க வகையேதென்று மனங்குழம்பி
தமது குலகுருவாகியசுக்கிரபகவானை யடைந்து, அவனது துணைம
ரடியைப்பணிந்து, தமக்குற்ற துண்பதைச்சொல்லி, “மெதுகுடிரு
முவதும் அடிமைகொண்டகுருநாதா ! இமையவா என்கண் யிறறைட
போரி ல்லைத்தனா, அவாகண் வெலலவலல வலலமையுண்டாம வரை
யை உபதேசித்தருளவேண்டும” என்று பணிந்துவேண்ட, பார்க்க
வன பச்சாததாபமுற்று “பண்ணவரைப் பதைக்கப்பண்ணுவேன ; உ
தறவேண்டாம்” எனக்கூறித்தமமுன்னினநிருதனாததேற்றினன

சூலகடங்கடா சங்கடதைச் சாலவுஞ்சிந்தித்தவெள்ளி வீ
மார்த்தாண்டன் எனனுந் தீரமுடைய ஒருவனே உம்பரைத் துண்ட
றுத்தத் தக்கவன் என்றுள்ளதி லுனனி, அனனோனையழைத்து
“அம்புயத்தவனை அகத்திலிருத்தி அருந்தவமாற்றி, அதிகவல்வைய
யடைந்து அமரராயித்தி” என்று, தவஞ்செய்யவேண்டிய முறை

மையையுஞ் சாற்றிவிடுத்தனன் முநிவனது பதமுண்டகங்களைப்பணிநதுவிடைபெற்ற வீரமாததாண்டன மலைச்சாரலையடைந்து ஓரிருபுஞ்சிமேற்பெருவிரலானறி நின்று பஞ்சாககினிமத்தியிற்பலகாலம்பதுமனை நோக்கித் தவஞ்செய்தனன். தவாக்கினி தேவருலகஞ்சென்று ஆண்டிள்ள அந்நரத்தவனாத் தகித்தகால, துன்புற்ற சுடா இரணியகருப்பனைத்தரிசித்து “வீரமாததாண்டன தேவரீனானோக்கிக் கநெதவம் புரிதயின், அந்தக்கினிச் சுவாலையாய அடியேங்களைத் துன்புறுத்துகின்றது அதனை விலக்கியருளவேண்டும்” எனப் பிராத்தித்துக்கொண்டனர்.

பிரமதேவன் “அவ்வாறே யாகுக” எனத்தேவாகடருத் திருவாயமாநது விடைத்தந்து, வீரமாததாண்டன தவச்சாலையு அம் சுவாஹனத் திவானதுசோந்து, அவன் தவச்செயலாலினைத்து என்புருவாயிருத்தல்கண்டு, இரக்கங்கொண்டு, கமண்டலநீரை மொண்டு, அவனமேற்புரோக்ஷிக்க, அதனால் அசுரன் பண்டுபோலாயினன் வேதன் “வீரமாததாண்டன! நின் தவத்திற்கு வியந்தேன், இறப்புரிக்கு வெகிவெனு முக்காலத்தும் உண்ணப்போன்று தவமுஞ்றுவாரொருவருளரோ? விழைந்தனகூறின வினாவிறறருவேன்” என, அசுரன் “அண்ணலே! திரிலோகத்திலும் என்னைச்செய்யப்போ ரொருவரின்றி அரசாற்ற அவாவினேன், அவவகையவரம் வழங்கவேண்டும்” என யாசிக்க, கமலயோனி அவ்வாறே கடைக்கித்து அந்நரத்தானமாயினன். அவ்வீரமாததாண்டன அலரோனளித்தவரத்தால் அகந்தைபுற்று, அளவிலாத அசுரச்சேனையைக்கூட்டிக்கொண்டு அமாக்கோலமாய அமராவதி நகரஞ்சாரந்தனன் அந்தறிந்தஅயிராணிகளவன ஐராவத்திலேறி எகிரக்க, இருவருக்கும் இடையறப்போ பலகாலம் நிகழ்ந்தது; கடைசியில் ஆகண்டலன் தோற்க, அவனை நகாகடக்கத்தூரத்தி இத்திரபட்டணத்திலேயே அரசுசெய்திருந்தனன், அவ்வெற்றியால் மனத்திருபதியடையாமல் அடிக்கடி வுக்கீனிமுதலிய திருப்பாலகணாத துன்புறுத்தியும், தேவமாததாச சிறைசெய்தும்,

பசுமநதைகளைக்கொன்றும், ருஷ்சிசோஷ்டாகள செய்யும் யாக கரு மங்ளைச் சிதைத்தும், எண்ணிட லொத்தற்கரிய இடுக்கண புரிந்து வந்தனன

சுகலவகையிலுந் தங்களைச் சங்கடப்படுத்திய வீரமாததாண்டனைச் சங்கரித்து அவனாலாகிய பாதைப்பொழிந்து உயிர்பிழைக்க, உம்பாகள ஒருங்குகூடி, ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தவற்றை நாரதமுநிவராத கேள்வியுற்ற வீரமாததாண்டன சினமிக்ககொண்டு தேவாகளையெல்லாரு செஞ்செய்து, பெருந்தயா விளைத்தனன. அது பொழுது அமரர்களஞ்சியோட, வீரமாததாண்டன துரத்திக் கொண்டு பின்வர, தேவர்கள் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து திருநுதிதேவா விடைபெற்றுத் திருச்சுநிதானத்தினுட பிரவேசித்து சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அஷ்டாங்கபஞ்சாகமமாக நமஸ்கரித்து, தமக்குற்றதுன்பத்தை முறையிட்டனா வானவா வழங்கியமாதற்றத்தை, மனத்துடனொண்ட மஹாதேவா “ அவனை யழிப்போம் , அஞ்சலி ” என்று அழைக்கரித்து, வீரபத்திரரை விளித்து “ அவனையழித்தி ” என ஆஞ்ஞாபிக்க, ஆண்டவா அநுமதிப்படி அவ வீரபத்திரர்க்குவுள் சிறிது சேனையை யுடன்வரக்கொண்டு, தானவத்தானையைச் சடுதியிற்சங்கரித்து, வீரமாததாண்டனுடன் எதிர்த்தனா. அவனபலவகை மாயைபுரிய, வள்ளல அதனை மாதத்திரைப்பொழுதிலுமாற்றி, அவனோடருமபோரா புரிந்து கடைசியில் வீரமாததாண்டனைச் சங்கரித்து, தேவா துயரைத்தீர்த்து, இரத்திராதிதேவர்களை அவரவா பதவியில் விடுத்தது, உலகத்திலுள்ள உயிரகடஞ்சு சுக்வாழ்வளித்து, வெள்ளிமலை யடைந்து தமது வெற்றிச்செயலைச் சிவபிரானபால் விண்ணப்பித்தனா.

தேவா துயா தீர்த்தது,அவாகடஞ்சு சுக்வாழ்வளிக்கவும், வீரமாததாண்டனைச் சங்கரிக்கவும்,சிவபிரானால் அனுப்பியகோலமே வீரபத்திரமூர்த்த மெனவிளம்பப்படும்.

வீரபத்திர மூர்த்தயே நம :

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறமபலம்.

நாற்பத்துமுன்றாவது அகோராஸ்த்ரமூர்த்தி.

சிவபிரசாதத்தாற பல போகபாகியங்களையும் பெற்று, தனக்கொருவரு நிகரிலலா துதருக்குற சத்தத்தத்து எனபோன செலவச் செருக்கால், தான அததகையபேற்றினை யடைந்ததற்குக் காரணம் சிவாச்சுனையென்பதை மறந்து மதியங்கி (தக்ஷப்பிரசாபதியைப் போலவே) தானோ வேளவிசெய்ய வேட்கையுற்றவனாய், வானவா இருடியா முதலானா வரவேண்டுமென விளித்து, மேருமலைச்சாரவில லா யாக்குசெய்ய எததனித்து, பிரமதேவனைப்பார்த்து “நீ யாக்கு செயலிக்க” என்றனன். அருகிருந்த திருமாலவெருண்டு “முக்கண்ணுன சேவடியில விழிமுளரி பெய்தனரோ-சக்கரமு மலாததிருவுந் தண்பபருஞ்செல் வமுமடைந்தேன் - அக்கடவு ளுள்ளுசிறிதுமடை யாரோற மபதத்தி - லெக்கடவு டேவென்றாவ கேமாபுற றிருக்கு மால்” என்றும், பிரமதேவன் “யாகபுருஷனாகிய சிவபெருமான எழுந்தருளியிராத யாகம இடையூறு படுமேயன்றி நிறைவேறாது” என்றும், இரதிரனமுதலிய இமையவா குழாமும் ளுசிய முனிவர்களும் “இது தகாது; ஈசனையன்றி யாக்குசெய்தல் நிஷ்பலம்” எனவுங் கூறித் தடைசெய்தனர்.

அவ்வாறு அமரரும் முகிவரும் சாற்றக்கேட்ட சத்தத்தத்து சாலவுங் கோபங்கொண்டு, பறகண்ககடித்தது மீசைதுடிக்க, கண்களில் நெருப்புப்பொறிகள் கக்கினன். கமணாசனன இனி இவனால் யாது தீங்கெய்துமோவென்று மனத்தினை, ஒன்றுங் கூறமாட்டாமல் உடன்பட்டு, சங்கரணாரீங்கிய சகலதேவர்களையும் பல முகிவரையும்

(க. உ. சி.)

43 அகாராஸ்தர் மூர்த்தி.

உடன்கொண்டு யாகதாரியந் தொடங்கினன. இஃ திவ்வாற்றிருக்கையில், தரிலோக சஞ்சாரியாகிய நாரதமுனிவா சதததநது செய்யும் யாகச்செயலை யறிந்து விரைந்து நடந்து வெள்ளியங்கிரியை யடைந்து, திருநந்திதேவரது விடைபெற்றுத் திருச்சுநிதானமுற்று, சிவபிரானைப் பலமுறை பணிந்து கைகூப்பி, தனது மகதியாழை யெடுத்தது, தயாநிதி கனிகுமபடி சாமந்தைமபாடினா. சிவபிரான “நாரத முனிவரே! யாதுவிஷயம்” என ஒன்று மறியராபோன்று வினாவு, நாரதா “சாவஜகத சுதந்தரமுற்ற சம்பு! கேவரீனாயினறிச சதததநது செய்கின்ற யாகத்தை யழித்தலவேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்து, சிவாநுகைஞ் பெற்றுத் தமது விருப்பின்படி சென்றனா.

சிவபெருமான மண்டலத்தைத் தேராகவும், உலகத்தைச் சக்கரமாகவும், அக்கினிபகவானை விலலாகவும், சந்திரனை நானாகவும், வருணனைப் பாணமாகவும் வைத்து, குமாரக்கடவுளைத் தோச சாரதியாக நியமித்து, யுத்தக்ருவிகளைச் சித்தஞ்செய்து, அருகிருந்த வீரபத்திரனை நோக்கி “நீ அக கொடியோனையும் அவன் யாகத்தை யும் அழித்து வருக” என்று ஆளுஞ்செய்ய, வீரபத்திரா அகோர ரூபமுற்று அளவிலலாப் பூதசேனைகள் புடைசூழ்ந்து வர இரதாரூடராய முருகப்பெருமான தேனாச செலுத்த மேருமலைச் சாரலை யடைந்தனா, அது சங்கதி யறிந்த இரதிரன் -பதுமன்-பஞ்சாயுதன் முதலானோ பதைபதைத்து நார பக்கத்திலும் ஓடத்தலைப்பட்டனா. பெருமான கணங்கள் கணக்கிலலாத தேவா முனிவா முதலானா முடித்து, இரதிரன் பிரமன் முதலிய இமையவாகையுஞ் சந்திர சூரியனையும் பற்றிக் கொணாந்து முன்னிறுத்த, அவர்களைத் தமது திருவுள்ளத்திற் கிவையநவண்ணை தண்டஞ்செய்து, கையிலேந்திய வருணஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து அந்த யாகத்தை யழித்தனா. சந்தநீது சாலவுஞ் சினந்த சமாக்கோலமுற்றெகிாவர, அவனை அகோராஸ்திர மொன்றினால் ஹதஞ் செய்தனா. முகிவர் வெருண்டோடினர். இறந்த இமையவர் மனைவிமார் “எம்பிரானே சரணம்;

எங்கடகு மாங்கலயப பிச்சை யருளக” எனப் பிரார்த்தித்தனா. பெருமான கருணைகூர்ந்து திருவுள்ள மிரங்கினா அதனால், அவர்கள் அவ்வாறே உயிர்ப்பெய்திச் சாவட்டாங்கமாகப் பணிந்து தத்தம் பதவி சார்ந்து வாழ்ந்தனா ஏனைய தேவர்களையும் செலவிடுத்தது, தமது சேனாவெள்ளத்தடை திருக்கயிலையை யடைந்து சிவபிரானி டமலிணைப்பித்து வீற்றிருந்தனா

அகோராஸ்தரமொன்றினுற் சந்தத்தருதுவைச்சங்கரித்து அவ் னமகத்தை யு மாயத்தமையால், பெருமான அகோராஸ்தரமூர்த்தி யெனப் பெயரடைந்தனா

“தக்கனைப்போ லோரவேளவி தானசெய்யத் தேவொலலா
மிக்கவவி யுண்ணவந்த வேலையினகண—அக்கணமே
விண்டமே தேராக மேதினியே வணடிவெனக்
கொண்டிருக்கும் வாயு குரகதமாய—மணமே
அனலே சிலையாக வம்புலியே நாணுப்
புனலே யடுசரமாப் பூட்டி—சினவடிவேல
சேனாதி பதிதானே தோகடவிச் செலவெதி
வானோகள் கண்டு மருண்டோட—வானாத
இந்திரனை மாலயனை யீராற் சூரியரைச்
சந்திரனை மாதவரைத் தாக்கியே—வெந்திறலசோ
அந்த மகமு மடாந்து வருஞ்சத்த
தருதுவையு மாயத்த தகைபோற்றி” —என்றா பிறரும.

அகோராஸ்தரமூர்த்தயேநம.

சு. சி. சி. சி. சி. சி.

44 தாயங்குறைய மாதரி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்.

நாறபத்துநானகாவது

தகையஜ்ஞஹதமூர்த்தி.

சுகலலோகங்களையும் பெற்ற தாயாகிய சங்கரிபார ஓர் லீலா
மாதிரியாய் தக்கனபுதலவியாகத் திருவவதாரஞ்செய்தனா சிவ
பெருமான தேவியானா மணந்த மறைந்தருள், அனனையா பண்டு
போலத் தவச்செயலிலிருந்து இறைவரால் வெள்ளியங்கிரியுற்று வீற
நிருந்தனா, *அதனை அவமமையாரது தோழியரிதிலா சொல்லக்
கேட்ட தக்கன மிக்க கோபமுற்று விடையூதியை மதியாதிருந்த
னன.அமரா அஃதநிந்து “நக்கனைமதியாத தக்கன தனது தலையை
யிழத்தல் சரதம்; அவன் பணித்த வகையி லொழுதும் பண்ணவரா
கிய யாமும் அவனுட னழியலரும்” என்று ஒருங்குடித்த தக்கமா
புரியைச் சாரந்து, அவனுக்குத் தக்க புத்திமதிகளை யறைய, அவன்
“ஆலா அதற்கென செய்வது?”என, தேவர்கள் “திருக்கயிலையை
யடைந்து சிவபிரானாயுந் தேவியானாயுஞ் சேவித்துவருக” என,
அவ னதற் கிணங்கி, அவ வந்தரத்தவனா அங்கேயே நிறுத்திவிட்டு
வெள்ளிமலையையடைந்து முனவாயிலிற்புக்ககண்டகணநாதா சிலர்
“கண்ணுதல் மதியாத கடையோனே! உள செல்லா தொழி”
என்று கடிந்து தடுத்தனா. தகூன் அதனால் வருந்தித் தகூணம்
நிரும்பித் தனது நகரமடைந்து தனனைச் சங்கரனபா லனுப்பிய உம்
பருக்கு ஆங்குற விசேஷத்தைபுனைத்து, “இமையவோ! இன்றைய
முதல் ஈசனை மதியாதிருங்கள்” என, எல்லோரு மியைய,அந்தரத்
தவனாத தமது விருப்பினபடி, யேக விடையளித்து விடுத்தனன்.

* விததாரம் கௌரீலீலாசமர்வித்ததின்கீழ் க்ண்டுக்கொளக.

பிரமன ஓர் வேளவிசெய்ய வுத்தேசித்து தன னேவலசெய்ய புர தனயனா நோக்கி, தீருமால் முதலிய தேவர்களை அழைத்துக் கொண்டுவரும்படி யனுப்பி, தக்கன முன் சாற்றியது சிறித்தது தா னிறக்கினு மிறக்கவென்று திடங்கொண்டு, திருக்கயிலையங்கிரியைய டைந்து, தீருநந்திதேவர் விடைபெற்றுத் திருச்சநந்திதானத்தினுட் சென்று சிவபெருமானைத் தரிசித்துப் பணிந்து இருகரமுன் குவித் து “எம்பெருமானே ! யான் செய்யும் யாகத்திற்குத் தேவரீர் எழுந தருளவேண்டும்” என்று விண்ணப்பிக்க, நம்பா “நம முருவான நந்தியை விடுப்போம்” என்றருள, பதுமன பணிந்து சென்று, தக் கனுக்குஞ் சொல்லித் தனது மனோவநீங்கரமடைந்து, யாகஞ்செய யத்தொடங்கினான் திருமால் முதலிய தேவர்கள் தக்கனுடன் யாக சாலை சார்ந்தனர். திருநந்திதேவர் சிவானுருயினபடி தூறுகோடி பூதாகள் புடைகுழ யாகசாலையை யெய்தினா பிரமன பாரததெழு ந்து நமஸ்கரித்து ஆதனத்தமாததினன். தக்கன அதுகண்டு யாவ ரழைத்தனொன்று கந்தி அமசவாகனனை நோக்கி “நீ யாகஞ் செய வதைச் சிவனுக்குச் செப்பினை, அவனு லனுப்பிய நந்தியைப் பணி ந்து நமமுன்னிருத்தினை, பிதா வாதவின உன்னை வெட்டாது விடு த்தேன் ; பித்தனாகிய சிவன் அவிரப்பாகங் கொள்ளுதற்குரியனோ? இதுகாறும் அறியாகள செய்துவந்த வழக்கத்தை விலக்குக. விஷ்ணு வே உயாந்தவா. அவருக்கு அவியைமுன்னே அளித்து, பிறகு ஏனை யோருக்குத் தவு” எனக் கூறினன். திருநந்திதேவர் சேறங்கொ ண்டு தக்கன முகத்தைப்பார்த்து “மூடா! பரமபதியைநிந்ததாய்; ஈசனையன்றி யாகஞ்செய்வோர் தலையறு” என்றும், “எமமிறை வனை யிகழ்ந்த உனது தலையொழிக, சிவநிறைசெய்யும் நினனோடு சோந்த தேவர்கள் தியோனாகிய சூரபன்மனாலுதுன்புறு” என்றும், சாபமிட்டு, அவவிடமவிட்டுப் பூதகணங்களுடன், மாதுபாகனாகிய ஆகிராதனிடம் வெள்ளிமலை சென்று விண்ணப்பித்த வீற்றிருந்த னர். நந்தியெம்பெருமான ஈசனற சாபத்திற் கஞ்சி. யாவரும் யாக ன்செய்யா தொழிந்தனர்.

அவ்வாற்றிருக்கையில், தக்கன ஓயாகஞ்செய்ய நீனைத்து விசீ
க்வகன்மனாஸ, கங்கைக்கணாயில ஆயிரககோடியோசனை யகலமும
மிக வுநதமுமான ஓ யாகசாலை நிருமிகக்செயது, சில தூதாக்கள்
நோக்கி “சிவபிரானை நீங்கிய தேவாக்களையெல்லாம் அழைத்துவாரு
ங்கள்” என அனுப்ப, அவர்கள் கூற, அமரர்கள் யாவரும் ஆண்ட
டைந்தனர் திருமால் - திசைமுகன் - தேவேந்திரன் முதலிய யாவ
ரும் அங்கிருக்கையில், சாங்கனைச்செயித்துள்ள தநீசிமுநீவர் வந்த
னர். அவரது வருகையைக் கண்ட தக்கன தனக்கஞ்சி வந்தனொ
னக் கருதி, “மரதவோ! வருக” என்று ஓர் ஆதனமளித்த தமாததி
னை. முநிவர் “எனனை யழைத்த தென்னகாரணம்?” என, தூக்கி
யணியைச் சங்கரன் வதுவைசெய்தபின் நிகழ்ந்தன கூறி, “எனனை
இகழ்ந்த சசனுக்கு அளிக்கும் அவிப்பாகத்தை மாற்ற ஓர் யாகம்
ஆற்றவேண்டுமாதலின், உமமை யழைத்தோம்” என உரைப்ப, தநீ
சிமுநிவர் “சங்கரனை ஜகதீசன் அவ்வெம்பெருமானை விரோதித்து
யாக்குசெய்யேல்” என, தக்கன் பலவகையாக வினாவி ஆகேதபி
க்க, * முநிவர் அவவினாக்கட கேற்ப விடைகூறினார். அரிவைக்கு
அத்தசரீரமளித்த அரனை அனைவர்க்கு முயார்த்த கடவுளாயிருக்கி
னுமிருக்க. அவனுக்கு யான் அவிப்பாகம் கொடேன், ஒன்று
முனையாமற் போக.” என, தநீசிமுநிவர் கடும்கோபம் கொண்டு
“இறைவனையின்றி யியற்றும் யாகம் இமைப்பி லொழியக்கடவது.
உன் தலையறக்கடவது. உன்னோடருக்கும் உம்பர் உயிரொழியக்கட
வா” என்றுசுபித்தது, “முநிவர்களே! உங்கள் குலத்தினியற்கைவிலகி,
அரனையும் அடியாரையும் விபுதி உருத்திராக்கத்தையும் ஒழிந்த
மோட்சமடையாமற்பிறந்துபிறந்திருக்கக்கடவீர்” என்று சாபமிட்டு,
பல முநிவர் புடைகுழ்ந்துவரத் தம் திருக்கை சாரத்து சிவத்தியான
த்திருந்தனர். அதன்பிறகு, தக்கன் அந்தணருக் கன்னமிட்டு ஆடை

* இதன் விபரம் விரிவு கருதி விடுத்தோம். கம்பரபுராணம் தநீசி
புத்தரப்படலத்திற் கண்டுகொண்டது. MAHARAJA'S LIBRARY.
K. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY.
... 1945-41.

பொன முதலியன அபரிமிதமாக வளிதது யாகத்தை ஆரம்பித்தன.

அதனையறிந்த நாரதமுநீவர் திருக்கா லமலையை யடைந்த சிவபிரானைப் பணிந்துநிற்க, பரமன “ உலகத்தி லென்ன விசேடம பகாக ” என, முநீவா “ சங்கரா! தககன பல தேவருடன யாகஞ் செய்கின்றன ” என விண்ணப்பித்தனா உமா தேவியார் உடனே எழுந்த உம்பாநாதனைப் பணிந்து “ எம்பெருமானே ! எதை யியற்றும் வேளவியைக் காண வேடகையுற்றேன் ” என, விமலா விடையளித்த தனுப்ப, ஓர் விமானமேறிச் சிலசேடியருடன பிதாவினபாற் செல்ல, தககனகண்டு சற்றும் உபசாரம் செய்யாம லிகழ்ந்து “ இப்போதே போக ” என்று ஈசனையும் நிந்தித்தனன. கௌரி கடுகுகோ பங்கொண்டு கயிலையங்கிரியை யடைந்த கருணாமூர்த்தியைப் பணிந்து “ தககன யாகத்தை யழித்தருவேனநிம் ” என்று விளம்பினா. முன்னோன அதனை முடிக்கமுன்னியவளவில, நிமலரது நெற்றி விழியினின்றும் ஆயிரந்திருமுகங்களும் இரண்டாயிரந்திருக்கரங்களுக கொண்டு வீரபத்திரர் திருவவதாரஞ்செய்தனா அப்பொழுது அமமையாரது அளவிலலாச சினத்தால ஓராயிரஞ் சிரமும், ஈராயிரங் கரமுங் கொண்டு உககிரமாகாளியுதித்து வீரபத்திராபக்கலிற் தேவியாய வீற்றிருந்தனள.

வீரபத்திரா வினாவுடன சிவபிரானையுந்தேவியையும்பணிந்து “ அடியேனுகு யாது கட்டளை ” என்றறைய, நம்பா “ நமமை மதியாத தக்கன யாகசாலைக்குப்போய் அவிப்பாகவகளை , கொடுத்தாற் பெற்று வா; தடுத்தால் அவன தலையை யறுத்து ஆண்டுள்ளோர் ஆவியை யகற்றி அவ யாகத்தை யழித்துவிடு, யாமும் வருவோம் ” என ஆஜ்ஞாபிக்க, வீரபத்திரா விடைபெற்று, தமது திருமேனியில்தோன்றிய பூதப்படையும் காளியும் உடனவர, உலகமதிரவும், சுவாசத்தாற் கடல்கள நிலைதலங்கவும், பேரிறைச்சலால் திக்குகள் செவிபெடவும், சுமையாற்றாது ஆதிசேடன் முடி குலங்கவும்,

நடையா லெழுந்த தூளி சததசமுத்திரங்களையுந் தூத்துச சூரிய
வொளியை மறைக்கவும், தக்கன யாகசாலையை யடைந்து பூதசசே
னையை அதன வாயிலிலும் மதிப்புறத்திலும் காவலாக நிறுவி, காளி
யுடன் யாகசாலையுட் பிரவேசித்து, யாகஞ்செயவது கண்டு, நெருப்பு
ப்பொறி பறக்க விழித்தது, இடிபோற் காச்சித்து, வெற்றிப்பொருதிய
ஊதுகொம்பினை நாத்தஞ்செயத்தனா அவ வோசையால ஆண்டுள
ளோர் செவிடுற்று, அவரது சொருபக்காட்சியாற் கண்கலக்கவகொ
ண்டு மூச்சித்து விழுந்தனா

தக்கன வீரபத்திரக்கடவுளைப்பார்த்து “இங்கு வந்த காரண
மென்ன” என, வீரபத்திரா ‘சங்கரனனுப்ப இவ்வனம் வந்தனன்,
அன்னோன் அவியப்பாகத்தை யென்முன் னளிக்க” என, ஆவிவழ
ங்க நிற்கும் தக்கன “அவிவழங்கசேன” என்றனன், அதுகேட்ட
அண்ணல் ஆண்டுள்ள அமரனா நோக்கி “உம்பாகாள ! உங்கள் சம
மதம் யாது?” என வினாவு, அவர்கள் ஊமைகள்போல ஒன்றுமுறா
யாதிருந்தனா. உடனே உத்திரமூர்த்தி உலகம் நடுங்க நன்கத்தது
தண்டாயுத்ததாற் சராவகளை யடித்தனா. மாதவன் அதனால் மரண
வஸதைக்குச் சமானமாக மதியயவங் வீழ்ந்தனன். பிரமனைத் தலை
குலுங்கும்படி குட்டினா அவனும் அவனிமேல் அவசமாயினன்.
சந்திரன் கண்டு ஐரோலென நெழ்ந்தோட அவனுடல தேயும்படி
காலினாலே தேயத்தனா. தேவர்கள் பலரையுந் துன்புறுத்தினா.

வீரபத்திராவலால் வெளியேறின பூதகணங்கள் அவ்வெம்
பிரானது கட்டளை யேற்று, மதிலையிடித்துக்கொண்டு, போவொன்ப
புலக களிப்புற்று, சூரியவொளியும் பின்னிடச் சிரித்து, யாகசாலை
யிறழீயூட்டி, யூபஸதம்பங்களை யொடித்து, சிலதேவர்களைத் தின்று,
சில முகிவர்களை மென்று, அமரா சிலனா அண்டமுகமி சேரப் பந்
தடித்து, அட்டிசைகளிற செல்ல அநேகரை வீசி, சததமேகங்களை
யும் பிழிந்து தாக்க தணித்து, தம்பங்களிற கட்டிய யாகப்பசுக்களைக்
கட்டவிழ்த்துவிட்டு, இயக்கா - கிருரா முதலானா நா மூக்கு-விழி

கரம-சிரம - முழந்தாள முதலியவற்றைச் சேதித்துப் பல கொடு தொழில் புரிந்தனா. இதுகண்ட யஜ்ஞன் இனியாவதில்லை யென்று கலையுருக்கொண்டு காலாற காலபோற படரக்கண்ட வீரபத்திரா அக கலையின கொம்பை முரித்து அம்பொன்றிலுல ஆருயிர்மாயத்த னா. பூதா “நாத! அச்சதன ஒருவனே எமைத்தடுக்கின்றனன” என, சிங்கவேறுபோன்ற வீரபத்திரா “எவருளான, எவருளான” என்று சென்று, மங்குலபோல வடிவமைந்த மாயனைக் கண்டு, “நெ டியோய! கொடியோய! கொன்றை வேணியன குணாகழலமீது ஆயிரங்கமலத்தால அருச்சனை புரிகையில, அன்னதி லொன்றினை ஐயன மறைப்ப, அம்பக மிடந்தப்பி அன்னவனருளாற சுதரிசனம் பெற்றதை எதனால் மறந்தனை? யாகபுருஷனாகிய நீ தக்கனைக் காத் துச் செருச்செய்வையோ? உயி ரிழப்பையோ? உணாகக்’ என, தாமோதரன “தக்கனைக் காப்பேன சமாசெயக்” என்று கருடன் பேரி லேறினன. அழற்கண வந்த அண்ணல அதுகண்டு அண்டகோ ளாகையும் அப்பாலுள்ள அண்டமும் மேருமலையும் சகரவாளகிரியும் வெடிப்படவும், எண்ணிசையுஞ் செவிபிடவும், மேகவண்ணனுக்கு ஓ ரிடிபோல தோன்றவும், கையிலிருந்த வெற்றிச்சங்கத்தை வாயவை ததுதிப் போ தொடங்கினா. இருவரும் பெருஞ்சமாசெய்தனா, கடைசியிற் கருடன் சிறகுகளை வெட்டி, கையிற் பிடித்த வில்லை முரித்து, ஏனைய ஆயுதங்களையும் இமைப்பிற் சங்கரித்து, மாயனை மூச்சுசுப்பித்திப் பூமியில விழச்செய்தனா மூச்சுசு தெளிந்தெ முந்த முருந்தன கையி லிருந்த சககிரத்தைச் செலுத்த, ஐயன அதனைப்பற்றி அயின்றனன. விண்டு வாளகொண்டு முனவர, உககிரமூத்தி உககாரஞ் செய்தனா. திருமால் சித்தங்கலங்கிச் சித்திரம் போற செய்வ தொன்று மிலலாது கிலமிசை வீழ்ந்து கிடந்தனர். [அவா இச சமரில் ஏனைய தேவர்கள் தண்டிக்கப்பட்டாற போல, தனது உயிரையும் போக்கினதாக வடநூற் பிரமாணங்களால் விள க்குகின்றது. அவற்றுட் சிலவற்றை யீன தெகரித்திருக்கின்றேன.]

அதுபொழுது அமரரிஸ அநேகா மரிந்தோரும் மதிமயங்கினோ
ருமாய் மகசசாலையில் வீழ்ந்துகிடந்தனர். தக்கன் வெருண்டு தண்
டாயுதந் தாங்கிவர, வீரபத்திரா அவன் தலையை யரிந்து யாகஞ் ட
ததிலிட்டு ஓமாககினிக்கட்டினா; பலதேவாகளையுங் கண்டு அவாக
ளில, இரத்திரனைத் தண்டாலெறிந்து மூாசசையாககி, அககினியின
அஸ்தததை யறுத்தது, அண்டமுக டதிரும்படி வீராட்டகாசஞ்செ
யது இயமனை இருகரங்களாறபற்றிப் பிழிந்து அவனது வெற்றுடலை
நாற்றிசையிலும் வீசி, அவனது மேதியின கொம்பை முறித்து வீழ்
ததி, நிருதியின தோனை யரிந்து, வருணன் உருதியை வாளிறுற்றோ
ண்டி, வாயுவை உசுவாசத்தால வருத்திப் பறத்தி, கோபத்துடன்
ருபேரன் தோனைக் கச்சினுற் கட்டி, பூடா வென்னும் பரிதியைப்
போடாவென்று பலலுத்தித்து, பகன் என்னும் பகலோனது அம்
பக மகழ்ந்து, அரியமா வென்னும் ஆதவன் றோனை யரிந்து, சமீபித்த
தக்ஷபுத்திரா பதினமரை வாளாற சேதித்து, வசக்க என்ண்மனையும்
மருத்துவனையும் வாயவழி சோரி வழியப் புடைத்து, பல தூலகளைக்
கற்றும் பரமசிவனை பரம்பொருளென றுணராது அப்பொருளமால்
என்று மாலகொண் டென்ன வானோ பலனையும் வதைத்தனர்

தக்கன் தலையிழந்ததுகேட்ட அவன் பிரதானபத்தினி வேத
வல்லி பாங்கியா சிலருடன் ஆங்கு கடைந்தனள் அவள் வருவதுக
ண்ட காவியம்மை அவளது காதனை யறுத்துத் தனாயிற்போட்டு,
தக்கனது மறற மனைவிமா தலைகளை யறுத்துப் பந்தாடி, நாமகள்
திருமகள் நாசியை யரிந்து, இரத்திராணியின இணைமுலை களைந்து,
அதிதியினது அதரத்தை அரிந் தெறிந்து, அககினிதேவன் மனைவி
யாகிய சுவாகாதேவியினவலமுகமும் இடத்தனமும் நகத்தாற்கின்ளி,
ஏனைய மாதரது செவி-நா-முகஞ்-முலை-முதலியவற்றைக் கொய்து
துன்புறுத்தினள்.

வீரபத்திரர் வெருளியீக்கொள ஆகாயத்தில் அசரீரி “கோபந்
தணிக” எனக் கூறக் கேட்ட உக்கிரா சிறிது சினங்குறைந்தனர்.

சிவபெருமான உமாதேவியாருடன் இடபாருடராய ஆண்டு காட்சி யளித்தனா வீரபத்திரமூர்த்தியும் காளிகாதேவியும் அவ விருவா முனசென்று பணிந்தனர். உலகமாதாவாகிய உமாபிராட்டியாரா அவ யாகசாலை முற்றும் தேவா-அரமபையா-முகிவா-முகிமாதா - தக்ஷவம சத்தாமுதலானாது பிளோதங்கவீழ்ந்துகிடக்கக்கண்டு மனம்பொரு து“ எம்பெருமானே ! இவர்கள் யாவரும் இவ வேழையேன பொரு டமுதந்தோ மாதலின், இவர்களை யெழுப்பியருளவேண்டும் ” எனப் பிரார்த்திக்க, கருணாமூர்த்தி களிகூர்ந்தவராய வீரபத்திரராலேயே அவர்களை யெழுப்பி உயிர்த்தருளினா. இமைப்பி லுயிர்பெற்ற இந்தி னாகேளவன்-எண்கண்ணன்-இமையவா-இருடியா-யாவரும் இமயவ லவியாருடன் இடபாருடராய ஆகாயத்திற் சேவைதந்த ஜகதீசனது திருவடிகளை நிலமிசைப் பலமுறை வீழ்ந்து பணிந்து பரவிப்பயந்து நிற்க, பரமகாருணயமூர்த்தி “ அஞ்சாதீர்கள் ” என்று திருவாய்மல ரந்தருளித் தேற்றினா பதுமன தன் தனய னாகிய தக்கனைக் காணு து பதைத்து, பகவானைப் பணிந்து “ கொடியோனாகிய தக்ஷனையும் எழுப்பிக் கொடுக்கவேண்டும் ” என்றிரப்ப, சிவ கட்டாக்கத்தினால் வீரபத்திரா தக்கன் சரீரத்தினைமேல் ஆட்டுத் தலையை யமைத்து “எழுக” என, அவனும் எழுந்து உளம் நாணி அச்சமுற்று விமலரை நமஸ்கரிக்க “ வெருவேல ” என்று அருளசெய்து, விடையூதி வீர பத்திரருடன் வெள்ளிமலையடைந்து அவருக்கோ ருலகளித்து விடு ததனா. பிறகு தக்ஷன் பிரமன் சாற்றிய புத்திமதியைக் கேட்டுச் சிவாசசனசெய்து சிவகணங்கடகுத் தலைவனாயினன்

சிவபிரானைப் பகைத்துச் செய்த தக்ஷயாந்ததைச் சங்கரிக் கெழுந்தருளிய மூர்த்தமாதலின் தக்ஷயஜ்ஞஹத மூர்த்தமெனப்படும்.

ஏததேவஸ்யோகாதரு காஹவாஸஞாயஸய இதயாதிதநூராத நி: - விஷ்ணுவரதயோவிஷ்ணொ. ஸிர பரத்பிப்தயது-ததமப்பாத- யஜ்ஞொ முகஸ்தஸமைஸசிரொ யதபரமகய - வாலுஸீயரதநூரா ஃகி:ப்ரக்ருதயாமநஜி-விஷ்ணொ ஸிர பரதிஷிபிதம்.—ஸ்ருதிகள்,

லிங்க புராணம்.

பபாதசததாபுமௌவிஸுஜஞ புருஷோத்தமம் - புருத்ததாய
தஹுதுஸகரமுதயமயஸபரபு - வயஷ்டுடபத்திநாதமாகொணெ
வஸதனஸிசு - உதிஷ்டுடெஜஜுங்கிதஸதேநபாஷாணஇவகிஸசல, -
தரிபிஸகாஷிதஸ்தேநதவிதாபுதவைபரபோதது - ஸாராங்ககோ
டிபரஸுகாசசசிசசெதஸுரிபரபு - ததக்ஷணுதபததபூமயாஹிரிஸ்
தஸயதராதலெ - வாயுநாபொரிதஹைவகராணஜெபிநாகிநா - பர
விவேஸகக்ஷணுதேவததாஹயாஹவநீயகெ - ஸாராங்ககோடிபரஸுகா
சசகேஸவஸயமஹாதமந - ஸிரஸிசசெதயமாஸவீரபதரோமஹா
பலஃ — யஜஞஸுபிரஸுஸசேததாபுஷ்டேணுததவிநஸுக.

ஜடாதரஹரிதருஷ்டவாகரோதாதாரககலோசனம-தஸ்மாத
தெஸாதபகரமயகுபஜோதார்தாஹிதஸதித . வாமநபுராணம்.

ஸாந்தீபர்வம்.

நசைவாகலபயதபாகமதகேக்ஷாருதரஸயபாரத - ததஸ்ஸதேவீ
வசநாததக்ஷயஜஞமபாதரவத - ஸஸாஜுஸாஹலங்கரோதெநபரஜவலந்
தமமுஹிமாமுஹிமா - தசகுலமபஸமஸாதகருதவாதக்ஷயஜஞஸவிஸ்
தரம ஆவயோஸஸஹஸங்கசசநபதாயாஸரமமதிகாத-வேகநமஹதா
பாரதாபதநாராயணோபிச - ததஸகததேஜஸாபலுஷ்டா:கேஸாரநா
ராயணஸச - பபூஷாமுஜவாணஸதுததோஹமுஜகேஸவாந - அ
தயபரப்ருதிஸ்ரீவதஸ ஸாஹாரகோமேபவதயயம.

சகோணாதெதுவததோண ஸவிராடபரபூருஷம் - மருகருபே
ணதாவதவிஹிரஸகததாகரோத.—வாயுஸம்ஹிதை.

அதேவஸம்யோகாஸு காஸவாஸுஸ்யஸ்யாதிதஸுராதி: | வி
பூரதீஸிஷ்டு கிர:ஸ்ரமிஷ்டு | ததமஸபா | யஜ்ஞமபஸு
பூஷாஸுபிவகஸு: | காஸஸம்யதஸுராதி:ஸ்ரமிஷ்டு | விஷ்டு:
கிர:ஸ்ரமிஷ்டு—சுமி

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றமபலம்.

நாற்பத்தைந்தாவது.
கிராதமூர்த்தி.

துவாபரயுகத்திலே பாண்டுபுத்திரா சகுனியின் மாயக்குதி
ரடுகரங்களைத் தமது ஞானியாகிய துர்யோதனனுக்குத் தோற்
னவியுடனவனமடைநது வாழ்ந்திருந்தனா. பிதாமகனுமியவே
பாசமுநீவர் அங்கெழுந்தருள்கண்கண்டு பஞ்சவரும் பாஞ்சாலியும்
அவரது பாததாமனையைப் பணிநது தாம பம்பாட்டின குறைகூ
றினா. முரிவா அவாகடகு அநேக அரசநீதிகளையும், நளன் முதலிய
பிரரசாகளுங் காலவித்தியாசத்தினுற கஷ்டப்படடனொன்ப பல
பூவசரிதன்களையுங்கூறி, அவாகள மனததைத்திடப்படுத்தி, சிவபெ
நுமானே நோக்கித் திருக்கயிலாயகிரிச்சாரலிற் பெருந்தவஞ்செய்து
அவரது அறுக்கிரகத்தை யடைபுங்கள் ” எனறருளிச்செய்து, தவ
யியற்றுதற்கு முகூடத்தமுகூறித் தமதிசசையினபடி சென்றனர்.

அமுமுதிபுகவா ஆஜுஞாபித்தவண்ணம் அநுச்சுனன் சடை
மடியும் மரவுரியுந் தரித்தது, அம்பரூத்தானியும் வில்லுந் தோளிற்
பட்டி, வெள்ளிமலையின மேற்புற மடைநது, அது பர்வதராஜபுத்தி
யாராக உமையமமையா திருவவதாரஞ்செய்த புண்ணியகோத்தி
மென்று பணிந்தெழுநது, முததழல வளாக்கும் முரிவர்பாதங்களை
மடிமேற் கொண்டு, இயக்கா விச்சாதரர் சாரணர் முதலானோர்க்
ண்டு, சிங்கம-புலி-யாண-கரடி முதலிய மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கும்
பூர்வதத்தை யகன்று, எம்பெருமான் வீற்றிருக்கும் புண்ணியவடி
விய மலையை எண்ணி, இதயதாமனையில் இறைவரை யிருத்தி,
சிவாகமங்களிற் கூறியவகையே திருவெண்ணீற்றினைத் தேக

முழுவதும் சண்ணிதது, அககமால் யணிந்து தவககோலங்கொண்
தாளொன்றினால் நின்றது, மற்றொரு காலை மடித்து நின்ற கால்.
தொடையி லுள்ளறி, இருகரத்தையுஞ் சிரத்தின்மேற் சோதத்தது
கறி, இருவழியிலும் இடையறாது நீததனை யொழுக்க, மனததைப்
புறஞ்செல்லா தொடுக்கி மறாதேவனைச் சிந்தித்த அடந்தவத தமாத
தனை.

அவனது தந்தையாகிய இரத்தின தனதனயன் தனஞ்சயன்
செய்யுந் தவததைச் சோதிக்குமபய அரம்பை ஊரவரி முதலியவ
தேவதான்களையெயினன் அடிகள் சதகிருதின் விருப்பினப
கண்ணொன்றில் ஆவையாப, ஓலவநிருதமாகி, பரிமளமிரு
மலா குழி, பருகன்ன தமஞ்செய்யம் பாணசாலையாரடி, பருக
வினம தமதுகபத்தபு: ஓலவபடாணமயா லொடி, பகசாதனை,
தேடி, நடந்த விருத்த தவசள பயன்பெற்றிலவென் றுணையாடி
தமது பதிலிறுக்கின மகப்பி தனதுமருதனது சிந்தையின் வ
மைக்குக்களித்தது, சிந்திற் சென்று சயவியசாசியைக் கண்டு சி
தோஷித்தது, சாறுகெணித்த மனவிருப்ப மறித்து “பருகைபாகி
ருவார, வரகளை பல தருவார” என்று ஊக்கமுண்டாகித் தன
கறிந்ருச்சென்றான்

இஃ திவ்வாரிருக்க, சில சேடியரால் அருச்சுனன் செய்
அருத்தவததை யறிந்த அம்பிகை அரனிட மழுவி “அண்ணலே
அருத்தவயியற்றம் அருச்சுனனாகருளபுகழ்கெனமே” எனக் கூ,
அரன் “தவயியற்ற மிகனைக் கொலலுமடடி இவனனாதி கயோ
னன் தனதுதனபன ஓகிகரணியெயினன், அலலும பனறிகழவா
இவசலமடைகது சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றான்; ஆ
வின் அவன் கிரீடையகட்டிக் கெடுதிபுரியுமுன், அததானகனை
சங்கரிக்கவேனமே” என்று திருவாய்மலர்த்தருளி, திருநாதிதே
னா வினித்து “காம் பனறிகெட்டையாடகென்றேவின, கன
னும் நீயும் கணமொன்றில் அதற்கேற்ற உருக்கொனக” என

நாபித்து, தாமும் வேடுவ வடிவு தானினா, உமாதேவியாரும் அத
ரகேற்ப ஓவேடுவசென்றுமியாதி, குமாரகடவுளைக் குழந்தையாகிக்
கக்கொண்டு பெருமான பின்வந்தனா, வேதங்கள் நான்கும் வேட்
கடநாயக ளாயின கணங்கள் வேடுவராயின.

ஈசன் இவ்வகையாக யாவாயுங் கூட்டிக்கொண்டு விலலைவ
ளத்து விஸ்தாதுசெலுதுகையில், மூகாசுரனபெருமுழக்கத்துடன் அ
சகனனை விகித்தோடினன அகோர தவத்திருந்த சருகுபுஷ்ணஞ்
செய்யுந் சவேதவாகனன் ஆரப்பரித்துவரும் பன்னியைப்பார்த்து,
சுருவே தவதில் யழிபுமென் நஞ்சி, விலலைவளத்து நானேறறி
கிர மொன்றை அதன் முகத்தில இலக்குவைத்து விடுத்தான்.
வேடுவவுருக்கொண்டு சேனாயிருடன் வராகத்தைத் துரத்திவந்த
மீமலா விலைஞ்சை காட்டி அமொன்றை அதன் பின்புறம் எய்த
ஈர அயவிரண்டமபுகரும் பாயுதன, மூகாசுரனுகிய ஏனம் சிலத்
தன்மேல வீழ்ந்து மூச்சுசையாய இறந்தது வேடுவவடிவுகொண்ட
வேகணங்கள் தவஞ்செய்யுந் தனஞ்சயனைச் சமீபித்து “தவசியே !
நருவ் செய்த பிருகத்தைப் பிறனொருவ் செய்யலாமோ” எனப்
பாரைகொண்டனா.

வேடுவவுருக்கொண்ட சிவபிரானும், தவசியாயிருந்த தனஞ்
யனும், பல கீயாயவகன்பெசி ஒருவரோடொருவா சபதஞ்செய்து
கொண்டு பெருஞ்சமா செய்தனா. கடவுள் தனஞ்சயனது காண்ட
ததின கரணையறுத்தனா அதனால் அருசுகன் காணமடைந்து
நவவேடாதலைவன தன்மேல நானுறுத்த விலலாலடித்தான். அவர்
விலியாபியாதவின அவவடி சுவாககமத்திய பாதலமென்னுந் திரி
வாகத்தினுள்ள தேவா மாதா முதலிய எல்லாருக்கும்பட்டது

“விண்ணிறைவானகரிலாரடிபடாதவா

விரிஞ்சனரீயேமுதலிஞோ

மணனிதுறைமானகரிலாரடிபடாதவா

மனுக்கன்முதலோகன்தலக்

கண்ணிறுறைநாகர்க்கனிலாரடிபடாதவர்கள்
கடசெவிமடுபெனமுதலோ
கொண்ணில்பலயோனியிலுமயாவுடிபடாதன்
விருதுழியிருதுழியரோ,

வேதமடியுண்டனவிரிதபலவாகம
விதவகனடியுண்டனவொணாம
பூதமடியுண்டனவிநாழிகைமுதற்புகலசெய
பொழுதொடுசெவிப்பில்பொருளின்
பேதமடியுண்டனபிறப்பிலியிறப்பிலி
பிறவகலரசனனமகளா
நாதனமலனசமரவேடவடிவனகொடு
நரணகையடியுண்டபொழுதே."

அருசனைடித்த அடியாலவேடாபதி வெருளிகொண்டா
போலசெறிதுநேரம் மல்யுத்தத் செயது மகவான மைந்தனது வ
னமையை யறிதனா அவன் அவலறப்புவதை யகற்றுமபடி தே
வாகனம் இவ்விரும் தோத்திரஞ் செயதனா, கருணாமூர்தியாகிய
கண்ணுதல் உமாபிராட்டியாருடன் சகலதேவர்களும் புடைமுழக கா
ட்சி யளித்தருளினா, பற்குண பலவகையாகப் பரமபதியைத் துதி
த்தனா, சிவபிரான் அவனைத்தேற்றி "மூகாகரனும் உன்னுயிர
போதாவண்ணம் வேடுவனாக வேடமுற்று வந்தேன், வேண்டிய வரம்
யாது" என வினா, சுவியசாசி "சககரா ! தேவரீர் பெயர்கொண்ட
அஸ்திரமொன்று திருவருள் செய்யவேணமும்" என விண்ணப்பிக்க,
இறைவர் அவ்வாரே பாசபதாஸ்திர மறுகொடுத்து "பாரதப்போரிற்
செய்முதுக" என ஆரோவந்தித்து அத்தாத்தான மாயினா.

அருசனை தவஞ்செய்கையில், அவனைக் கொள்ளும்படி து
ரயோதனனும் விதேத மூகாகரனைச் சங்கரிக வேடுவ வடிவெற்றுச்
சென்றமைபால், சிவபிரான் மிராதமூர்தியெனப் பெயரெய்தினர்.

மிராதமூர்தியேமே:

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறைமபலம்.

நாற்பத்தாறாவது குருமூர்த்தி.

ஆளுடையவழிகளென்னும் சிறப்புப்பெயருற்ற மணிவாசகர் பாண்டி. நாட்டிலுள்ள நீலவளயிருந்த திருவாதவூரில் ஆமாததிய வேதியாரூலத்தில், திருவவதாரஞ்செய்து தந்தையாரால் திருவாதவூர் என்னும் பிள்ளைதிருநாமம் பெற்றுவேதாகமமுதலிய கலைகளிற் றோசையடைந்திருக்கையில், மதுரையில் அரசபுரிக்குவரும் அரிமாததனபாண்டியன் இவரது பிரதாபத்தைக் கேள்வியுற்றுத் தம்பால் வருவித்து ஆற்றல்கோக்கி அமைச்சரிமைபுக நென்னவன் பிரமராயன் என்னும் பட்டமுங் கொடுத்தத்ச் சிறப்போடு வைத்திருத்தன. அமைச்சரபெருமான இருமனப்பெண்டிப்போலும் அரசகாரியத்தத் தொழிலும் ஆளுடையார் திருவடிகளெனே அறிவுமாக வொழுகிருக்கையில், சீழ்க்கடற்றறையிற் குதினா கொள்கும்படி அரசனேவ, அளவற்ற பொருளோடு சென்றனா.

பரிபக்குவமுற்ற ஆனமக்கட்குத் திருவருளபுரியும்ஆளுடையார் இவரது சத்திப்பாதத்து உத்தமத்தலைமையில்கோக்கி மாறுதல் திருவுருவேந்தத் திருவதி முகிணவன மாணுகராயச சூழ் தவா, தீத்ப்பெருந்துறையிற் குருமூர்த்தத்தொன் டெழுந்தருளி வாதவூரையா வாகுகோகியிருத்தனா. இவாசென்ற அத்திருப்பதி பெய்க் கயிர்க்க, அன்பும் ஆராமையும் தலைநூர், என்னுடையான் இவருற்றாரோ என்னும் கருத்தோடு சென்ற, ஆசிரியா பெருந்தகையைக் கருவிகளெய்வாக களித்தருக் கண்டு கைதொழுது உரை சூழ உடல் கையப் பரவின; பாடின; ஆனந்தக்கந்தா

முனா; பரவசராய அசைவறறுச சிந்திபொழுது கையேற்றிருந்த
“எம்பெருமானே! இவ்வுடலு பொருள் ஆவி மூன்றனைபுக திருவுள
ளம்பறறுக” என்று குறையிரகத குணகருணைன்னவனா, எம்பெரு
மான திருவருளோடு களித்தது, அஸ்தமஸ்தக சையோகஞ் செய்து,
அமையத் தடவித் திருவடிசூட்டி அனபூட்டி அறிவின மயமாகி
ஐந்தெழுத்துணமை யசைவற உபதேசித்தருளினா; அதனால் அமை
சசாபெருமானும் அமுதராயினா. ஆசிரியநாயகத் தருடசக்சிதியில
அன்புருவப்பெருந்தகையா அளவளாவி, அடியாக்கட்ட திலாநகத
க்கடவின மூழ்கி அழுதழு தலவகாரத் தமிழருட, பத்திப்பிச்சைவே
ணமும் பரமபதி பவளவாய திறத்து, தமது அருமைத் திருவாகால
‘மாணிக்கவாசக! இவ்விருக்க’ என்றனுகிறித்ததுத் தமமாணுககா
குத்”த்துடன் அந்நாததானமாயினா.

சிவநேயமுற்ற மாணுககா திலகராகிய மணிவாசகா மனமுருகி
வருந்திப் பிரிவாற்றாதவராய உயிரிவககருதி, அஃதெம்பெருமான
தென நஞ்சிக் கட்டளை கட்டவாது, அங்கேயேயிருந்துகொண்டு, அவ
ருடன் வந்த பரிசனங்களை நோக்கி “ஆடித்திவகளிற் புரவிகள் வரு
மென்று புரவலறறுக கூறுக” எனப் பணித்தனுப்பி, தாமகொண்டு
வந்த அரிமாதனை னருமபொருள் முழுதும் ஆண்டருக்கும் அடிய
வருக்கு மமைந்த ஆலய முதலிய திருப்பணியில விக்யோகஞ் செய்தி
ருந்தனர். பரிசனா சொல்லக்கேட்ட அரசன் அவ்வாறு ஆடித்
திவக ள்களையும் அரவங்கள் வராமையால் அமைசசா வாழ்வுக்
கோலவியேப்ப, அவரும் உடையா சக்சிதியிற் சென்று அரசோடு
வநிவித்த கிற்க “ஆவணிமூலத்திற் பரித்திரன் வருமென்று ஒன்
விடுக்க” எனப் பெருமான அசிரியாயக் கூறினா. ச்ரீமன்தடை
யா கட்டளைப்படி அவ்வாறே ஒர் திருமுகம் வரைத் தனுப்பினர்.
மணிவாசகத்துயில்கையில் எம்பெருமான தோன்றி “புரவிகள் பின்
வரும்; நீ மூன்செங்க” எனப் பணித்தமையிற், அமைசசர் பெரு
மாண் ஆளுடையார் சக்சிதியிற் பணிந்து விடைகொண்டு மதுரையை

யடைந்து ஆலவாயுடையாரை வணங்கி, அரசனவைக்களத் துற்று அகமலரச்செய்து, சோமசுந்தரரைப் பணிந்து இருக்கை யடைந்து திருவருளுக்கியிருந்தனா.

பரிபகருவமுற்றிருந்த மாணிக்கவாசகருக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்தவா சிவபிரானாதலால் அப்பெருமானுக்குக் குருமூர்தியெனப் பதோர பெயர் வங்குகின்றது.

கவனிப்பு—குருமூர்த்தம்-அஸ்வாருடம் எனனும் இரண்டு சரி திரிவகளும், மாணிக்கவாசகர் சரிதமேயாதலாலும், அவை முறையே ஒன்றன்பின் னொன்றாக அடுத்த வருவதாலும், அவர் பிரபாவ தைதாண்டு முடித்திலேன. எஞ்சிய சரிதையை அடுத்ததுள்ள அஸ்வாருடத்தினைக்கொள்க இவ்வாதே அஸ்வாருடத்தின் முற்பட்ட சரிதத்தை இதருமூர்த்தமெனவுங் கொள்க.

குருமூர்த்தமேநம்

மகாமகோபாத்ராய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடைபட்டது, சென்னை-20.

உ

செய்யம்.

திருச்செறமபலம்.

நாற்பத்தேழாவது

அசுவாஸூட மூர்த்தி.

மாளிகைசோகத மணிவாசகருக்குப் பத்துவாக்கமும், கட்டிமா
விரூர் காள வகையாக மதிக்கற கருதி, அரசகாரியத்திற செவதன்
னாராயிருத்தலின், மன்னனுக்கு நுதிபும உறவினருக்கு உணறுகோ
துமாக விருத்திலீனொனத தமக்குத் தோன்றியவழியெல்லாஞ் சொல்
லக்கேட்டு “எமக்கு யாதுவரினுமவருக்கு, எம்பெருமானை மறவேன்.
ஊழாயிய நீவினை வினாத்தால விலக்கறபாலா ருளரோ?” எனக்கே
ட்டகனறனா, அரசன அமைச்சா காயகளை வருவித்த “ருதினை
கன்குத்திலவே” என, “இன்னும் மூன்றுதினத்தில இவ்வினைவரும்”
எனப் புல, அப்போதும் ருதினைக்கட்டம் கராமை கண்டு கொற்
தவன் இனத்தத்தண்டலாளரார்பலவகையாகத் துன்புறுத்திசென்ற
விருத்தினன், மணிவாசகா தம துடதுவாகட ரூரியராயிய கரமபதி
வைப் பலவகைப் பாமாண்களாற் றதிசெய்ய, அடியார்பாடலுக்கு கக
மகிழும் ஆர்த்தக்கடலாயிய ஆலவாயுடையா அவ ரிடுகண்களையத்
திருவுள்ளக்கொண்டு, திருக்கித்தேவா முதலிய செவனத்தலையா
களை விளித்த “பாண்டியனுக்குப் பரிமா செவனத்தலையுதலின்
வனத்திதான் தரிசனைப் பற்றிவந்த பரிசுணக்கி அவற்றைகடத்து
ஞ்சேவராக கீகை குருக்கொள்ள வேணும்” என்று கட்டினபிடி,
அவர்கள் அவ்வாறே செதப்படுத்திப் பலவகையாயி ஆடைமுதலி
பலத்தில் வேறுபாடுற்ற செத்த வடிவேற்றனர்.

தொண்டர்களது தன்பன் கிண்புஞ்சோதி சூரியாயிய செ
பிரான் தரு மார்த்த காமமோஷ மென்னும் கற்புவுடையத்தன்

25- கங்காதரமூர்த்தி

47 அன்வரூ-முத்தி.

களே நான்கு கால்கள் - ஞானகாண்ட கருமகாண்டங்களே இரு செவிகள்-பர அபர ஷுணாச்சியே விழிகள் - விதிமுகம்-நிஷேதவால-தந்திரங்கள் புறவணி-சபதகோடி மந்திரங்கள் சதவகைமாலை- ரூரிய சந்திரா பாதம் வைகறியிடங்கள்-தாரகபிரமமாந்திரமே கழிவாளமாகக் கொண்டு இவற்றைப் போன்ற பிற அங்கங்களு மமைந்த ஓர் சிறந்த புரவிமே லேறித் தாமே அவற்றிற் கிறைவராய எழுந்தருளி உர, பாண்டிமன்னன் பரிமா வரவழித்து அவற்றின் சிறப்பையும் தலைவனது சிறப்பையும் அன்போடு கண்டு களித்தது, பரிசு பல செயதனு பரிப பழய மதுறைவிற கட்டப் பணித்தன்ன அப்பரீகனும் பாதி யிரவில பண்டைய நரியுந் வேற்றுப் பல குதிரைகளை யூறுசெய்து, வளத்திற கேக, யூழியன் கேளவியுற்று மனம் புழுங்கி ஆமாதியரை யழைத்துத் தண்டலாளாவசு மொப்புவித்து "அப்பண்டாரப் பொருளமுழுதும் கொண்டுவிடுக" என, அவர்கள் ஐயணாச சிறைப் படுத்தி வைகைப்பாற்றிற் கடுங்கோடையில் வருத்தஞ்செய்ய, வருச மில்லா, வள்ளலா திருவடியில் மனஞ் செலுத்த, அருடபெருநதனை அவ்வைகையைப்பெருகச்செய்ய, மதுரைமுற்றம் வெள்ளமாக அரசனாையால் மண்ணடைப்பாராயினா, மந்திரியார் ஆயவஞ்சேந்தனர்.

அரசமயத்த வந்தி யென்னும் மூதாட்டி தனக்கு விடுத்த னா அடைப்பினறி வருத்த, பெருமான உலியாளாயவந்த பிட்டு னுடு, கட்டுண்ட அயற்கா விடிய நீவிடுததத் துயிலுபுகார்போ விருக்ககண்ட பான்டியன் பிரம்பா லோசச *அஃது யாவர்மேறும் படச்செய்த அடைப்பாரினறி யடைகையாக்கி மறைந்த ஆகாய வானியால் "அமைச்சரைத் தேறுதி" எனக் கூறுவித்தருவினர். வேந்தன் வெருண்டோடி ஐயரைக்கண்டு "வாதஞ்சாரசேனபிழை பொறத்த இத்திருவைபெய்வாம வேண்டியவாறு செய்தருங்க"

* வெபெருமான் சங்கியாபி பாதவின் அவரை அரிமீத்த னன பிரம்பா கடித்தபொழுது அவைடி யாவர்க்கும் பட்டது.

என, ஐயா “வழுதியா கோவே! திருவருளவழி சிறக” என்று சிறு
தமிழ் புறப்படடுத தீருப்பெருந்துறை யடைந்த பதிகமோதித துதி
தது, பல திருப்பதிகையுஞ் சென்று பணிகது, தில்லையைச்சோந்தது,
ஈழத்தினின்று வந்த புத்ததை தில்லையாழ்வரதணா விருப்பினபடி
வாதில வென்று அவாகடஞ்ச சிவசினன மனிதது, வளவாமகளை வா
யதிறப்பித்து, திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் மன்றுடையாரோ
யெழுதிக கைச்சாத்திட டருளும்படி மணியாய் மலாரத்தருளினா.
ஆமாததியருவதீபத்தை அவவேதியா நோக்கி “திருவாசகத்தில திரு
வுள்ளகவிடை திருவருள செய்யவேண்டும்” என்றிரப்ப, அடிகள்
முறுவலசெய்து அவவந்தணரோடு போன்னம்பலஞ்சோந்த “இவ
வாசகப்பொருளாவா இவரோ” என்று திருவாய்மலாந்த திருசுமிற
மம்பல முடையாராக குறியாது குறிப்பித்து, மெபெருமானிடத்
திரண்டறக்கலந்தனா

திருவினையாடற்புராணம்.

“ பாண்டியன் முதுகிற பட்டது செழியன்
பன்னிய ருடம்பினிற் பட்ட
தண்டகை யமைச்சா மேனிமேற் பட்ட
தரசினன ருமராமேற் பட்ட
திண்டிய கழற்கால் வீராமேற் பட்ட
திவுனிமேற் பட்டது பருமம்
பூண்டவென கரிமேற் பட்டதெவ வுளோக்கும்
போதனமேற் பட்டகத தழுமுடி.

பரிதிபு மதியும் பாம்புமைக கோளும்
பன்னிறம் படைத்தகாண பீது
யிருவிலம் புனங்க வெளிகெழ் கனங்கா
னென்னுமைம பூதமும் காருஞ்

சுருதியு மாறு சமயவா னவருளு
 சுராகளு முகிவருந் தொண்டின
 மருவிய முனிவா கணங்களும பட்ட
 மதுரைநா யகனடித தழமுபு
 மானவா மனிதா நாகுபுள விலங்கு
 மாகனஞ் சிதலெறும பதி
 யான்பலசரமு மீலமரங் கொடிபுல
 லாத்யா மசரமும பட்ட
 ஞானடை கருவும பட்டன தழுமீனா
 தென்தன வயிரிலோ வியமுந்
 தன்னடி பட்ட சராசர சடங்க
 டமகருயி ராயினோ றழுமபு

தூண்னை மாயோன விழித்தனை கமலச
 சோதியும் யாதென வியந்தாள—”

சிவபெருமான, அரிமாத்தனனது அனவிலாப பொருளைச்
 சிவபணிவிடையிற் செலவுசெய்த மணிவாசகர் கீழித்தமாய் நிகண்ட
 பரிகளாகித் தாமே பரித்தலைவராய்ச் சென்று புரவிகள் ஒப்புவீத
 தமையால் அஸ்வாருடமூர்த்தியென்பதோர் திருநாம மெய்தினா.

அஸ்வாருடமூர்த்தியேநம.

உ
சிவமயம்,
திருச்செற்றமபலம்.

நாற்பத்தெட்டாவது கஜாந்திகமூர்த்தி.

சொல்லுதற்கரிய வலியமைந்த ரூபனமனதுதொந்தரவைச்
செயாத ஓந்தீரன் தனமனைவிபுடனமறைத்து சோழிப்பதியிறவியா
சசனைசெயது காலங்கழித்திருந்தன அதுகாலத்தில், அமரா சிலா
ஆண்டலினைக் கண்டு “அரசே! அகரா துயரம் ஆற்றலிலோம்”
எனக் கூற, வசனிராபுதன் “வானவாகனே! மகாதேவனை வழத்தி
அத்தயர் நீர வெள்ளிமலை யடைவோம்” என்று இந்நிராணியை
அரிகாபுத்திரர் காவலில் விடுத்தது, தேவா ருமுவுடன் திருக்கயிலை
யடைந்த திருச்சகிதானத்தினுட செல்ல, திருக்கதிதேவரை உத
தரமுதலும்படி யிரந்தனா அதுசமயம் ஜகக்ஞதியாகருச் சககரா
ரூரோபதேசஞ் செயதுகொண்டிருந்தவின, கந்தியெம்பெருமான
நாகபரணா கட்டளைப்படி தடுக்க, அத் திருவாய்விலேயே அநேக
கால அமர்த்திருந்தனா.

அக்காலத்திற்கொடுக்கோல்செய்துவந்தரூபனமன் தங்கை
யும், வாலிபரை உலிநிற் புணர்பவருமாயிய அசுமுகி யெனபான்
துன்முதியுடன் சோழித்தலத்தைச் சோத்து, ஆகருப் பொற்கொடி
போல விளங்கும் புலோமசையைக் கண்டு தன முனனோனைச் சோ
க்து வாரும்படி யழைக்க, சரி தடுக்க, வனமைபுடன் கையாற்பற்றி
அவனவறுமபடி இழுத்ததுக்கொண்டு சென்றான். ஐயஞர் ஏவலான
ராயிய வீரமாகாளா விரைந்தசென்று “செல்வாதே” என்று தடு
க்க, அசுமுகி ஓர் குலத்தைச் சூழ்ந்றி விட்டான். அதனை வீரமாகா
ளர் வானால் வெட்டி மாய்த்தனர், அசுமுகி துன்னென்று துன்முதி

48 ஐயாத்திரை முத்திரை

நகிலிருந்த சூலத்தை வாங்கிக்கொண்டு, அவளகையில் அயிராணி நயயளித்து வீரமாகாளாமேல அச சூலத்தை விட, அவர் அதையு மழித்தனா அரசகி மலையொன்றைப் பலங்கொண்டெறிந்தான். அவர் அதனையும் வாள்கொண்டுமாயத்தனா, மேலு முகமுள்ளவன் மேலொன்றை செயயமாட்டாதவளாய, துன்முடி கையிலிருந்த இந் திராணியைத் துணுகருந்த தூக்கிக்கொண்டு விண்வழி வேகமாய்ச் செல்ல, வீரமாகாளர் வெருண்டு அவன் அளகத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு உடைவாய்புருவி ஒரு கையை வெட்டி இந் திராணியை விடுவித்து, தூக்குணங்க ளமைந்த “துன்முதியை நோக்கி “நீயுந் தொடர்ண்பனரோ?” என்று, அவனையு மோர் அதத் மரித்தனா. வருந்தி யழுது புரண்டு சோகமாகி யெழுந்த அசமுதி அகம நாணித் துன்முதியுடன் மகேந்திரபுரிக்ருச சென்று தன் தமயனோடு சிகழ்ந்த உதித்த துகித்தனன் குரன் உலக நலிகச சிரித்து உலகாரஞ் செயது கோபித்தான். அதுகண்ட அவன் ஜேஷ்டருமாரன் பாங்கேபர் “எனின் விடுதலா, இந் திரன் இந் திராணி இமையவா யாவனாயும் இமைப்பிற் சிறைசெயது வருவேன்” எனக் கேட்டு, கனறென இயைந்து ஏக விடுதலன் அவன் தன் வீடுசென்றான். குரன் பிரமணக் கொண்டு அவலிருவ ரத்தத்தையும் பண்டுபோற் படைப்பித்து, வாயு-நிசைக்காவலா முதலிய தேவனாயும், சிவமன்ன ளையுந் தண்டித்துப் பிரமன் வேண்டுகோளின்படி விடுதலன்.

பாதுகோபன் பவகைப்படையும் புடைகுழ இரதாருடனா ய், துன்முதி வழிகாட்டப் புகவிகரித்புருத்த இந் திராணியை பெங் குத் தேடித் காணுது, அமராபுரியாயி அமராவதி படைத்தனன். அதனை யறிந்த அந்தரர் சயத்தனுடன் சாற்ற, கயத்தன் “தந்தை - தாய்-ஆசிரியன் எனது மிவர்களில் யாரும் ஈன டிலா, தீனி பென் செய்வது? விதியை விலக்க முடியுமோ? வந்தது வருக” என்று ஐராவத்தின்மே வேறி, ஆகாயவாகினை புடைகுழ, அகரச்சீனக் கெதிரில் அருஞ்சும ராற்றக் கருதி முன் சென்றனன். வானவரும்

தான்வரும் போபுரிய ஆரம்பித்தனா அவ்வாறு செய்த செருவில
தேவர்கள் தேவற்றோட, அவுணர் அவர்களைத் தொடர்ந்து பற்றி,
தோன்ற கயிறற்ற கடடி யிழுத்துக்கொண்டுபோயினர். சயந்தன
சாலவும் வெருண்டு தன் வில்களைத் துப்பலவனைப் பண்ணுகளைப்
பூட்டித் தான்வத்தலைவரைப்பற்றித் துக்காட்டி யோடச்சயது வெற
றிகொண்டனன். பாங்கோபன் அனைவையிதா துப்பய்தேவாஸ்திர
கருகிச் சயந்தன இவற்றாகுமா எனும் எண்ணிலுந் அமபுகளை வதி
விடுத்தனன் இவ்வாறு ஒருவ வீட்ட அஸ்திரத்தை மதவெருவ
மழித்துக்கொண்டு இருவரும் பெருந்தொ புரிந்தனர் சயந்தன
பாங்கோபனது விலகி நாணியை யறுத்தனன் பாங்கோபன்
கோரோ நாண்டிடி மனம் காணி, சயந்தன மாபில அஸ்திரமரி
வருத்தனன், சயந்தன சகலநிரஸ்திரங்களால் அவனது தேரை
புற குதிரைகளைப் பிடித்துக்கொண்ட த்யோன கேரோ கோதிக
கணக்கிலலாத கண்களை ஆகார உணர்ந்தன ஆகத்திற ப்யோகி
த்து அவனை மாணமெல்லையே சூ சசையாக்கினன்.

சயந்தன அவசரமானது கண்ட அல்லாதினாக கின்ற ஐராவ
தம் பகை ன் பீதிற பலமுடன் பாய்ந்து, அந் நூறுபுகளைச்
சிறைத்தது, அவன் மார்பிற கோற் பரிபுங் கோடுகள் காண்காலம்
நன்றியப் புடைக்க, அதன் கொம்புக ளுள்ளருக சடசட வென்னும்
தலியுடன் முறிந்தன வெய்யோன் வெள்ளையானியின் கவுளில
வெருளியோட்டிக்க அது வருத்தி அலரி வீழ்ந்தது. அவுணர் குகி
ணையால், தைத்தியா அகோ சயந்தனைச் சூழ்ந்து தோன்ற மூபு
பூட்டிப் பிணித்தது, சிறைப்பட்ட தேவருடன் சோததனா. அகரா
அமரரது தோன்றபூட்டிய கயிறதைக் கைப்பற்றிக் கொண்டுதாதுச
சென்று, அப் பொன்னுலகத்தை நீயூட்டினா பாவியாயிப் பாது
கோவன் மனமிகுசசிபுடன் கிலவுல கடைத்து மகேந்திரபுரில தத்
தைமுன் சென்று பணித்த "எகதையே! இவ்விதாணியையும் இங்
திரையுங் காணேன். தேவர்களைபும், தேவமாதையும, அவர்கள்

இளவரசும இத்திரன் மைந்தனுமான சயங்கனையுஞ் சிறைசெய்து
கொண்டிருந்தேன் அமரருவதை இனி அமராயதாவண்ணம் அக்ஷ
ணிக் கூட்டினேன் ' என, ரூபன்மன பனங்கனித்து, மகனைத்தழு
விகொண்டி, தேவ களை விடவரு பூ டிச சிவைய லிட்டனன
தேவ மாதரை அகர மாதருக்குப் பணிப்பெண்களாகப் பணித்த
னன் சிறையி ல்கடப்பட்ட தேவகூடம், அழமைசெய்யும் அரம்பா
ஸதிக்களும், எப்பொழுதுவித்துயா திருமென்று எண்ணி சிவபிரா
னது திருவருளைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான் இதுநீதக

பாதிக்கொடுநெடு பே செய்துகொம்பொழிந்த நாற்கோட்டு
ஐராவதம், தன்ன தய ராமராமல வருந்தி, விவத்தியானத்துடன்
யிலை யுவரு கீககி மனனூல கடைந்து, ஸவேதாரண்யம் என்னும்
நீருவெண்காடு சென்று, பூங்கு முன்னொருகாலத்தில் இரதிரறை
துசிக்கடப்பெற்ற பிரமவித்தியா நாயகியானா இடப்புகழ்மமாதிய ஸ்ரீ
ஸவேதாரண்யேகராத துதித்தற்கரிய திருவடியையமனத்திற்பதித்து,
நாயதித்தம ஸே மந்தாதத - அகநீதித்தம என்னும் முத்தாதத்த
விலும் முறையே கால-உச்சி-மாயையென்னும் முப்பொழுதுமழுதி,
நீருப்பள்ளித்தாமக கொத்து, சங்கமாகிய குடங்களால் திரும்புசன
ாட்டி அருச்சித்து, ஒமேனதாய உமாபதியை உள்ளத்திற்கொண்
டுகொத்து. அரவாபரணா அததியின பத்திகுசு சித்தவகளித்து,
நீருவருளசெய்யச் சேவைத்து ஐராவதத்தின் கிரமேற நிருக்கரஞ்
சூட்டி அதை நோக்கி "உனக்கென்னவரமவேணமம்" என, "தேவ
ராயகா! தேவரீரை இவ்வகையே அருச்சித்துக்கொண்டிருக்கவே
ண்டுமிறேன்" என விண்ணப்பிக்க, விடைபூதி "கீகநீரபதி
டைகையில், தேவநியப்பொழுதே உன்னை இரதிரனுக்கு வாகன
மாக விடுத்ததாதலின, கீ அவவாதே அமரா துயரொழிந்தபின் அம
ராவதியை யடைந்து வாழ்க எம்மடியினுளிய இரதிரனை கீயே வாக
ரமாகித் தானருதல எமக்குச் சமமதம். கிண்கொம்புகள் பண்பிபோ
மாக" எனத் திருவாய்மலாந்தருளி அந்தாத்தானமாயினா. ஐராவ

தம ஆண்டவ மருகமெடுத்தவண்ணம் கொம்புக்ள வளரப்பெற,
ஆண்டு அனபோடு சிவலிங்காச்சனை செய்துகொண்டிருந்து,
குமாரக்கடவுள் குரபனமருதிய அகரா துயா தொலைத்து அம்
சிறைவிடுத்தபின்னர் இத்தானுக்கு வாகனமாய்ப பணம்போலப்
பாவதியில் வாழ்ந்திருந்தது.

ஸ்ரீராவதமாபிய ய ினவின்மேண்டு கோளுக கிரகசி அதனை
சமீபித்து அதுக்கிரகச் செயல்படாமல், கடவுளையகரைக்கொண்டு
மூத்தி பென்க கழறியிற்று.

திருநாநசம்பத்தழித்தவாய்கள் தேவாரம்

“சக்கரமாறிகேதுனுடையதனைப்பள்ளத்தானு
மககண்மேலகசத்தானுமண்டரத்திராவதம்பணிய
யிககதனுக்கருள்கரகருடையகாடுமவினை துரக்கு
முகருள்கருடையாறு முக்கனுடையிறைபவனை
களாளாசெவகமலத்தலைகடந்திடந்தானெனவிவாக
னொள்ளாணமைகொளறக்கம்பயாகதாழ்ந்துமுணர்வியான
வெள்ளானைதவளச்செய்யுமேதருமென்காட்டானென
றுளனாடியருகாருணாவுடைமைபுணரோமே.”

“மறந வனநன் மணியணி மாபிடைச
செறந மாலகரி செனறுமுற ரூககலும
பொறறை வினகட புழைத்திடுக ரூசியி
னிற்ற வாலத னீரிரு தகதமும.

வாலிய வொளிகெழு வனததி லேகியே
மூலம் தாகிய முககண் மூத்ததியை
மேதுன தானுவின மேவச செயற்பின்
லேமொடருச்சனை செய்து கைகிறறே.

அறிவுள மாலகரி யமலன்நத்திர
முறையது காகியே முநிரு முன்பினு
மறையுற வழிபடுகி கைருமெவனவிற
குறையடு நறபெருவ சேகீம் வந்ததே.” கந்தபுராணம்.

கஜாந்திகமூர்த்தயேவ:

49. ஐந்தாவது மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நாறபதனோபநாவது ஸ ல ந் த ர வ த மூ ர் த் தி.

—❦—

தேவோதிரன் ஒருகாலத்தில் திருக்கயிலாயகிரியையடைபு
சிவபெருமான வடிவு மாறி வழியில் நிற்கக் கண்டு, "நீ யாவன் ?
யாதுதொழிவ செயலோன் என, ஒன்றை கூறுதிருப்பக கோபி
தத்த தன்கைகொடுத்ததைத் தோன்ற றாகக், அது பொடியாக வுதி
ந்தது உடனே பெருமானுக்குக் கோப முதித்து, ஓர்ருத்திரவடி
வேறக், இத்திரன் வெருக்கொண்டு, உரை குழர்வுடலசையக் கை
கட்டி வாய் பொத்திப் பவவகையாகத் துதிபூரிய, இறைவா மனம்
பொறுத்தது தன் கோபத்தா முண்டாகிய வியாவை நீரை வழித்
தெரிய, அத்து மேற்றிசைக்கடையிற் றது ஓர் புத்திரவடி வாயது.
அந்நிசை சமுத்திராசன் மகனடைக்கொண்டு வளர்த்துவந்தனன்.
அச்சிறுவன் பிரமனால் சலந்தர னென்று நாம மிடப் பெற்று,
காண்பருவமுற்று, அவுணருடன் கூடி ஆற்றல் பிருத்தவனாய்த்
தானவத்தச்சனாகிய மயன் என்பவனால் ஓர் அழகிய நகரஞ் செயலி
த்தது, காலதேயியின புத்திரி விந்நத்தையைமணந்து சிறிதுகாலம் வசி
த்திருக்கது, மேருமலையிலிருந்த தேவர்களோடு பேராபூரியக் கருதிப்
போகையில், தேவர்கள் விஷ்ணுமேவேண்ட அவர்களுடாருடாய
இருபதினாயிரவருடக் கமேபோர புரிந்த அவனை வெல்துக் கிற வில்
லாராயப் புகழ்கது சென்றனா, அதுகண்ட இத்திரன் அவவகால
யாது தீங்கியதுமோ வென நலக்க னுற்றது திருக்கைலாயகிரியை
யடைத்திருந்தான்.

இத்திரன் துசெய்தியைச் சிலதுதுவரியமப் புனார்த் சலந்த
ரன் ஆங்குச் சென்று அவனையெதிர்ப்பான் கருதிப் புறப்படவேயில்

விசேஷத்த கற்பினையுடைய விருந்தை யென்னும் மனைவி வேண்டாமென்று தடுப்பவும் மன மயங்காமல், சேனாசமுத்திரத்தாடன திருக்கையைச் சமீபித்தலைச் சதக்கிருதுகண்டு சஞ்சலங்கொண்டு சநிதானத்தாட்சென்று சங்கராமுன்னே நின்று தனக்குறதங்கட ததைச்சாற்ற,தயாநிதி “வசசிரபாணி ! வருந்தாதே” என வணுககிரகி ததுத தேற்றித் தனபின் வடிவுமாறிவரக கட்டளையிட்டு, நலாதத் திருவுருவமும் ஊன்றிய தடியும், தொங்கிய கமண்டலமூல தளாத நலையு முடைய லா விருத்தமுநிலடி வேற்று, இநதிராதி யிமையவாமரைநது பின்னொடரச்சென்று,சலந்தரனைக்கண்டு “நீயா”யாதுகருதிச்செல்கின்றனை” என வினாவ, “யானசமுத்திரராசன தனயன். சலந்தரனென்னுநாமமுற்றேன சிவனுடன் செருசெய்யச செல்கின்றன” எனச்செப்ப, நமபெருமான் “நன்றுகடறினாய” என்று நகை கோட்டி, “கண்ணுதலைப் பொருதக கருதின கணத்தி லுயிரகழிவாய; உயிர்ப்பிச்சைசேவணமன திருமபியோடிப்போ” என, சலந்தரன் “இமைப்பொழு திவகிருந்து என ஆற்றலை காணுதி” என, ராசன் “யானசிவிரானுக கிரண்டாவது. உன் வலலமையைக் காண வந்தேன்” என்று திருவடியால் லா சககரம்போற்றி “இவவலைததைச் சிரமேலேற்றுத் தாங்கவவலையா” என்றவுடனே, சலந்தரன் இறுமாப்புமிருந்து “இததானே பெரிது” என்று இருகையாலுமெடுத்த மாபிலும புயத்திலுந்தாங்கிச் சிரத்தின்மேல வைத்துக்கொள்ள, அசக்கரம் அவனை அக்கணமே இருபினவாகப்பிளந்து சிவபெருமான் திருக்கரத்தெய்தியது. அவனுடன்கூற அகராட்டமுற்றும் பெருமானது விழித்தயிறை சாமபராயின. பின்னா பெருமான் தமது நீலவடிவு காட்ட இநதிரன்முதலாயினா வாழ்த்திப் பூமழை பொழிந்து ஆரத்தக் கூததாடிப் போற்றித் தத்தம பதியிடைந்து வாழ்க்கிருந்தனா.

அமுரணாத திராததுயர்வினததுவந்த சலந்தராசரனைச் சக்ரமொன்று தாளாற்றித் தலைமே லெடுக்கச்செய்து சங்கரித்தமை

யால, சிவபிரானுக்குச் சலந்தரவதமூர்த்தி யென வோர் திருநாமஞ்
சாற்றப்பட்டது.

கந்தபுராணம்.

“புகவாயாயாயும்புரநகண்டேனவரு
கவகையையடைத்தனனகார்கொளையேலையி
லவகியையவித்தனனரியையெனறன
னிநகுதுதாநருவதரிமீதோவெனா.
புரததழலகொளுவியோனபொறித்தநேபியைக
கரத்திடையெடுத்தனனகனகொண்டெயதவி
னூரத்திடைப்புயத்திடையுயிர்த்துத்தாநகியே
சிரத்திடைவைத்தனனதேவராககவே.
செழுஞ்சுடாபபரிதியைச்செனனிகோடலா
லொழிந்திசெலந்தரனுச்சியேமுதற
கிழிந்ததுமுழுதுடலகிளாந்தசோரி
ரிழிந்ததுபுவிதனிவிழுமெனோசையால.

காஞ்சிப்புராணம்.

‘இருடனாகச்சலந்தரணியிறத்துமாட்டியவவழிவ
ருகேதோன்நச்சதரிசனமகைத்தலத்தினமிசையேந்தி
நருகாகடுக்கைத்தண்ணறம்பூர்தொடையல்வாகைமுழிவிளங்கத்
ருவார்காட்சியனித்தருளுதேவாகோமானறிருவுருவம்.’”

ஜலந்தரவதமூர்த்தியேநம :

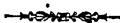
உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றமபலம்.

ஐம்பதாவது.

எகபாத த்ரிமூர்த்தி.

ஆதிமதியாநதரகிதராய அமலராயப பரிபூரணராயச சூக்ஷ்ம ராய ஏகராகிய பரமசிவம் உலகங்களை ஆக்குதல்காரணமாய்ச் சுத்த மாயையின் அதோபாகமான அசுத்தமாயையினிடத்து அவயகதமாகிற மஹாஜிணபுண்டாககி, விஞ்ஞானகலா - பிரளயாகலா - சகலொ ன்னும மூவருக்கும், ததுகரணபுவனபோகங்களுக்கு உபகரணமாய், பிரம விஷ்ணு உருத்திராகன மூலமாயப பிரபஞ்சங்களை, யெல்லாம் படைத்தல்-காததல-அழித்தலாகிய முததொழில்களையுஞ் செயவித் து மவற்றிறறோயாதவராய்ச் சுத்தமா யெழுந்தருளுவா, இங்ஙனம் நிராமலமாயிருப்பினும் அவாகொண்ட திருவுருவம் அஜகேஸவாதி ஆ னமாககளின் அநுககிரககாரணமேயன்றி வேறன்ற. அவரது திரு வருவமும் அநுககிரகமேயாகும்.

நதுகீதம் வாதுளே.

அங்கீப்ரதயகஸோகஞ்சோ பாககஞ்சசு துரோபவேத்-பிரோ வத்தரஞ்சஹருதய மகஞ்சேதிப்ரகோதிதம் - வக்ஷு:ண்டஸதஸௌ பாஹு நாபிருஹயோதரகததா - நேதரம் நாஸாஸ்யகாணௌச பா னிபாதம் ததாஹருவி-ஹருசஜாதஹகஞ்ச ப்ரத்யகஞ்சேதிகத்ய தே - மூர்த்திநாரூணரூபஹ ஸாவகஞ்சேதிப்ரகோத்திதம் - ருணசகி நயிதிஜ்ஞேயம் ததருணாதஸாதாபவேத - ருணம்ஸத்யம்பரதாபஞ்ச தூபேத்யாத்ரஹாததா- ருத்திமாயாவிவ்ரணஞ்ச நாதம்ஸம்ஹருதி ரோவச - ஏதேதஸருணு:ப்ரோக்தா: தேஷாம்வக்ஷுணமுசயதே - தரி ருணம்ஸாஹவயித்யுத்தம் ஸத்யம்பஸா-ஹிஷ்யுதே - கட்கமீஸப்ரதா

50. ஏகபாத தரிசுமந்தி.

களினின்றும் பிரம விஷ்ணுகள பிறப்பாகள. தக்ஷிணவாமலலா
டநேதிரககளிலிருந்து சூரிய சோமாகினிதேவா தோனறுவா.
பிராணனிலிருந்து வாயுதோனறுவன. கண்டத்தினின்று கணேசா
ஜனிப்பா. ஹருதயத்தில் ஸகநதர் உதிப்பா. நாயியினின்று இந்திர -
யமவருண குபேரருதிப்பாகள. பிரதயகத்தினின்றும் பஞ்சாசத
கோடி தேவாகள பிறப்பா. உரோமகூபககளிற் பலகோடி ருஷிகளு
ம மற்றுமுள்ள பல தேவாகளுஞ் சனிப்பாகளென்று வேதசிவாக
மககளிற் படிக்கப்பட்டுள்ளன.

வாதுளாகம்.

காமேஸஸ்ஸஹஸ்ராமஸாந மஹேஸஸ்யஸமுதபவ - மஹே
ஸஸ்ஸஹஸ்ராமஸாத்ருதாதேவஸமுதபவ: - ஏதமமஹேஸகோட
யம்ஸாத பரஹமவிஷ்ணுஸமுதபவ - தக்ஷிணாகபவோபரஹமா ஹ
ரிவாமாகஸமபவ - ஹருதயாநிலருதாஸது ஸிவஸ்யஸிவஸுஜ
னாக: - நேதனோஷஸவ்யவாமோதவே ஸுராயஸோமாகநிஸுபவ: -
ப்ராணவாயுஸமுதபந ஸரோதனோலோதிஸுபவ - ஆஸயேஜஞாந
ஸமுதபந கணேஸஸதுகளோதபவ: ஷண்முகே ஹருதயேஜா
தோ நாபௌதேவாஸஸமுதபவா: - பஞ்சாஸதகோடிதேவாஸ்ச ம
ஹேஸாநகஸமுதபவா - ருஷ்யஸ்சததாகோடயோ ரோமகூபாத
ஸமுதபவா - மனோநகயாஸஸஹஸ்ராமஸாத கௌரீஜாதம இதிஸ
மருதம - ஸ்ரீஸஸாஸரஸவதீதூகா உமாஸைவபரபாததா- ஸசீஜயே
ஷ்டாசலக்ஷ்மீச ததைவாக்யாஸசஸகதய: - ஏதாவை கோடிஸக்தி
ஸ்ச கௌரீதேஹஸமுதபவா.

அதர்வஸிகோபநிஷத்தி

ப்ரஹமவிஷ்ணுருதரோதரா ஸ்ஸமப்ரஸூயந்தே - நகாரண
காரண துதயேய - ஸர்வைஸவர்யஸமநக. ஸமபூராகாஸமதயே

ब्रह्मविष्णुयुद्धेन्द्रा स्युःप्रसूयन्ते । नकारणकारणमुद्भू
यः । सत्त्वैश्वर्यसंपन्नः शंभुराकाशमुद्भू ॥ अद्वैतार्थोपनिषत्.

கூர்மபுராணம்.

ராஜஸீமாமகேசுகதி கரோதிஸகலமஜுகத-ஆஸ்தாயபரஹ்மனோ
ரூபம் மகமாயாஸமபரவாதிதா - அநயாசஸுகதிஸஸதவாடயா ஸஸ
தாபயதிமேஜுகத - பூதவாநாராயனோநந்தோ ஜகந்நாதோஜகநமய:-
தருதீயாமஹதீஸகதிா நிறுநதரீஸகலமஜுகத - தாமாஸீமேஸ மாகயா
தா கோபாதருதராகயரூபிணீ.

கூர்மபுராணம்.

ராஜஸீமாமகேசுகதி: கரோதிஸகலமஜுகத | அநயாஸுதவாடயா ஸஸ
தாபயதிமேஜுகத - பூதவாநாராயனோநந்தோ ஜகந்நாதோஜகநமய:-
தருதீயாமஹதீஸகதிா நிறுநதரீஸகலமஜுகத - தாமாஸீமேஸ மாகயா
தா கோபாதருதராகயரூபிணீ.

கூர்மபுராணம்.

தமஸாகாலருதராகயம் ரஜ்ஸாகநகாண்டஜம் - ஸதவேகஸாவ
கமவிஷ்ணும நிரகுணதவேமஹேஸவரம,

தமஸாகாலருதராகயம் ரஜ்ஸாகநகாண்டஜம் | ஸதவேகஸாவ
கமவிஷ்ணும நிரகுணதவேமஹேஸவரம.

கூர்மபுராணம்.

ஸதஸ்மாததிகந்திஞ்சித ததவந்ததவிததிராககரம - தஸ்யை
வமாதயஸிஸரோ பரஹ்மவிஷ்ணுஹராபிதா .

ஸதஸ்மாததிகந்திஞ்சித ததவந்ததவிததிராககரம | தஸ்யை
வமாதயஸிஸரோ பரஹ்மவிஷ்ணுஹராபிதா .

கூர்மபுராணம்.

ஸதஸ்மாததிகந்திஞ்சித ததவந்ததவிததிராககரம - தஸ்யை
வமாதயஸிஸரோ பரஹ்மவிஷ்ணுஹராபிதா .

கஅசு

சிவபராக்கிரமம்

ஊம் லோகரக்ஷா தமீஸவர: - ஹ்ருதயாதகாலருதராகம ஸாவஸ
மஹாரகாரகம.

அநுசாஸனீக பர்வம்.

ஸபகபகவாஸுத்ர: ஸர்வத்வாதிர்வ்யய: | ஸீஸ்யதக்ஷிணதங்கா
புஷ்பம் லோகஸம்பவம் | வாமபாஸ்யாஸ்து ஧ாவிஷ்டம் லோகரக்ஷா
ரீதிர: | பூதயாஸ்கூலருத்ரபூதம் ஸர்வஸம்வரகாரகம் ||

மதங்கஸ்வேதஸமூத்தௌ பரஹ்மநாராயணாவிமௌ-ஸ்காந்தம்
தக்ஷிணாகபவோபரஹ்மா வாமதஸசஜநாததக லக்ஷ்மபுராணம்
ஜாதோஹ்மஸ்யவாமாநகே பரஹ்மசைவாஸ்யதக்ஷிணே - காளிகாக
ண்டம் விஷ்ணுவாக்யம்.

மதங்கஸீதஸம்மாதே ப்ருந்நாராயணவிமா || ஸ்லோகம் ||
தக்ஷிணாஸ்து வாமதக்ஷிணவிமா || ஸ்லோகம் ||
பாலோஹஸ்யவாமாநகே ப்ருந்நைவாஸ்யதக்ஷிணே || காலிகாஸ்தம் ||

ஆதித்யபுராணம்.

யதாஜ்ஞயாஜகதஸரஷ்டா விரிஞ்சி பாலகோஹரி
ஸஹ்ராதாகாலருதராகயோ நமஸ்தஸமைபிநாநிசே

அதித்யபுராணம்.

யதாஜ்ஞயாஜகத ஸர்வஸம்வரகாரகம் : |
ஸம்வரகாரகருத்ரபூதம் ஸர்வஸம்வரகாரகம் ||

இதநிபாதி கியாபககதத கதபககந்தோஹம், சிவபெருமான்
அநேககோடி பிரமவிஷ்ணுருத்திரர்களை அவ்வவர்களின் பாஸலீககத
தினரீககததினபொருட்டு அனுத்தன்மைநீங்கிசசிவமாந்தனமையரு
ளதமது திருஅங்கத்தினிடத்தாக இருட்டித்தது, மீண்டுந்தமமிடத்தில்
ஒடுக்கிக்கொள்வர். "யாதேருதரபிதர்மருதாஹ் ஸம்வரகாரகம்," என்

னும சுருதி பரமாணததின்படி, அததேவாகனைக் கறபன்களதோறும்
 சிருடடிததும், மீணடுந தமமிடத தொடுககியும், தாமபிறப்பிலரர்ய,
 முமமூாததிமுத்தலாகிய தேவாகளுக்கும் பிறப்பிடமாயததனிததுநிறப
 ராதவின, சிவபிரானவகபாததரிமூாததியெனப் பெயயொயதினா

காஞ்சிப்புராணம்

“அபெபபாககருளுமொருதானுமமபொறகமலவிழிமூனறும
 படபபாமபணிந்தபுயநானகுஞ்சுலபபடையுமெழிலவயங்க
 விடபபாலரியைவலததயனையெழுநாறகோடியுருத்திரனா
 நபெபாறறோற்றரியையநதுவடிவமுடனூலமபிறககி

புகனறவிடபபாறமருதியினைப்புகுதிததலததிறபுகுதியினை
 யகனகாரததினுறுதனமாததினாயிறபொறியினவவவறறைத
 தருந்தானருயயமுந்திகளந்தலையிறபாரீரனலவளிவான
 மிகுஞ்சோவியியினிடத்திரவிலெண்கேழமதியைப்படைத்தருளி.

அடியினடகருங்கீழுலகமனைததும்டியினுறத்தோற்றி
 முடியினடகருமேலுலகமுழுதுமுடிப்பாலளித்தருளிப
 படியில்கருணைபிழம்பாகிப்பரசுமடியாரகவிளககாயக
 கொடியமலநோயரடடொதுகருங்கோணைப்பெருமீன்றிருவுருவம்”

ஏகபாததரிமூாததயேநம:

உ
சிவமயம்.

திருச்சுற்றம்பலம்.

ஐம்பத்தொன்றாவது தீரிபாத தீரிமூர்த்தி.

திவ்விய மங்கள ஸ்வரூப ராகிய சிவபெருமான மகேச்சரராக
சினறு, தம்மிடத்திருந்து அகில புவனங்களையும், அப்புவினனாதிபா
களையும் முறையே தோற்றுவித்தது, அததோற்றிய அடைவே தம்
மிடத்தி லொடுக்கிக்கொளவா, அவ்வொடுக்கம் கித்தியமநையித்தியம்
பிராகிருதம் ஆத்தியநகிகம் என நான்கு வகைப்படும். அவற்றுள்
முதலிற் கூறிய நீத்தியம் எனபது ஆன்மாக்கள அவாகட் கறுதியி
ட்ட ஆயுளி னிறுதியில், தத்தவகாரணத் தொடுகருவதாம். இரண
டாவதாகிய நைமீத்திகம் எனபது பிரமாவின் துபகலகழிய, உலகஞ்
சலத்தால்மறைதலாம். மூன்றாவதாகிய பிராகிருதம் எனபது பிரமதே
வனது காலவளவை யொழிய உலகமெல்லாம் மடிந்து பிரகிருதியில்
ஒடுக்கமுறுதலாம். நான்காவதுவ கடைப்பட்டதுமான ஆத்தியநீதி
கம் எனபது ஆன்மாக்கள விரிதே ஞானத்தினால் முத்தியடைதலாம்.

அவற்றை முதற் கூறிய கித்திய மென்பது வெளிப்படை.
இரண்டாவதாகிய நையித்திகப் பிரளயத்தின் முடிவில், சூரியன்
நுறுதேவருடமட்டும், சுவாக்க மத்திய பந்தல லோக மீண்டதும்
முதலற, ஆடற்கொப்பரப்பி, கடலாற சூழப்பட்ட பூமியும், அதைச்
சூழ்ந்த பெரும்புறக்கடலும் வறண்டு பொரிந்து போகும்படி தீப்
பொறிகளைச்சித்தி அக்கினி தேவனுடன், கொல்லுந தொழிலசெய்யும்
யமனைப்போலக் காலத்தோடு கலத்து, பூலோகம் புவாலோகம் சுவர்
லோகம் மகலோகம் பாதலலோகம் முடிவுவரையிலுள்ள சராசரமெல்
லாவற்றையு மெரிப்பன். இங்ஙனம் செய்ததின் பின்னர் நுறுவருஷம்

51. వేంకటేశ్వర.

மேககூட்டங்களருழுமி யாளைத் துதிககையினின்று மீசொரிதல
போல நீததாணாபொழிந்த மின்னி இடித்துச் சூரியஉஷணமுதலி
யவற்றைத் தமமிடத் தொடுக்கிகொண்டு பெருமழை சொரியும்.
இவ்வகைய னைமித்திகப்பிரளயகாலத்தில பிரமன யோகநீத்தினை
செய்வன. இப்பிரளயத்தோடு கூடிய கற்பத்தை வராககற்ப மென
வுங் கூறுவர்

பிராகிருதப்பிரளயத்தைச் சிறிதுவிரிப்பாம். பரமானுஇரண
மிகொண்டது அஹு. அதுமூன்றுகொண்டது திரிசோணு அதுமூன்
றுகொண்டது துடி. அதுமூன்றுகொண்டது வேதை. அதுமூன்று
கொண்டது லவம் அதுமூன்றுகொண்டது சிமிஷம். அதுமூன்று
கொண்டது கணம், அது ஐந்துகொண்டதுகாட்டை. அது பதினைந
துகொண்டது லகு அது பதினைந்துகொண்டது கன்னல அல்லது
கழிகை. அது இரண்டுமிகொண்டது முகூடத்தம். அது பதினைந்துகொ
ண்டது பொழுது அது இரண்டுமிகொண்டது நாள். அது பதினைந்து
கொண்டது பட்சம். அது இரண்டுமிகொண்டது நிங்கள். அது இரண்
டுமிகொண்டது. இருது. அது மூன்றுகொண்டது அயம். அதுஇரண்
டுமிகொண்டது ஆண்டு என்று சொல்லப்படும். ஆண்டு அல்லது வரு
டம் துறுகொண்டது மாதுடாஆயுளநாலம். மேற்கூறிய மாறுஷ்நாள
முப்பதுகொண்டது தென்புலத்தோர்க்கு ஒருநாள். அவ்வகைத் திங்
கள் பன்னிரண்டுமிகொண்டது தேவர்களுக்கு ஒருநாள். அவ்வகைய
நாள்களகூடிய ஆண்டு பன்னீராயிரங் கழிந்தால், தேவர்களுக்கோ
ஊழியாம் நாவவகையுழி யாயிரஞ்சென்றால், பிரமனுக்கொருபகல்.
இதற்குள் சுவாயம்பு - சுவாரோசிஷன்-உத்தமன்-தாமசன் - இவை
தன் - சாகருஷன்- ஷவவச்சதன் - சூரியசாவாணி - தக்ஷசாவாணி -
பிரமசாவாணி - நருமசாவாணி - உருத்திரசாவாணி- லாசசியன் -
பௌசியன் - பன்னெணும்பதினைரு மறுக்களும், விபசகித்து-சகாந்தி-
சிவி - மனோசன் - புரந்தரன் - மாவலி - அற்புதன் - சாகதி -
விருடன் - இருதராமன் - திவற்பதி - என்னும் பதினைரு இந்

ராகளும் நீங்குவா- அப்பொழுது பிரமன் சிருட்டி நீங்கித் துஞ்சுவன். இவையே பிராகிருதப்பிரளயமென்பா. இத்தகைய பிரமா ஒருகோடிய நிறப்பின் திருமாலுக்கு ஒருபகலாம். இவ்வகை விஷ்ணுவின் காலவ ளவை கழியின் விஷ்ணுவு மீறப்பா.

இவ்வாற்றாத பிரமவிஷ்ணுக்களும் உருத்திரரும் தாமதோன றிய அடைவே மகேச்சுரனிடத்தில லயமாவா அமமகேச்சுவரரோ அகேக கோடி சூரியப்பிரகாசமாயப் பிரமாண்டங்கனையெல்லாம் நெ றறிக் கண்ணாலெரித்து, அவ்வாறு எரியுண்ட புவனபதிகளின் அவ கங்களைக் கருணையாலே, தமமிடத் தொடுக்கிக் கொள்வா பிரமா - விண்டு - உருத்திரனென்னு மியமூவரும் ஒடுங்கும் சமயத்து மகே சுவரொழுந்தருளிய அவசரம் தரிபாத தரிமூர்த்தமெனப்படும. அதா வது மூன்று பாதமாகின்ற முமமூர்த்திகளும் மகேசுவரரிடத்தில லயமாதலாகிய அவசரம் என வுணாக.

எல்லாப்பொருள்களும், தத்தம் பிறப்பிடத்திலேயே ஸம்பட மெ எனபதற்குப் பிரமாணம்.

“யாதோவா இமாநிபுதாநிஜாயந்தேயே நஜாதாநி ஜீவந்தியத் ப்ரயந்தயயிஸு விஸந்திதத் விஜ்ஜஞா ஸஸவததபரஹம்” —சூதி.

சிவஞானபோதம்.

முதற்குத்திரம் - உதாரணம்.

“இலயிதத் தனனின் லயிதத்தா மலத்தா
விலயிதத் வாறுளதா வேண்டு - மிலயிதத்
தத்திதியி லெனனி னழியா னவையழிவ
தத்திதியு மாகியுமா மாகு.”

தரிபாத தரிமூர்த்தயேநம

శ్రీ వేంకటేశ్వర స్వామి

சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐம்பத்திரண்டாவது ஏகபாத மூர்த்தி.

குணமுதலிய உறுப்புகளினறி, கருத்தினுக்கெட்டாதாதிவண்
ணமுங் குணமுயினறி மாறலாப்பொருளாய ஆகிமத்தியாகநதரகித
யச சயஞ்சோதியாயச சாவானமாககளுந் தோ ஸயிகருமிடம்
ள்ள சாக்ஷாதசிவபெருமான ஆனமாககள் ஆணவகேவலத்திலமுந்
தித் தமமையறியாது கிடப்பதை யறிந்துச சத்தியை ஷோபித்து
ஞானத்தை யுதிப்பித்து அவ்வானமாககள் ஆணவாதிமலபநதங்க
கீங்கித் திருவழியை யடையத் திருவுள்ளங்கொண்டு சிருட்டியாதி
யைக கருதி, மீண்டும படைத்தும், அவற்றைக்காததும், சங்கரித்தும்
திரோபவித்தும், அதுககிரகித்தும் வராநிற்பா

சாவசமஹாரகாலத்திற சத்தியில அனைத்துயிரும் ஒடுங்க, அக்
காருணயசத்தியார தமயிடத்தொடுங்க, சிவபிரான ஒருவனோ அழி
யாதிருந்தருளுவா, எனவே சிவாகமாதிபுராணங்கள் பரதிபாதிக்கும்.
இவனோ சாவகாருணயராகிய பகவான, அணிமாதி அஷ்டசித்திகளும்
முதற்காரணா, பிரணவவாசசியா ; பாககபகவத் சப்தவாசசியா; இவ
னோ தனிப்பொருளாய நிற்பவா. இவற்றைப்பின்வரும் உபகிடதாதி
முஹாவாகியங்கள் வெளிப்படுத்தும்.

ஸருதி வாக்கியங்கள்.

ஸாரதஸ்ஸங்கோருதர: | ஸிவவகேவல. | ஏகவருந்தரோநத
வீதியயாயதஸ்தே | த்யாவாபூமிஜநயக்தேவக: | ஸஹிவகோதே
வ: | தமேகமபுருஷம்ருத்ரம் | யங்கோருதரஉசயதே | ஏக்மேவாத்

விதியயமப்ரஹ்ம | ஸாவோவைருதர | வீஸவாதிகோருதரோமஹரு
ஷி | ய.பரஸஸமஜேஸாவர.

கூகாநஸ்பவீரூட்ர: || சிவவகீவல: || வகவருட்ரீநவிய்யூய
தநீ | த்யவாஹுமீவநயகீவவக: || ஸிவவகீவவ: || தமீகஞ்ஞுருமரு
ட்ர: || யவீரூட்ரவ்ய || வகமீவவிய்யூவ்ய || ஸ்வீவூட்ர: || வ
சுவீவீரூட்ரீமஞ்ஞுபி || ய: ஸ்ரஸ்புமீவூட்ர: || சூதய: ||

இதயாதிப பிரமாணங்களால், பகவானாக வுள்ள சிவபூததி
ய தனித்து நிற்பவ னொனவும், எஞ்சிய இமையவாகடரு முதவவ
னவமபெறப்பட்டது. இனி பகவத சபதவாசசிய னொன்பதற்குப்
பிரமாணவ கூறுவா பகவா னொன்பது அறுகுணசசெவ்வனொன்ப
பொருளாகும்.

அவையாவன,

“ஸாவாயஸயமுதரஸய வீரயஸயஸஸஸரிய - ஜ்ஞாநவைராகய
மேஸஸைசவஷணணுமபக இதிரித” - இத்தகைய அறுகுணங்களும்
சிவபெருமானாகவுள்ளவை. எவ்வாறெனின், ஸவேதாஸவதரோபசி
ஷதது. “தமீஸவராணும பரமமஜேஸாவரம” என்றும், “ஸாவஸ
யபரபுமீஸாநம” என்றும், தைத்திரீயகம் “ய: பரஸஸமஜேஸாவர,
என்றும், அதாவஸிரஸு “ஸாவைஸாவாயஸமபந்ஸுரபு.” என்றும்,
ஸௌபதிகபாவததில, கண்ணனவாகமியம் “தூநமஸதேவமதேவா
நாஸுஸாவஸேஸாவரமவயயம.” என்றும், சிவநாமங்களில், “ஸுராக:
ஸுர: ஸுரவர, மஜேஸாவர” என்றும் போந்த பிரமாணங்களால், எல
லாமுடைமைக் குணமுடையான சிவபிரானொன்பதும், இப்பகவானை
யுபாசித்தே மறந்ததேவாகள ஐகவரியாதி சம்பத்துகளைப் பெற்றா
ர்களொன்பதும் விளங்குகின்றது.

இனி வீரயன் என்பதற்கு, ஸ்ருதி “மருகக்ஷீமமுபிஷத்தமு
க்ரம்” என்று கூறிய உக்ரஸப்தத்தால் வீரயனொன்ப பெறப்பட்டது.

பாகவதம் சதூததஸகநதம் பிரமஸாங்கியம் “நாஹம்நயஜ்ஞாநசய
ஸயபூயம்-யேதேஜோவாஜாநுஸாஸ்வம்- விது பரமானம்பல
வீரயயோவா-தஸயாதமதமதர்ஸாதபிதிதஸேத” என்றும், ஸ்ரு
தி “நஸநசாஸநஸிவஸ்கேவஸு” என்றும், காட்டிய பிரமாணங்க
ளால யசோகுணமுடைமை நிரூபிக்கப்பட்டது. “அதவாசேஷக்ஸ்
யாண குணீககனஸாவர. ஸிவஇதயுசயதேஸதபி: ஸிவததவாதவே
திபி” என்றும், இராமாயணம் “ஸரீமத:ஸிநிகண்டஸயகோதிாஹிதரதி
கரமா” என்றும், ருக்வேதம் “ஸரோஷ்டஜாதஸயருத்ரஸ்ய ஸரியாஸி
தபஸத மஸதபநாஃ வஜரபாஹே” என்றும், விளக்கிய பிரமாணங்க
ளால ஐசுவாயமுடைமையும் யசோகுண முடைமையும், அநந கல
யாணகுணமுடைமையும் நாட்டப்பட்டது ஸவேதாஸவதரோபசிஷ
த்து “ஏநாவருதம் ஸதயமிதம் ஸாவஜஞ: காலகாலோருணீஸாவவித
யய” என்பதாற செலவமுடைமையும் ஞானவைராகியமுடைமை
யும் சாற்றப்பட்டது பின்னும் கூாமபுராணம் “யஸதுயோகம்ததா
மோக்ஷ மிசசேதஜ்ஞாநமுததமம் ஸோாதயேதவை விருபாக்ஷம்”
என்றும், ஸமிருதி “ஸாவராதாதஜாநமீப்ஸேத” என்றும் தோமா
ரிசபதம் வைராகயகுணத்தைக்கூறிற்று பாகவதம் அஷ்டமஸகந்தம்
“விரக்தஸதவதருதேபுமா” என்றும் இவ்வாறு ஷாட்ருணயஸம்
பததியும் சிவபிரானிடத்தே அநநசாதாரணமா யுள்ளன.

ஆனநியும் மநதரோபசிஷத்து “தாமாவஹம்பாபநரம்பகே
ஸ” என்றும், வேறோ மநதரம் “ஸாவாநநஸிரோக்ரீவ: ஸாவபூத
ருஹாஸய: ஸாவவயாபீஸபகவாந் தஸமாதஸாவகத:ஸிவ:” என்றும்
பகவதஸப்தவாசசியம் நிரூபிக்கப்பட்டது. இனிச சிவபிரானே
பிரணவாசசியமொன்பதைவிளக்குவாம். ஸ்ருதி “யோவேதாதேனஸ்வ
ர:பரோக்த:” என்று பிரணவசப்தவாச்சியத்துவம் மஹேஸ்வராக
சிஷ்டமாய்த தெரிவித்தது. பின்னும் ஸ்ருதி “ப்ரஹ்மாஸிவோமே
அஸ்தஸுதாஸிவோம்” என்றும், விளக்க புராணம் “ப்ரணவோ
வாசகஸ்தஸ்ய ஸிவஸ்யபரமாதமக:” என்றும், ஆதித்யபுராணம்

“వాశక బరణలొయస్యజ్ఞానాతతేనుమాపతే ” యేనమ, కడ
వలలీమా ణ్డెకయాతావస్థిని తేన బరణలొపనివత్తు. ముతల్యవర
ణానమ, పిరణవమ స్థివెకకావత్తు. పిరణిబాధికకబబడడు,

ఇని వేతనకలూరు కుదప్పయి పిక్కికాదికపతప పొరులూ
వారా శబకరాణెనపతరు ఆతిత్తయిపురాణమ “బాకోవిసంవస్యబరణ
విసంవయోనిరుమాపతి. తస్య ఞ్డెకమిసక కిబారాశాశినిజ్ఞాస్థివా ” య
నానకరీయ ఏతుకలూన, కిల పొరుమానొరువతో మరతతేవకలూ
కు ఆరులూనికతు ముతల్యలూ కడల్యలూ తనితతుకీరబా యెన
పెరబబడడు

ఇతయానిపిరమాణకలూరబోరత బరమపతియాయ శివపెరు
మాన శావణమహారకాలతతి, యావరూమ లయమడయ లలలాలుకు
తమతు తిరువడియిరబొరుకతీరబతావ ఏకపాతమూతతియెన
యెన కరుతి యాదికలూర పిరణిబాధికకబబడనా

ఐశ్వర్యస్యసముద్రస్య వీర్యస్యయశఃసంక్రయః । జ్ఞానమైరాగ్యయో
జ్ఞైవ షణ్ణాంభగభీరికః ॥ శ్వేతాశ్వత్థోపనిషత్తు । తమీశ్వరాణాంప
రమం మహేశ్వరం ॥ సర్వస్యప్రభుమీశానం॥ తైత్తిరియ్యం ॥ యఃపరస్యమ
హేశ్వరః । అధర్వ శిరస్సు ॥ సర్వైశ్వర్యసంపన్నఃశంభుః॥ సౌమికపర్వం
నూనంసదేవందేవానాం ఈశ్వరైశ్వరమవ్యయం॥ నిఘంటు॥ ఈశానఃఈశః
ఈశ్వరః మహేశ్వరః ॥ శృతి ॥ మృగన్నభీమ ముపహాత్రుముగ్రం ॥ భాగ
వతం ॥ నాహంసయజ్ఞానచయస్యయాయం । యేదేవోవాజామస యశ్చ
సత్వం । విదుఃప్రమాణంబలవీర్యయోవా ॥ తస్మాత్కృతంత్రశ్చనడద్ధితై
త్ ॥ క్రుతిసనన్సచాసన్శివవకెవలః॥అధవాశేషకల్యాణగుణైకగుణఈ
శ్వరః । శివఇత్యుచ్యతేసద్విఃశివతత్వాధావేదిభిః॥రామాయణం ॥ క్రీమతః
శివంశస్యకీర్తికాహిమరతిత్రమా॥ఋగ్వేదం॥శ్రేష్ఠజాతస్యరద్రస్యక్రియా

సేతపస్తమస్తపనాంవజ్రబాహుః || శ్వేరాశ్వతరోపనిషత్తు || ఏనావృతంస
త్వమిదంసర్వజ్ఞః కాలకాలోగుణీసర్వవిద్యుః | కూర్మపురాణం || యస్తుయో
గంతథామేక్ష మిచ్ఛేతజ్ఞానముత్తమం | సౌధకాయేద్వైవిరూపాక్షం || స్తృ
తి || ఈశ్వరాదాద్వానమిష్పేత్ || భాగవతం || విరక్తస్తృద్వతేపుమాన్ ||
మంత్రోపనిషత్తు | దర్శనవహంపాపసరంభగేశం || సర్వాననశిరోగ్రీవఃసర్వ
భూతగుహశయః | సర్వవ్యాపీసభగవాన్ తస్మాత్సర్వగతఃశివః || శృతి |
యోవేదాదౌస్వరఃప్రాక్తః || బ్రహ్మశివోపైతస్తుసదాశివో || లింగపురా
ణం | ప్రణవోవాచకస్తస్యశివస్య పరమాత్మనః | ఆదిత్యపురాణం | వా
చకఃప్రణవోయస్యజ్ఞానమూర్తేరుమాంపతేః ||

త్రిలింగకపురాణమ్.

“వైయయతిగిరులమవిమైవోవినితినేనతా
కైకలొగ్రానానకుమలాకణకలొగ్రానమనామ
శ్చయయమలావేనానదలొగ్రానానమనామ
యోయయేనవమైతతవారాగ్రానమనామ

అకపాతమూతతయేనమః.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றமபலம்.

ஐமபத்துமூன்றாவது கௌரீவரப்த மூர்த்தி.

மத்தரபர்வதமானது மஹாதேவனாகோகிப பலகாலந் தவ
ஞ்செய்து, அப்பரமபதி தன்னிடம் வரமுமபடி வரமபெற்றமையால
சிவபெருமான் தேவியாருடன் அதில் சிறிதுகாலம் வீற்றிருந்தனா.
அவ்வாறிருக்கையில் அம்சவாகனஞ்சிய அலரோனை நோக்கி அநேக
நாள் அருந்தவ மாற்றிய அகரஞ்செய்தவன் உமையமமையார உடலி
னின் றுதித்த ஒரு பெண்ணை உயிரொழிந்தாலன்றி, வேறொரு
வராலும் இறவாதிருக்க வரமேற்று இமயவரை யலைத்து வந்தனன்
அந்த அவதியை யகற்ற வழியாதென்று வருந்திக் கருதியமலரோனை
மத்தர மடைந்த எம் பிரானைப்பணிந்து “இறைவனே! இமய
வல்லியாகிய எமதனையிடம் ஓர் கன்னியைத் தோற்றுவித்து அவ
வகரனை யழிக்கவேணமே” என விண்ணப்பிக்க, இறைவா அவ்வா
றே யாகுக” என்று விடைவளித்த தனுப்பினா.

பின்னா கானகண்டராகிய கண்ணுதல் லீலாமாததியாயாய்த்
தேவியாரைத் திருநோக்கஞ்செய்து “ஏ காளிவருக” என, இறைவி
“கருப்புவில்லியாகிய காமனைக்காய்கது கலலாடையுஞ் சடைமுடியுந்
தரித்த கடவுளாயகா! தேவரீ ரிவவாறு திருவாய்மலாந்தது யாதுகா
ரணம்? விருப்பில்லாமனைவி மகளிருட்பதடியாவ னாதவின், இக்கா
ருருகீங்கிக் கவுரியாம் வணனம் கருணைபூத் தருங்க” என்று, கன்னி
னையில் முத்துக்கன்போல் கீர்த்துளிகள் சிந்தினன். கருணாமூர்த்தி
பெண்ணே! சர்வான்மாக்களையும் காத்தலே நமது கடனாதவின் ஓர்

53. செவிவாழ்வு முத்தி

கரும்பொருட்டாய் இவவாறுகழறினோம். மனங்கலங்கற்க. அதனைப் பின்னரறிவாய்” எனத்திருவாய மலாநதருள், அம்பிகை அண்ணலை வலமவந்தபணிந்து விடைபெற்று, இமயமலைச்சாரலை யடைநது, ஆங்கோர் சிவலிங்கப்பிரதிடைசெய்து, ஆகமவிதிவழாது பூசித்து அருந்தவத்திருந்தனர்.

அகரா செய்யுநீமைவில் அவதிப்பம அந்தரத்தவா, சதுரமகளை முதலாகக்கொண்டு, சாமபவிபால வந்து சரஷ்டாங்கமாகப்பணிந்து “தாயே ! தமது திருமேனியி னினரோ சத்தியை யுதிப்பித்து, தானவா குழாததைச் சங்கரித்து, வானவருக் கருளவழங்கவேணும்” எனப் பிரார்த்தித்துக் காத்திருந்தனா. மலையரச புத்திரியா ராகியவிமலை, மஹாதேவரது திருவருளாற் கௌரநிறமாகவாலஞ சமீபித்தது. அப்பொழுது அன்னையா தமது காளகிறத்தை விலக்க, அதுவே தூர்க்கையென்னுஞ் சத்தியாயப் பிரமஞாக்கொடுக்கப்பட்ட சிவகலாகனமேறி உமையம்மையா கட்டளைப்படி நிருதனாக்கொன்று விகதமிரியில் வீற்றிருக்கின்றனா. பரமேசகவரியா புராரியின திருவருளாற் பொன்னிறமுறதுக் கௌரியென்னும் பெயாபெற்று, மந்தரமலையை யடைந்தனர். திருநந்திதேவா முதலிய சிவகணநாதர்கள் திருவடிபரவத் திருச்சகநிதானத்தி னுட்சென்று சிவபிரானச் சேவித்துத் திருக்கரங் கூப்பிடுகின்றனா. மகையைத் தமது செங்கையா கெடுத்ததுச் சககரர் தமது திருத்தொடைமீதி விருத்தினா.

சிவபெருமானோர்க்கி உமையம்மையா தமது கருமைகிறத் தாலெய்திய காளியென்னும் பெயாநீங்கிப், பொன்னிறமாகிய திருமேனியும் கௌரியென்னுங் காரணத் திருநாமமுமெய்தக் கையேற்றுச் சந்திப்பில் வரங்கொண்ட மூர்த்தமே கௌரிவர்ப்த மூர்த்தமெனப்படும்.

கௌரிவர்ப்த மூர்த்தபேரம் :

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐம்பத்துநான்காவது.

சக்தாநஸ்வரூப மூர்த்தி

உலகமுழுவதும் ஓளோ செங்கோலினு லரசுபுரிந்துவந்த துபன் எனனும் மனனன காரணமாகத் திருமால், தீதீழ்நீங்கா யெதிர்த துச சமாபுரிந்து சகிக்கமுடியாராயத் தமது சகராயுத்ததை அமமுநி புங்கவனமேல பியோகிக்க, அது அமமுநி சிளோஷ்டரது வசசிர யாக்கையிறுககி வாயமடிந்து மீண்டது. அதுகண்ட அசுரதன் அச சமுறறு, மாயாருபமொன்று தன் போலுண்டு செயதனன். முநீவா முனிகது தமது காறபெருவிரலையுசைக்க கண்ககிலலாத விண்டு மூர்த்திகள் வெளியே தோன்றினா அடனா அவா தவவலி மிருந்த வொன்றும், அவரை வெல்லாததகவல்லமை தன்னிடத் திலையென றும் சாங்கன தெரிந்து, அமமுநிவரைச சரணசெய்து மீண்டு தன் னுடன் போந்தவானவரை நோக்கி, “யானதீயரைச்செருத்த உலகை ப்புரக்குந் திக்கடவுளாதலின், என்க கித்தகைய சகரம் இன்றி ய மையாதது, இதுபோல யேறொன்று யாணிப்பெறுவேன்” எனறி சைத்துவருந்த, இமையவா “சலந்தரன்னென்க தானவத் தலைவனைச் சகரன சுககரிக்குமாறு திருவடியாறேறி கிருமித்த கதரிசன மெ ன்னுஞ் சக்கரப்படை அமமகாதேவன பாதுகனது” என மறுமாற் றங் கூறினர்.

அதுகேட்ட திருமால் கிதை கனித்துச்சிவாச்சரியா வத னையடைவேனென றுள்ளததமைத்து, ஓர் சிவலிங்கக்குரியை ன்தா பித்துப் பாசுபத் விரதம்பூண்டு சற்கற்பஞ்செய்து திருவெண்ணீறு தரித்து அக்கமாலுக்கு, தேவர்கள் பூசைக்குரிய உபகரணங்களைச்

• 54. சகலகாலவருட மூர்த்தி.

சித்தஞ் செய்துகொடுக்கப் பரமபதியைப் பதுமமலர் ஆயிரத்தால் நா
டோறும் பவன் முதலிய திருநாமங்களோடு அருச்சிக்கத் தொடன
கினா. அவ்வாறு நிகழ்ந்துவருகையிற் பத்திவலையிற் படுவோராகிய ப
ரமேச்சுரன் அவர்தனபின் முகிச்சிவைய ஆகலி ருழந்த அவனிமாக
கட கரிவிகக் ஆயிரங் கமலத்தில ஒரு சலசத்தை மறைவாக்கினா.
விண்டு வுணராராகிப் பண்டுபோல பவனமுதலிய சகஸ்திரத் திருநா
மங்கனையோடு ஒவ்வொரு கஞ்சமாகவெடுத்த பூசிதபவந்து கடை
சியில ஓர் திருநாப் கிறகு மலர் காணுராய “ இத்தென்னையாளாக
வுடையார் திருவி னாயட்டு” எனறெண்ணி, தமது பூசை முட்டுப்ப
டாவண்ணம் விழிப்பினறைப் பிடுங்கி மலராகப் பாவனைசெய்து
அருச்சித்து முடித்து ஆனந்தக்கடலு ளமுந்நினா

உடனே பிறைமுடியபெருந்தகையா களிசூர்தவராசிச்சோ
திமயமான பேருருவுடன் தெரிசன்னதர, திருமால் அட்டாவகப்படு
சாகமாகப் பலமுறை பணிந்து வேதவாக்கியங்களுற் றுதித்துக்கை
பேற்று நிற்க, கருணைகள்ளல் “கமலக்கேளவ! உனது பூசைக்கு மன
ங்கனித்தோம் உனது கண்ணையளித்தோம் கமலக்கண்ணன் என
நாம் மடையக்கடவாய” என்று திருவாயமலாந்து தமது திருக்கரத்
திலிருந்த சுதரிசனம் எனனுஞ் சக்கராயுதத்தைப் பிரசாதஞ்செய்து
தத்தகைய வலியிராயினும் நினை பெரித்தோரை இஃது இமை
யளவிறு கொலலும் ஆற்றலுடைய தென்றாக கிரகித்தனா. திருமா
ல இவ்வரங்கனையும் சுதரிசனத்தையும் பெற்றுப் பலமுறை பணிந்து
அருவியாறுபோற் கண்களில் ஆராதபாஷ்பஞ்சிரதப் பலவகையாகப்
பாடி ஆரத்தக்கடத்தாடி எம்பெருமானது திருவடியை முடியிற்குடி
வைருந்தத்தையாடி இடையருச் சிவபகதியுடன் வீற்றிருந்தனர்.

ஸ்காந்தபுராணம்

தத்சிநாவிஜிதஸ்தவமஸங்கராமேஸமருதகண:-கணயேமாயஸ்பு
ரஸி கதமத்தவிஸம்ருதமதவயா - சக்ரமவிகரமஸாஹாயயம்சக்ரபா
ணேதவப்ரியம்-ருத:கருத0தேவயச்சதவ யாததபிவிஸமருதம்.

దధిచినానిర్జితస్తవ్యంసంగ్రామేసమరుద్ధణః | కంఠూయమానశ్శిరసే
కథంతద్విస్తృతంత్యయా | చక్రంబిక్రమసాహయ్యం చక్రపాడేతవక్రియం |
కుతఃకృతంలేనయచ్చత్యయాతదవివిస్తృతం ||

ஆதீத்ய புராணம்.

ஸுதாஸநாக்யம்யசசகரமலபதவாஸதகதம்ஹரி ! மஹாதேவா
த்பகவதஸஸுதததத்வக்துமாஹஸி ! இதயாதி ! ஹிமவதபாவதமகதவா
பூஜ்யமாஸஸாங்கரம் விஶகததரபரதிஷ்டாபயஸநாப்யகநோதகை
ஸஸாஸை : ஸ்ருதபுஷ்போஹரிஸததரகிமிதத்தவிதிநிதயந ஜ்ஞா
தவாஸ்வநேதரமுதநருதய ஸாவதரராவலமபநம பூஜ்யமாஸஸதே
ஸேஸா ! இதயாதி ! ஏவமுகதவாததௌசக்ரமஸஸுயாயுதஸமபர
பம் நேதரஞ்சபதமஸதருஸாஸிஷணகேபரபவிஷணவே ஸோகேது
புண்டரீகாக்ஷஇதிக்யாதிங்கதோஹரி ! இதயாதி ! மயிபகதிதருடா
ஸிஷ்னோபவிஷயதிதவாநக ஆஜ்ஜேயஸதரிஷா ஸோகேஷாஸமதபரஸா
தாத்தபவிஷயஸி.

ఆదిత్యపురాణం.

సుదేశనాఖ్యాయచ్చక్రంబభవాంస్తత్కథంహరిః | మహాదేవాద్భగ
వతస్సుతతద్వక్తుమహాసీ | ఇత్యాది | హిమవత్పర్వతంగత్వా పూజయా
మాసశంకరం | లింగంతత్ర ప్రతిష్ఠాప్యన్నాపగంధోదకైశ్చైః | హృత
పుష్పేహరిస్తత్ర కిమిదంతితిచింతయత్ | జ్ఞాత్వాస్యనేత్రముద్భృత్యసర్వతం
త్రావలంబనం | పూజయామాసదేశం | ఇత్యాది | ఏవమత్రాసదౌ
చక్రం సూర్యాయతసమప్రభం | నేత్రంచపద్మసమ్యకంబిజ్జైః ప్రభవిజ్జైః
లోకేశుపుండరీకాక్ష ఇతిఖ్యాతింగతోహరిః | ఇత్యాది | మయిభక్తివ్యక్త
ధావిజ్జైః సమ్యగితవాసః | ఆతేయప్రియలోకేమకుత్రసాదాద్భవిష్యతి ||

வாழ்வுப் புத்தகம்.

அதாப்பேத்யஜைக்கா தமஸஹஸ்ரபிரஸம்விபம்-ஆராதயாமாஸ
ஹி : ஸ்வயமாத்மாநமாத்மகா-ஸாங்கைர்வஸஹஸ்த் தபாதாங்குஷ்

మలలాత శ్చితి కాలతథుమ శివబ్రూత సెయతుగ్గణారా యనం పరియార
 లోకాకరూపకృతతిల, శివపిరాన ప్రితితనోనఱుమ వరతనోనఱుమ,
 తిరుమలె ప్రితకరూమ శివవరలపత మఱూనోనఱుమ తేరియవేణుమె.
 అవఱిరెరూశ శివ నియాయన క్కాడమివోమ

నృక్వేదమ్.

తలసరియేమనెతొ తూలునతేరుతరయ తతేజునీమశానృశితరమ
 పతమయతవిషణ్ణేరుపమనయతాయితేన.

ఋగ్వేదం.

తవ శ్రియేమరులొ ముఱుయం శ్రియద్రయ శ్రిజనిమచారుచిత్తం పదం
 యద్విష్ణురుపమనృథాయ శ్రిన ॥

పరాసరాపురాణమ్ శ్లోకాదసారత్యాయమ్.

గోగతరలింగకమమఱూలిషణ్ణూడ తేయశానృశిలమయ - శానృశి
 తరమణుమపయశయలపతవారపరమపతమ - సాశలకృమీణుసమకయతా
 మఱూలిషణ్ణేరుసతువలలపా - యసయలింగకమణుమపయశయ సుబ్రుణ్య
 సావశేతనె. - యనం పిరతిపాదికరూమ వేతపురాణ వాకతియనకనిల
 శ్చితిలిషణ్ణువెనఱుమ మఱూలికృమీ యెనఱున కుఱపపడతాకె
 యాల అవతారనకనిల మడిమలలమల, అనెతరమ అశశతన అరణి
 యదోయార. పారతమ తురొణపారవతిల వియారసారవతతామణు
 వారతతిలూమ వరాఱుపురాణతతిలూమ ఇనఱుమ పల ఇడనకనిలూమ
 పిరమాణ నకల విణనతిక కిడకనినఱున. విసతారపయతితిరువెరువి
 వితితరమ.

పరాశరపురాణం.

రాద్రలింగం మమవిష్ణుభక్త్యా చారుశిరామయం | చారుచిత్తం
 మభ్యుచ్యుతాభివాకపరమంపదం | సాచలక్షీస్సమాఖ్యా శామచవిష్ణు
 వల్లభా | యస్యలింగంసమభ్యుచ్యుతపూజ్యఃసర్వచేతనః ॥

இனி அவா ததீசிமூலிவா மேற்பிரயோகித்த சக்ராயுதம் பண்டைக்காலத்தி லபப துமநாமனுநு எவ்வாறு கிடைத்தது என்பதை பபறியுஞ் சிறிது ாணடுகூற வேணவே தாயிற்று.

அகரா தொய்தரவைச சகியாத தேவா வேணடுகோளுக கிரவகி அவாகளைச்சகவகரிக்கத்தக்க ஓர் ஆயுதம் தனக்கு வேணடுமென்று கருதிய திருமால் இமயமலைச்சாரலில் ஓர் சிவலிங்கப பிரதிடஸைசெய்து நாளொன்றுக்கு ஆயிரந்தரமணை மலர்களால் அநேக காலம் சிவாரசனை செய்துவந்தனா. ஒருநாள் உமாபதி அவா பத்திமுதிராசியைப் பரிசோதிக்குமபடி படிமொன்று மறைக்க, மாதவன் தன்கண்ணெனைதைக கமலமாகப் பாவித்து அருச்சித்தனா. அப்பொழுது அருளவளளவ இடபாருடராயத் தரிசனந்தந்த ஓர் சக்கராயத் முதவீயிதனவ அசுரனா யழித்தி எனறருளி, கண்ணையும் முனபோறகடாணித்துச் செந்தாமரைக கண்ணென்பெயருங் கொடுத்தனுப்பினொன ஆகித்தபுராணத்திற் படிக்கப்பட்டுளது.

முன்னோ ஆத்தியந்திகப் பிரளயமகனற சிறிதுகாலத்தில் பரமேஸ்வரா மீணடும பிரபஞ்ச நிரமாணத்தில் திருவுள்ளவகொண்டு அபராகருத் பராகருதஸுருஷ்டிகள் சிறிதுசெய்து பிரமவிஷ்ணுகளைப் பிறப்பித்து, “நீவகளிருவருங் கிரமமாகச்சிருட்டி ஸ்திதிககாததா களா யிருவகள்” எனத் திருவாயமலாந்தருளினா. அப்பொழுது விஷ்ணுவிமலவைப்பணிந்த “சுயம்பிரகாசா ! துஷ்ட சிவாரணத்தினபொருட்டுத் தருதியான ஆயுதமொன்றைத் தயவு செய்தருளவேண்டும்” என விண்ணப்பித்துக் கொண்டனா சிவபிரான அவவாதே தமது தேதர தரயத்தாவ ஸூர்ய ஸோமாகிகளின் தேஜஸு பொருத்திய சக்ரமொன்று கிருமித்து அதனாலேயே கதைபொன்று பிறப்பித்தக் கொடுத்தனா. அப்பொழுது பகவதவிருந்த பராசத்தியாகிய உமா பிராட்டியா தமது திருமுகத்தினவ ஓர் சங்கீதம் திருநேதிரத்தினவ ஓர் பத்மமும் பிறப்பித்து, அவற்றைத் தாங்குதற்கு முன்னிருந்த இ

ருகரத்துடன் நூதனமாக இரண்டத தங்கனையுமுண்டுசெய்து பிரசா
தித்தனா. இச்சரிதம் ஸ்கந்தருக்கும் அகஸ்திய முநிவருக்கும் நடந்த
ஸம்பாஷணவிற சாற்றப்பட்டுள்ளது.

ஸ்காந்தபுராணம் ஈரநஸம்ஹிதை.

இத்யுத்தோபகவாஸாஸோஹரிணாவிஸவஸூாதநா | தமாஹமே
கநாதேநஸாவேணஹரமீஸவர: | ஆபுதமசாஸயதாஸயாமிதபோவிக
நாபதுத்தயே! தேவாரீணாசஸமஹதயைரக்ஷாயைஜகதாமிஹா | இ
தயுகதவாபகவாஸவிஷ்ணுதேவதேவஉமாபதி! ஏகாகரமநஸாதயாநம
கமதபரமேஸ்வர: | தயாயதஸதஸயதேவஸ்யபரா துராஸீததமோறு
தம்ஸாராநேதரதரயாதஸய ஸஹஸ்ராதிதயஸநநிபம் | அகநேஸூ
யா சசஸோமாசசதநமயாலலோசநதரயாத | தரிதேஜோமயமதயுகர
மஜ்ஞாநாஸதரமவஜ்ரபஜ்ஜரம | நாபௌஸோமாமருதமயோஹயோ
ஷு பகவானரவி | பராஸுதேஷுபகவாநகீஸ சகரஸயஸயாசசிவா
தவ:—ஸசக்ரமதிமாநபூதவாகிரோமீதயபாஷத | க்ருதாஜ்ஜலிக
ரஸ்தஸ்தௌபஹுபாஹுஸதரிலோசன. | தஸகரமபாணிகாலமப்
யவிஷ்ணவேபரததௌஸிவ. | விஷ்ணோவைகக்ஷிணமபாஹுமப
ஜத்ஸோபிஹாவித: | ததோதேவஸயஸைஸமபோகதாக்கராதவி
நிஸ்ஸருதா | ஸததயதாபஹராகோராஸாவரதநவிசிதரிதா | ஷட்
சாஸதரஸுபினீதிவயாஷடதாராஸதரீஸவருபினீ | ஆஜ்ஞுப்தாஸம்
புநாசாபிவிஷ்ணுமேவஸமாஸரிதா | வாமமஸரிதயஸைபாஹுஸி
ஷ்ணோஸ்தஸ்யஸ்திதாபவத | ததோதேவீஜகததாரீபவாரீஸாபரா
த்பரா ஸிவாவகஸாஸதிதாதத்யௌ விஷ்ணோரடேஸாஸஜ்ஞயா |
தஸ்யாவத்தராத்ஸமுத்பந்: ஸவகராஜ்ஸாஸஸீப்ரப: | ஸாவதேவம
ய:ஸாநத:ஸாவஸதருசிபர்ஹண: | ஸோப்யாஜ்ஞுப்தஸ்தயாதேவயா
விஷ்ணோபாஸ்வமதாக்கமத | தேவயாதேதராத்ஸமுத்பந்மம்புஜா
ஸாப்ரபம்ஸாபம் | ரமாலயமகோஹாரி ஸர்வலோகவிபூஷணம் |
தஞ்சலிஷ்ணுமஹாத்மாககாஜ்ஞயாபத்மமுததமம் | ஸமாஸ்யேத்
ததோவிஷ்ணுர்விஸ்வயம்பரமம்யபௌ | பூர்வம்தத்விபுஜோவிஷ்

ஊரகதாஸ்க்ரஞ்சஹர்ஷித : ததாரஸம்புநாஜ்ஞப்த : ஸதுசிந்தாம
வாபஹ | தவிபுஜோஹஸ்கதமதவதய ஆபுதாநாமசதுஷ்டயம் | தரி
ஷயாமயமபயாதததாவுபௌஸகாமபுஜாவபி | ஏவஞ்சிந்ததஸ்தஸ
யவிஷ்ணோ தேவயா.பரஸாதத . — பராதுராஸ்தாம கொளபீநௌ
தாபயாந்தௌசாபயதாரயத | ததோவிஷ்ணு : பரஸநாதமாஸ்க
சக்ரகதாதர . | நமஸகருதயஸிவஸ்தம கருதாரதோஸமிதயபா
ஷத ! ததோஜலதகமபீரகோஷேணபகவாநஸிவ : ! விஷ்ணுமஹிம
ஹாதமாநகருதாரதோ ஸீதிகேஸவ இதயுத்தவாமதாததேதேவ : ப
ரமாதமாஸதாஸிவ . ||

ஸ்கந்தபுராண.

ஐக்யுகூர்ஶவாக்ஷரீஸ்வரீஸ விஷ்ணுமஹிநா | தமஹமேஶு
நாதௌ ஸர்வேஸஹிமீஸ்வர . | அயுஹ்வாஸ்யதாஸ்யமிதமேஶுஶுபஸு
த்யை | த்வாரீஸாந்வஸம்ஸத்யைரத்யைரகாமிச . | ஐக்யுகூர் ஶவா
நிஷ்டுண்டவதவகமாஶி : | ஶகாப்ரமஸஸாஶ்யஸமகமத்பரமேஸ்வர : |
ஶ்யாயதஸ்யதவஸ்ய ப்ராதுராஸீத மூஸுதம் | தாருநேத்ரத்ரயாஷ
ஸ்ய ஸஹஸாதித்யஸநிஶம் | அக்ஷிஸாராயுஷஸாஶுதஸ்யஸ்தோவஸ
த்ரயாத் | த்ரிதேவீஸயமக்யுக்ரஞ்ஜாநாஸ்த்ருவப்ரபஞ்ஜரம் | தாஶஸா
மூஸுதமயோ ஶ்யரீஸுபஶவாக்ஷரீஸ : | ப்ராந்தெஸுபஶவஸ்கிஷ்ணு
ஸ்யஸ்யாபிவாத்ஸ : | ஸவத்ரம்ஸிமகாஶுஸ்ய கிங்கரீஸித்யாஶத . |
க்யுதாண்டிகரஸ்து பஹுவாஶு ஸ்த்ரிஸ்தவ : | த்வத்ரம்ஸாஸிஸாலஶ்ய
விஷ்ணுப்ரததாஶ : | விஷ்ணுப்ரததாஶஸு மஶஸ்திஸிஸாஶித : | த
தோவஸ்யதேவீஸஶவாக்ஷரீஸகாஶ்யஸ்த்ருவ . | த்ரத்யதவஶவாராஶுரா
ஸர்வரத்னவித்ரிதா | ஶக்யுத்ருரூபிஸிஸிவ்யா ஶதாராஸ்த்ரிஸ்யரூபிஸி . |
பக்ஷஸ்தாஸுபஶவாஶி விஷ்ணுமேஸஸமாத்ரிதா | தாஶமாத்ரித்ய த்வாஶுஸ
விஷ்ணுஸ்யஸ்திதாஶவத் | ததோவீஸகாஶ்யாத்ரிதாஶஸாஸராத்ருரா . |
தாஸஸுஸிதாஶத்யா விஷ்ணுரத்ரித்யஸுஸ்யா . | தஸ்யஸ்த்ரித்யுமத்யுஸ்ய :

శంఖరాజశ్శిష్యప్రభః । సర్వదేవమయఃశాంతః సర్వశత్రునిబహుః ॥ సో
ప్యాజ్ఞస్తప్రసూదేవ్యావిష్ణుఃపాశ్వేమధాగమత్ । దేవ్యానేత్రాత్మము
త్పన్నమంబుజంసుప్రభంశుభంరమాలయమనోహరి సర్వలోకవిభూషణం
తంచవిష్ణుంహవత్కౌనమాజ్ఞయాపద్మముత్తమం । సమాశ్రయేత్తత్ విష్ణు
ర్విస్తయంపరమయయా । పూర్వంతుద్విభుజోవిష్ణుగదాచంచక్రంచహ
షికాతః । దధారశంభునాజ్ఞప్రఃసరుచితామవాపహ । ద్విభుజోహంకథంత్య
ద్యత్రయధానాంచతుష్టయం । ధరిష్యామ్యంబయాదత్రాపుభౌశంఖాంబు
జావపిసేవించితయః । స్తస్యవిష్ణోఃదేవ్యాఃప్రసాదతః । ప్రామిరాస్తాంకరా
కీనాతాభ్యాంతాచాభ్యధారయత్ । తతోవిష్ణుఃప్రసన్నాత్మః శంఖచక్రగదా
ధరః । నమస్కృత్యేవంశాంతం కృతార్థోస్తీత్యభాషత్ । తతోజలదగం
భీరఘోషణభగవాన్చువః । విష్ణుమాహమహత్తానంకృతార్థోసతికేశవః ।
ఇత్యుక్త్వాతర్థధాదేవః పరమాత్మాసదాశివః ॥

சாண டெடெ தத்கரித்த பிரபல பிரமாணத்தானே இருமால் ஆதிகாலத்திலேயே சிவாநுகரிகததால், சகராயுத தண்டாயுத களும், சாமபவியின இருபையினால், சங்கமம் முன்னிருந்ததுடன் இரண்டு கரங்களும் பெற்றனனொன்பது புலப்படும். அவ்வாறு சிவ கடாஷுத்தாற சககரம்பெற்றதை மறந்து விஷ்ணு ஒருகாலத்தில இறுமாப்புற, அஃது மறைந்துவிட்டது: அச்சமத்திலும் அதைப்பெ றும்படி சிவாசசின் செய்து மறுபடியும் பெற்றனனொன வேறோர் உபாசினையும், ஷை ஸகாரதபுராணம் ஸாராஸமஹிதை வினகருகி ன்றது. [விரிதல் கருகி இதுவகையும் சிறுத்தப்பட்டது.]இகதியா நிகியாயகனால கானருமுறையில காராயணன சக்ராயுதசிறித்தமா ய்ச் சங்கரோபாசின செயதவற்றை நிலைநாட்டப்பட்டது.

“சலமுடையசலத்தரனனுடற்றித்தகல்லாழி
கலமுடையநாரணற்குறுதியவாறென்னேயு
கலமுடையநாரணன்றையனயிடந்தரனழகி
முலராகவிடவாழியருளினன்கான்சாழிலோ.” திருவாசகம்.

கடீமபுராணம்.

மாயோன நேமிபெற்றதததியாயம்.

“வையம்பொதிந்தசெங்கனிவாயமாயோனனபுகருணமகிழவுற
றையனகையாற்புறநீவியடிநீர்புனைந்தமலாககண்ணு
மெயதநூலுஞ்சுதரிசனமென்னுஞ்சுடராழியுமீந்து
செயயக்கமலக்கண்ணென்னுமபெயருஞ்சிறப்பினெடுமளித்தான”

உபதேசகாண்டம்.

“எனப்போற்றநீமுடிமதொடடிமுகப்பணிந்தானெழுகுகி
மின்னுச்சடையோன்றிடுவருளகூர்ந்தருகாநின்றானவிழுகமலக
கனனிகுகிறைவன்கருத்துணாநதுகதிராயிரமபோன்றொளிப்பரப்பும்
பொன்னந்திரிபுரிந்துபின்னுமெதுவேண்டெவதுபுகவென்றான

நின்பாலுருகிநின்றழககீழ்க்கெனசாததநீலயுலக
மன்பாலறிவானெனககுகணம்பொருத்ததினருளகெனனா
மின்பாலுக்கதோன்தருளிகெண்டவேண்டெவரகொடுத்தான்
பொன்பானமருமத்திரியினுடைந்தானமரபுடைப்போற்ற.”

காஞ்சிப்புராணம்.

‘ஆங்கவீனயெதிர்நோக்கிநின்பூணைக்கமகிழந்தே
முனககிஞ்ஞான்று
தேவகமலவிழியளித்தோம்பதுமாககென்னுமபெயரீற
றிகழவாய்வொ
பாங்குபெறுதிருமாறபேற்றென்பபொலிகவென்றருளிப்
பானுகோடி
தாங்குகிசகதரிசனப்பெயராழித்தனிப்படையு
முதலியெவகோன.”

திருமால் வீரபத்திராபேரில தகையாகத்தில் சக்ரத்தை விடு
ப்ப, அவர் நல்லமலையி லொன்று அதனை விழுகவியது. பின்னர் விக
டகூத்தாடி அதைச் சிறிக்கச்செய்தனா; அதனால் சக்கரம் எழுவி
வாயினின்றவழி, ஸ்ரீவிநாயகக்கடவுள் மீண்டும் அந்நடங்காணவிரு
ம்பி எடுத்து மறைத்துவிட்டமையால் அவர் மகிழும்படி அவ்வாறே

கூததாடி அவர் திருவருளாற் பெற்றனனெனக் காஞ்சிப்புராணங் கூறும்.

“ போராழியதனவாயிறகழிந் துபுவிமிசைவீழ்ப
பொருக்கெனறங்கை
யேராணைமுகக்கடவுள துகவாரதங்கறியானபோன
றிருப்பநோக்கிப்
பேராணமைப்படைத்தலைவனினிச்செயலேதெனறமுங்கிப்
பேதுறந்தச
சீராளனறிருமுனபுகைகண்டவிகடநடஞ்
செய்துவேண்ட.

ஏக்கறவானவரியற்றமலிகடநடநெடுமபோதெம்
பெருமானோக்கி
மாககருணைசுரந்தருளியாழியவனனக்களித்தான—”

சிவபெருமான தமமிடத் திடையரூத அனபுகொண்டு அருச்
சித்த திருமாலுக்குச் சகராயுத் முதவினமையால, அபபெருமானுக்
குச் சகரதாநஸ்வரூப மூர்த்தியென ஓர் திருநாமம் வேதாகமபுராண
ங்களில விளம்பப்பட்டது.

சகரதாநஸ்வரூபமூர்த்தயேநம:

—————

55. கௌரீலாசமங்கித ஸூத்ரி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஐம்பத்தைந்தாவது

கௌரிலீலாசமந்விதமூர்த்தி.

திருக்கைலாயகிரியிற் சிங்காதனத் தெழுந்தருளியிருந்த சிவ
பெருமானது திருவடிகளைத் தேவியா மொழுந்த பணிந்து நின்று
' இறைவனே ' எங்கும் நிறைந்த தேவரீரது உண்மைநிலையை யுப
தேசித்தருளவேண்டும் " என விண்ணப்பிக்க, சுயமபு " உமையே !
செயல் குண வருவங்களைப் பொருந்தோம் , சாவவியாபகமாக விள
ங்குவோம் , உருவம் அருவம் உருவருவங்களைப் பொருந்தவோம் "
என்று திருவாய்மலாந்தருளினா உமாத்தேவியா " உருவமுடையே
மலல மென்றும், பல வருவமுடையேமென்றும் உரைக்குந் தன்மை
யாது " என வோத, ஐயன " அவை நம தருளவடிவம் " என்ற
றைய, அன்னையா " ஆயின, அவை யெனவடிவங்களை " என்றிசை
த்தனா. நம்பா " நமமெதிரில் உன்னை வியந்துகூறினை, உன்னிடத்
திலும் ஏனையோரிடத்திலும் யாமே நின்று தொழிலபடுத்துகற்றோம்,
அவ்வாறு தொழிலபடுத்ததல நீங்கில அகிலசராசரங்களும் அறிவு
முழுவதும் ஒழிந்த சடமாயிருக்கும் ; அதனை யறிக " என்று மறு
மாற்ற மருளி, திருமால் திசைமுகன முதலிய தேவரது உள்ளத்தி
றபொருந்தி அறிவினை யளிகருளு செயலை நீங்கிக் கணப்பொழுதிரு
க்க, அகிலானமாகளும் அறிவிறத்தவர்களாயத் தமதுமுறை தவ
றிச் சடமாயிருப்பதைக் கேளரீகண்டு, கௌதானது கழலபணிந்து
" எம்பெருமானே ! எளியே னிசைத்ததை யெண்ணுமலவ்வையு
மெழுப்பியருளவேண்டும் " என்றிரப்ப, இறைவா கருணை பூத்த
யாவனாபுமெழுப்பினர்.

விண்டு முதலான பண்டைய வுணாவுற துயில் நீங்கினா போலத் துண்ணென நெழுந்து அண்ணலப் பணிந்து “எளியேங்கள் எண்ணிலகாலம் அறிவடங்கிச் சடமாயச் செய்குடன் மறந்தோமாதலின், அப்பாவம் அகலும் வகையை அருள்செய்யவேணும்” என விண்ணப்பிக்க, உத்தமன் “உம்பாக்கீள்! அப்பாவம் உமையிடத்ததன்றி, உங்களிடத்ததல்ல” என றோதியகற்றி, சாமபவியை நோக்கி “நீ * தக்கனமகளாயத் தரணிமேற றோன்றி, யாம வந்து மணஞ்செய்கோம்” என ஆருநாபிக்க, விமலை விடைபூதியைப் பணிந்து விடைகொண்டு, காளிநீதிநதியை கமலமலரினமேல வலம்புரி வடிவாய்ச் சிவநாமங்களை யுச்சரித்துக்கொண்டு, சிறிதுநாளிருந்தனள். மாசிமாதத்திற் மகநகரத்திரத்தில தக்கன தன்மனைவி வேதவல்லியுடன் ஸ்ரானஞ்செய்து திருமபுகையில், இறைவியாரது வலம்புரிச்சங்கவடிவைக்கண்டு கைகளிறறங்க, குழந்தைவடிவேற நமையாற களித்து மனைவி கையிலளித்து, உடன் கொண்டு ஊராயடைந்தனன் வேதவல்லி மாதேவியை வளர்த்து வந்தனள்.

அம்மையா ஐந்துவயதடைந்து “சிவபிரான தனை மணஞ்செய்யும்படி தவஞ்செய்வேன்” எனத் தந்தைபாறகூற, தக்கன தன் மகளாகிய தாஷாயணி சாற்றியதற்குச் சாலவுங் களித்து அந்நகர்புறத்தே ஓர் கன்னிமாடஞ் செய்வித்துச் சில கன்னியரோடும் அதிலவியுப்பபா அரனை நோக்கிப் பன்னீராண்டடையு மெவலை யுந் தவத்திருந்தனள். அவவாறிருக்கையில், சிவபெருமான தக்கமா புரியில், தாஷாயணியின் தவச்செயல்காண விருமபி, விருத்த வேதியராய எழுந்தருள், எம் மனையாரா கண்டு, இவா பெரியொன்றுட கொண்டு, எதிரசென்று பாத்தம் பணிந்து நிற்க, மாதேவா “மாதே! உன்பா லொரு வேடகையால வந்தேம்; கொடுப்பதாகிற கூறுதும்” என, அம்பிகை “அஃ திசையுமாகிற நருதும், அறைக” என, ஐயா “உன்னை வதுவைசெய்ய உள்ளவகொண்டு வந்தோம்; இசைக”

*இவ்வரலாற்றை இச்சரித்ததி னிறுதியிற் காண்க.

என, இறைவியா “இருகரங்களுமுஞ் செவ்விதொனையைப் பொத்தி புராரியை மணக்கத் தாம் புரிவேனுக்கு இவ்வாறு புகன்றனை; போ! போ!” என்று அங்கிருந்து விலகிச் செல்ல, பரமா அருகிருந்த பாவநிய ரதியிக்கு தமது நல்லுழைப்பாபபதிக்குக் காட்ட, அமமை அளவிலுந் மகிழ்ச்சிகொண்டிருப்புகழ், அதுகண்ட சேடியர் சிலர் “இவன் மாயம் வல்லான்” என்று மனத்துடன்கொண்பி விரைந்துசென்று தக்கனிடந் சொல்லினா அவன் தன் தறிவால் அரனென்றறிந்து அக்கனனிமாடமடைந்து, கடவுளையுரைத்து கழிப்பணிந்து “தேவரீ” என நகிற கெய்த வேணமும்” என்று தாக்கூயனியுடன் சங்கரரைத் தனது தக்கமாபுரிக்குக் கொடுப்போந்து, முத்தரெருங்கடவுளை ஓர் முழுமணித் தவிசிலிருத்தினன். வேதவல்லி தன்மகனைப் புலவி, நன்னீராட்டி, பொன்னணி பூட்டி, மலாருட்டி, எமலிரானருகிவவிட, இறைவியா ஈசனிடத்திலிருந்தனா.

சமஸ்ததேவர்களும் அது சமயத்திலு அங்கடைந்துநின்றனா, தங்குந் தாக்கூயனியின் திருக்கரத்தைச் சங்கரா திருக்கையி லளித்து வேதவல்லி கையிறாங்கைய கரகநீரைப் புரோக்ஷித்த “என்தனனையும், தவப்புதலவியு மாகிய தாக்கூயனியைத் தேவரீருக்குக் கொடுத்தேன எனக் கூறினன். சிவபெருமான சகலதேவருடன் உடனே மறைந்துவிட்டனா தேவியா மனமவருந்திப் பண்டு போல, தவச்சாலையிலிருந்து பின்னொருபகலிற் பெருமான காட்சியளித்து இடபாருடராய அழைத்துக்கொண்டுபோக, வெள்ளிமலையடைந்து விமலருடன் வீற்றிருந்தனா.

சிவபிரான திருமணஞ்செய்த தேவியாரை நீக்கி மறைந்ததற்காகவும், தனனை மதியாமைக்காகவும், தக்கன் மிக்க கோபமுற்று அதுமுதல சிவபிரானை மதியாம விறுமாநதிருந்தனன். இச்சரித்திரத்தின் மறைவிஷயங்களை முன்கெனற் தகூயஜஞ்ஹதமூதத்ததிற்கண்டுக்கொள்க.

கௌரியாகிய உமாதேவியாருடன லீலாமாத் தினாயாகச் சிவ பிரான வினையாடியமூர்த்தமே கௌரீலீலாசம? விதமூர்த்த மெனப் படும

* பண்டொரு பகலிற் பதுமன் தன்னு சத்தியவுலகத்தி லிருக் கையில, அவன்து மாந்தபததிபா பதினமர்ஸ, உக்மன் தந்நையெநோ க்கி “எனதையே! பெருந்தேவா மூர்த்தன் தந்நிருக்கவும, எல்லாவு யிர்கட்கும் உயிருமா உளளன் யாவன” என உயிருவ, சதமுதன் “தனய! சங்கரனே நீ விருவிய முகலவன்” என மயபாபநககந, தக்கன் “செருட்டியரி கி மூவலகத் தொழிப்த சங்கர மெ னநினை யியற்றாரு சங்கரன ஏனைய விருதொழில் புரிய முககட கலையனாத லெககலன்” என, எண்கலன் “சாவசங்கரகாலநதிவ லல்லாவந றையுந தன்னிட மெடுக்கப் பீடமே பஸடப்போனாந்நலாஹம், எம முள் அநதாக்ககமாகவிருந் தருட்டி த்திக்கனச் செயவிடபவ னாத லாலுய, இறைவனான” எனத் தேற்றினன் அது கேட்டு மனத தடுமாற்றம் நீங்கி மாந்ததீர்த்தக்கனாய் ஆயிரவருடந் தவஞ்செயத் தக்கனுக்குச் சிவபெருமான காட்சிதருந்நி, “உன் மனதில விரும பியதென்” என, தக்கன் பணிந்து “நரிலோகங்களும என கட்ட னையில நிறகவும, தேவரீஸாப பணிவோர எண்ணெபபணியவும, உமா தேவியா என புதலவியா யதிக்கவும, தேவரீர வேதியவழவாய வந து மணம்புரியவும, வரமருளவேண்டும்” என வேண்டினன். சிவபிரான அவவாதே யருள் செயது அநதாததானமாயினா.

தகனன் சிவபிரசாதத்தாற் பிரமணைக கொண்டு தீக்கமாபுரி யென வோ நகர மியற்றி, ஆவருக கொலுவீற்றிருந் து இநதிராதி தேவா பரவ அரசசெய தவருகையில, வேதவலவியை விவாகஞ் செயது, ஆயிரமபுதலவனா யீன்று, அவாகட்டு உபநயனமியற்றி, வேத முணாததி, “நீங்கள் சிவபிரானே நோக்கி மாந்ததீர்த்தக்கனாயில தவஞ்செயது, “செருட்டிசெய்ய வரமபெற்று வருதா” என விதேத னன். அவர்கள் அவவாதே தவத்திருக்கையில, நாரதமுநிவர் அவா

களை வினவி ஞானோபதேசஞ்செய்ய, அவர்கள் தவஞ்செய்து முததி பெற்றனர். இச் செயல் ஞானதிருஷ்டியாலறிந்த தக்கன மீண்டும் ஆயிரமபுகலவரைப் படைத்து முனபோலவே விடுப்ப, அவர்களும் நாரதமுநீர்துபதேசம் பெற்றுத் தமமுன்னோ போலவே மோகூத முற்றனர் இஹைய மறிந்த தக்கன வெகுண்டு முதிவரை “எனருந் திரிக” எனச் சபித்து, அந்நபத்துமூன்று மாத களை மீன்று தருமன முதலான முநீராக் குமாரமுநீர்தி, இந்நபத்தேழு பெண்களை ய ளிவந்து சந்திரனுக்கு மணம்புணர்த்தினன சந்திரன அவவனிதை யாகளிப், காத்தினக உரோகணி பெனனு மாத ரிருவரையன்றி ஏனையோரை முநீரோக்காளுமின்ன பவநாள மனமபொறுத்தது மற றைய மாத் தக்கைபாலுற்று முறையிட, தக்கன சந்திரனையழைத் து மதிடறி விடுததனன திவகள் அதனாலும் மனநதிருமபாமைதெ ரிந்து சினங்கூர்ந்து “தினமோ கல்பாகக் குறை” வெனச்சபித் தனன அகனால நான்குகோகல்யாகக் குறைதல்கண்டு, தக்கன கொடுத்தசாபத்தினின்று விட்டு விருமபியசோமன சிவபிரானைப் பி ராததித்து, பெருமான நளர வளரவும தேயவுமவரம்பெற்றனன. அதனை யறிந்த தக்கன கடுங்கோபங்கொண்டு புலகழிவீர் புணற புத்தியாறகோப நீங்கி யிருந்தனன

கௌரீலீலாசமநவிதசூராதத்யேகம்

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறமபலம்

ஐ ம ப த தா ரு வ து விஷாப ஹரண மூர்த்தி.

பண்டொருபகலில் அமரருக்கும் அவுணருக்கும் நேரிட்டபோ
ரில், இருதிறத்தவரிலும் பலா மடிதலால், அவர்கள் கமலாசனத்திரு
ந்து பலகோடி யானமாக்களையும்படைக்கும் பிரமதேவனைச் சத்திய
லோகஞ் சென்று கண்டு ‘ தலைவ ! யாங்குளிறவாது நெடுநாள் போ
புரியக்கருதினோமாதலின் பாறகடலைக்கடைந்து அமுத ளிக்ககவேண்டு
மு ” என வேண்ட, பதுமன் “ கமலேகளவனபாறகட றிக கருதியது
முடிப்பிப்பேன் ” என்றுரைத்து, அவர்களுடன் க்ஷீராபதியடைந்து
சேஷசயனத்திற சரகஞ்சியா பரவ யோகநித்திராபுரியுந் திருமா
லைவணங்கி அவர்கள் விருப்பை யறிவிக்க, விஷ்ணுமூர்த்தியதற்கி
ணங்கி, “ அவவாறே யாகுக ” என்று, மந்திரமலையை மததாக்கநட்
டுச சந்திரனை அடைநூண்கி அட்டநாகமகளு ளொன்றாகிய வா
கூதியென்னு மரவைத் தாமபாகப்பூட்டி, தேவாஓருபறமும் அசுரா
மறுபுறமும் ஈராகுமபடிக் கட்டளையிட்டு, தாம கூர்மவடிவேற்று
மலையின் அடியையு முடியையு முதுகினுந் கைகளாலும் பற்றிகிற
க, தேவாசுரா களையெய்தக் காலம் பல கடைந்தமையால், கயிறு
கிய வாகவிருத்தமாற்றது, உடல் பதைத்து நாந் தடிக்கத் தன்னு
ஆயிரம்வாய்களாலும் விஷஞ் சிற்தியது

ஆவலிஷம் என்கும் இருளெய்துமபடி யொல லெனப் பரவ,
தேவா முதலாயினா பயாதோடினா அது கண்ட விஷ்ணு அமராக
ளைக் காப்பே னென்று ஆறறல் கூறி, அவர்கள்மேற் செலுநீம் ஆல
த்தைத் தா மெகிரசென நடாததனா. அவலிஷம் அவா திருமேனி

55. விஷயபந்தான முத்தி.

யைக கருநிறஞ் செயய, அவரும் நிறற கஞ்சி யோட்டெடுத்தனா. அப்பொழுது யாவரும் ஒருங்குசென்று திருக்கைலாயகிரியை நண்ணி, திருநந்திதேவ ரதுளஞையால, திருச்சுநிதானத்தினுட் சென்று கருணாநிதியாகிய கணடூழ்லைத் தரிசித்துக் கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்றனா சிவபெருமான திருமாலை நோக்கி “மாதவ! உருவம் வேறுபட்டுத் தேவா குழுவுடன் வந்ததெனை?” என நறியாப்போல வினாவ, விஷ்ணு “பரமதியே! தேவரீர் கட்டளையினறிப் பாரகட்டை மதித்தமையின அழுது பெறாது விஷம்பெற்றேரோம், அடியேங்களைக் காத்தருளபுரியவேணமே” என நிரந்த நிகழ்ந்தவையிசைப்ப, சிவபிரான தம் திட்டப்பாகத் துள்ள பாவதியை நோக்க, உமையம்மையாரா “இவர்களைக் காக்கவேணமே” என்று விண்ணப்பித்தனா.

சூர்வானமாக்களின் இடுக்கண களையுஞ் சமபு சமீபத்திருந்த சுந்தரரைப் பார்த்து, “சுந்தரர்! அவ்வாலத்தைக்கொணாக” என்றாக் ஞாபிக்க, அத் திருவாணையைச் சிரமேற்கொண்டு, அவ்வாறே அவாத் துள்ளங்கையிற் றாங்கிப் பெருமானிடந் தர, மகாதேவா அதனை வாங்கித் திருக்கரத்தில வைத்துக்கொண்டு “தேவர்களே! இதனை யுண்ணவா? விட்டுவிடவா?” என, தேவர்கள் “தேவரீரது திருக்கரத்தில வரவே இதனுருவம் சிறுத்தது, விட்டால் உலகை யழிக்கும். எவ்வெவற்றினும் முறபாகந் தேவரீரதே யாதவின, விஷ்மாயிருப்பினும் இதனைத் தேவரீர் கொண்டருளல வேணமே.” என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான அவ்வாறே சமமித்ததுத் திருவமுதுசெய்கையில், அது கண்டதளவு செல்ல அதனை யாவருங் கண்டு, “எம்மையுயிர் காத்ததற்குச் சான்றாக இவ்விஷத்தைக் கண்டதிலேயே தரித்தருளலவேணமே” என்று வேண்ட, எம்பெருமான் அவர்கள் வேண்டுகோளுக் கிரங்கி, அங்கேயே ஒருநிலமணிபோன்று நிறுத்தி மணிகண்டா நிலகண்டா சேகண்டர் முதலிய திருநாமங்களைப் பெற்றனா. பிறகு பெருமா னருள்பெற்றுக் கடல்கடைய அமுதமும்

பல பொருளும் பிறந்தன திருமால் மோகினி வடிவேற்று அசுரனா
வஞ்சித்து அமராக் கழுதளித்து, அவரவரிருக்கைக் கேக்கவிடுத்தனா.

திருப்பாற்கடலிற் றேன்றிய விஷத்தாற் சாவான்மக்களுந்
துன்புறுவகையாக, தேவமுனிவா வேண்டுகோளுக் கிரங்கிப் பாணஞ்
செய்தனமயால், சிவபிரான விஷாபஹரணமூத்ததி யெனப் பெயரொ
யதினா.

பாகவதம்.

யேஸமாந்தரியபகவாந பவாநீமவிரவபாவந | ததவிஷங்கசது
மாநோபே பரபாவஜ்ஞோநவமோதத | தத கரதலீகருதய வயாபிஹா
லாஹலமவிஷம் | அபகூதயநமஹாதேவ கருபயாபூதபாவந | நீஸ
மயகாமதசசமபேரா தேவதேவஸயமீடுஷ | பரஜாதாகூதயணீப
ரஹமா வைகுண்டஸாஸாரஸிவோ ||

ஹாவத்புராணம்.

யேஸமாந்தரியபகவாந | ஹாவத்புராணம் ||
ததவிஷங்கசது | ததவிஷங்கசது ||
ததவிஷங்கசது | ததவிஷங்கசது ||
ததவிஷங்கசது | ததவிஷங்கசது ||
ததவிஷங்கசது | ததவிஷங்கசது ||
ததவிஷங்கசது | ததவிஷங்கசது ||
ததவிஷங்கசது | ததவிஷங்கசது ||

பிரமணம்.

இரண்டாமத்தியாயம் - பிரமண வாக்யம்.

தஸ்யவிஷ்ணுரஹமவாபி ஸாவேவாஸுரபுருஷவா:
நஸக்துவநிவைஸோமே வேகமநயதரஸககராத
விஷேஷேணோததிஷ்டமாநேக காலாநஸமதவிஷா
நிதக்தோரக்தகௌராவக : கருத:கருஷ்ணோஜநாதக:!

புச்சுண்டபுராணம்.

தஸ்ய விஷ்ணுர்ஹவாபி ஸர்வே வாஸுரபுங்வா : ।
 நசுக்ஸு வந்திபுதிராஸும ஸ்ரீமந்யஸுரேங்கராத் ।
 விஷ்ணோ ஸ்ரீமநாஸேன காலாஸலஸமத்விஷா ।
 நிதேஹீரத்ரகௌரங்கம் க்யுதம் க்யுஷ்ணவாடனம் ॥

வரமதபுராணம்

தருதருஷ்டவாரகதகௌராவகம் கருதருகருஷணம் ஸ்ரீமநாதநி
 பீதாஸஸாவேவயபதேவா ஸதவாமேவசரணாகதா : ।

வாமநபுராணம்.

தஸ்ய விஷ்ணுர்ஹவாபி ஸர்வே வாஸுரபுங்வா : ।
 நசுக்ஸு வந்திபுதிராஸும ஸ்ரீமந்யஸுரேங்கராத் ॥

ராமாயணோத்தர காண்டம்.

ஹாவாஹலமவிஷ்ணுஸ்வம் ஸ்ரீமநாதநிபீதாஸஸாவேவயபதேவா ஸதவாமேவசரணாகதா : ।

ராமாயணோத்தர காண்டம்

ஹாவாஹலமவிஷ்ணுஸ்வம் ஸ்ரீமநாதநிபீதாஸஸாவேவயபதேவா ஸதவாமேவசரணாகதா : ॥

காஞ்சிப்புராணம்

“அநிவகால மிதுவெனன விட மெழலு நனிலெருவி யயனமா
 லேனோ, கொடுவகாலன நனைகருமைதத குணாகழறழேச சரணபு
 ருதக கொதிததுவாழநாள, பிடுவகாம வருளபுரிநத பிரானனறிப் பி
 னனைபுமோர பிரானுண்டெனன, நடுவகாதார தமைக்காணப பெற
 றிடினு மெனனுள்ள நடுவருமாதோ.”

விஷ்ணுபஹரணமூர்த்தயே நம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறநம்பலம்.

ஐம்பத்தேழாவது.

கருடாந்திக முர்த்தி

திருமகள் விளங்கிய மருமமும், திசைமுகன முதலாவகிழ்ந்த முண்டகமும், தண்டம்-சுதரிசனம்- சாரங்கம்- கதை-சங்குடனைமபடை தாங்கிய கரமும், தினகர ரிருவாசோந தொளிசெயல போற நிருச்செவிக குழையும், பன்னகப்பாயலும், பாறகடற்றயிலவும், அவுணை யழித்தலும் அமரரைப் புரத்தலும் அமைந்துலகளிகரும் ஆதிநாரணன், முன்னொருபகலில் புககணதைதொழி எண்ணினனாகி, வண்ணநகருட வாகனமேறி வானெறி வழிகொடு கண்ணுதல வீற்றிருக்குந் திருக்கலையைச் சமீபித்து, தனது வாசஸ்தானமாகிய திருப்பாறகடலபோல வெண்ணிற முடையதும், பலபுறங்களிலும் அருவியாறுகளிறங்குவதும், சங்குகண்ணன் - வானன் - குண்டோதரன் முதலிய கணநாதர்கள் நாற்புறத்திலுங் காவலசெய்வதும் இடையறாது இமையவர் குழாவகள் “ஹரஹர சங்கர ஜகதீஸ்” எனப் பலவகையாகத் துதிசெய்யும் பேரிறைச்ச ஓடையதமாகிய வெள்ளி மலையின் சிகரங்களைத் தரிசித்துக் கைகூப்பி, மலைச்சாரலைச் சமீபித்துச் சிவததியானத்துடன் திருமலைமேலேறி, திருக்கோபுரவாயிலையடைத்து, வாஹனமாகிய கருடனப்பேரிருநதிறங்கி, துவாரபிழிதேசத்தில வாகனத்தை நிறுத்திவைத்து, நந்தியெயம்பெருமானது களின் பாதங்களை நமஸ்கரித்து, அவர் அறஜனனுபெற்றது தேவதேவதை தரிசிக்கத் திருச்சுகீதானத்தி னுட்கொண்டு, காளகண்டமும், சூரிய சோமாகினியாகிய திரிதேநதிரங்கனும், மானமழ வரதாபயமு முற்றுவீணங்குஞ் சதுர்புலங்களும், கங்கையுங் கொன்றையுந் திங்கனும் னிந்த செஞ்சடைபும், பாவதி தேவிபாகமுமாக ஸ்ரீசிவபெருமான்

சென்னை

நவரத்தினகஜித மண்டபத்தில், இரகிராசி இமையவரும், நாரதாதி முநிவரும், அட்டவச்சக்கூடும், யக்ஷசிந்நாதி பத்மண்கணங்க ளும் புடைசூழாது நிற்கவும், அரமடைமுதலிய தேவதாசிகள் நடிக்க வும், சாவாடம்பர பூர்வமாய் எழுந்தருளியிருக்குந் திருக்கோலத்தை க் கண்களாரத் தரிசித்து, வாயாடவாழ்த்தி அநந்தக்கடலி லமிழந் திருந்தனா. இதுநிற்க,

விஷ்ணுமூர்த்தியின் வாகனமாயும், அவரால் வெளியேயிருக்க ஆளுஞ்ஞெபற றுள்ள தும்கிய கருடன் சிறிதநேரம் பார்த்து, திரு மால் வினாவாகத் திருமலிவராமையால், தானும் திருச்சுந்திரானத்தி னுடசெல்ல விரும்பி, உள்ளேபோலாகியில், திருநந்திதேவர் லெரு ண்டு “வைந்தேய ! உள்ளேபுகாதுநீயி, மாதவன்வருமளவும் ஈண டிருந்தி” என இடைத்தனா அதுகேட்ட கருடன் கடுஞ்சினங்கொ ண்டு “எனனைத் தடுக்க நீ உடவளவினை, நீயோ பிசைசெய்யுபப வன் வாகனம், உன்னை வினவி லுயிராழிப்பேன்” என வுரைத் தது விடைத்தேவா பிரளயகாலாகக் கனிந்த திராபோற பெருஞ்சின முற்றுப் பேசத்தொன்றுமிவராய் அக்கருடனடோர்ல, தமது நிகவா ச உசவாசங்களைச் செலுத்தினா கருடன் அந்நிகவாசத்தாற க்கன மாகக்கத்திற் கொதுரம்போயும், உசவாசத்தால் நந்திதேவரது நாசி காபில் ததை யடைந்தது கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு, ஊழிகாலத்துதி த்த பிரசண்ட வாயுவேகத்தி ல்லயுஞ் சிறுதுரும்போலத் துன்புற றுத்தனதுவல்லமையால் உயிர்பிழைக்க உபாயமொன்று யில்லாமல் விஷ்ணுமூர்த்தியை “மாதவா ! கேசவா ! மதுகுதனா! அபயம். அப யம். எனது அஞ்ஞானத்தால் ஸ்ரீநந்திபகவானுக்குண்டாகிய கோபா வேச உசவாச நிகவாசங்களில் உயிரொழியுந் தியி லிருக்கின்றேன். அதனுபத்தை யகற்றி அடியேனைக் காக்கவேண்டும்” என இறை சசவிட்டு முறையிட, சிவதரிசனஞ் செயதுகொண்டிருந்த திரு மால், அதுமுறையிடும் இறைசசனைச் செவியேற்று, சிவபிரான சமு கத்தில் திருவிண்ணப்பஞ் செய்தனா,

சிவபெருமான, தமக்கு மனைவியும் சததியும் அம்பும் பரமபதத்
ருமாகவுள்ள விண்டு மனமவருநதி வாயவிண்டு விண்ணப்பித்தவற
றைத திருச்செவிசாததி, “மாலே ! மாலுராமல நமது கட்டளையெ
ன்று நந்திபால நவின்று கருடனை விடுத்தி” எனத திருவாயமலாந
தருளினா உவண்கேதனை உளளகுகளித்த ஓடோடிவிடைத தே
வாபாலவந்து விமலாகட்டளையை விளம்பி, “ஐயனே ! அதன அறி
யாமையை மனனித்து அருளபுரியவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க,
நந்திகேஸரார “என முன்னே இறைவனா இகழ்ந்துகூறிய இக்கரு
டனுயிரா இமைப்பொழுதிவ மாயப்பேன்” எனச்சினத்தூண் செ
ய்ப, காரணன நிகெகயதி, மீண்டும் விடைபூர்திபால விண்ணப்பி
க்க, சிவப்பான கருநதியெமபெருமான விளித்துத தமதுகட்டளை
யாத கருடனைவிதித்தது உயிரகாத்து, மாயனை மகிழ்வித்தனா

கருடன் கருவங்கமுற்றுக் கமலகேளவனைச் சுமந்து பழயப
டியே பதமநாபனுடன் பாகடல சேர்ந்தது ஈண்டு நந்திதேவரால
துன்புற்ற கருடனுக்குச்சமீபித்தருளசெய்த காரணத்தால், கடவுளு
க்குக் கருடாநதிகழாததியென்ப பெயரெய்தியது

நந்திகோடி ஸ்தலமஹாத்மியம்.

உசவாஸேநஹருதஸ்தூணம யோஜநாநாஸரதாகத
நீசவாஸேநஸமாகருஷ்ய வருஷநாஸரதரமவிஸத இதயாதி
ஏநாமுகதிமஹேஸருதவா வருஷோவசனமபரவீத
அநேகாகாரிகோவிரத ஸிவநிந்தாமஹாததரா
ஹரிஷ்யேவைநதேயாஸூ நதிவேகாதவருஷோபரவீத இதயாதி
ஸ்குதவைநாமவருஷபஸ்யோகதிம மஹாவேகாதரியமபக :
கருடமமுஞ்சமுஞ்சேதி வருஷபஸரங்கரோப்ரவீத
வருஷோமுகதவாதகருடம் வேகாதுகதம்விபோப்புர :
தஸ்மாந்மஹிபவத்தோஷ : இதிசிகதாஸமாருவ :

யுபகோதிநமஸ்த்யம்.

உபாஸேநஹ்யதஸ்மாநஃ-0 யோஜநாநாந்தலங்கதிகம் ।
 நிஹ்யஸேநசமாசுரப்ய வ்யஸாநாந்தலங்கதிகம் ॥ உபாஸதி
 விமலமுகி காலேந்திரவ்ய வ்யஸேவசநமபுஷித் ।
 அஸேநகாரிநாந்தலங்கதிகம் நிவஸந்தாநமஸ்த்யம் ।
 காலேந்திரவ்யஸேநகாரிநாந்தலங்கதிகம் ॥ உபாஸதி
 காலேந்திரவ்யஸேநகாரிநாந்தலங்கதிகம் ॥ உபாஸதி
 காலேந்திரவ்யஸேநகாரிநாந்தலங்கதிகம் ॥ உபாஸதி
 காலேந்திரவ்யஸேநகாரிநாந்தலங்கதிகம் ॥ உபாஸதி
 காலேந்திரவ்யஸேநகாரிநாந்தலங்கதிகம் ॥ உபாஸதி

பரிஞேயாநீ கீர்த்தயை

‘காலேந்திரவ்யஸேநகாரிநாந்தலங்கதிகம்
 அஸேநகாரிநாந்தலங்கதிகம் நிவஸந்தாநமஸ்த்யம்.’

கருடாநந்திகமாததயேகம்

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றப்பலம்

ஐம்பதெட்டாவது

ப்ரஹ்மசிரச்சேதமூர்த்தி.

முன்கொருநாளிற் பொன்மலயாகிய மேருகிரியின் மேலுள்ள ஒரு சிகரத்தில பிரமதேவனும் விஷ்ணுமும் ததியும் வீற்றிருக்கையில், கணக்கில்லாத தேவரும் முனிவரும் வரது மணங்கிக் கைகுவித்து “ திரிமூர்த்திகளில் முசுனமையற்றோரும், ஆதி மத்தியாதமற்றவரும், சமஸ்தஜீவானமாக்களித்ததும் அநதரியாமியா யுள்ளவரும் யாவா ? நீங்கள் இருவருமாக இயம்புங்கள் ” என்ப பிரார்த்திக்க, ஆதி தேவனுள்ளானறிப போதலில்லாத மையின் பணிப்புற்று வருநதும் பசுக்களாகிய பிரமவிஷ்ணுக்கள் இருவரும் கனமகசத்தால இறமாப்புறநனா, அப்பொழுது அயன் ‘ அதத்கையபிரமம் யான ” என, நான் “ நானே யுண்ப பெருமேனாதவின் நானதான பிரமம் ” என, ஒருவரோடொருவா உரைத்து எண்ணிலகாலம் இகலமொழிபேசி எரிசிறத் விழித்துத் தருக்கஞ்செய்யக் கண்ட தேவா முகிவா “ நமமாவீவா இத்தகைய பகைமைகொளவானேன் ” என்று தத்தமிட்டு சார்தனா.

தேவா முதலியோர் சென்ற பின்னும் இருவரும் மமதை மாறாதவராய வழக்கிட்சு சண்டைசெய்கையில் வேதமும் பிரணவமும் வெவவேறுருக் கொண்டுவந்து “ பிரமவிஷ்ணுக்களே ! வீணவாதெறுகரு ? சாவபரிபூரணராகிய சிவபெருமானே பரம ” எனத் தனித்தனி சாற்றவுங் கேளாதவர்களாய மீண்டு சண்டைசெய்கையில், ஆண்டவா அவர்கள் வழக்கை யொழிக்கச் சோதியுருவாய நிற்க, இருவரும் ஏதோ கடொன்றிருக்க, மெபிரான அதனநிவே உமாதேவி

58 பிரம்மலிங்கம், சேத முத்தி.

யாருடன் திருக்கயிலாயத்தில் வீற்றிருப்பதாக வழிகாட்ட, விண்டு கண்டு விடையூரதியென றுட்கொண்ட நிலிசைத்தாழ்ந்துதித்து நின்றனன் மலரோன மலமுதிர்ச்சியால் மதியாமல நடுச்சிரத்தால நகர்களை யிகழ்ந்துபேசினன். எல்லாவுபகவத்களும் இனமப்பில் எரியு மேயென்று கருதி, சிவபெருமான சிறிதுஞ்சினங்கொண்டிலா, என கண்ணன் இறுமாப்பொழியவும் மறையையானவா மதாபபு நீங்க வும் மகாதேவன் மனதிடு பைரவக்கடவுளை வைரச்செய்தனா. “சிறு வஞ்சிய பிரமன் சிவங்களைநினை நமஸ்கரிக்கிறத நடுச்சிரத்தை நகறுதியாற கொய்து கரத்திலேநதி அவனுக்கு உயிர்ப பிச்சையளி த்து, தேவாமுகிவா நகரங்கடோறுஞ் சென்று, உகிரப்பலியேற்று இரத்தப்போக்கா விறந்தோனா யெழுப்பி யாவரகந்தையைப் பழி த்து அண்டகடாகத்தின்மே லடைந்திரு” என்று ஆஜ்ஞாபித்து பர மன் சோதியிருக்கடிப பண்டுபோல வீற்றிருந்தனா.

மங்கைபாகனருள்பெற்ற பைரவக்கடவுள் வருதல நோக்கிய மாதவன் வடுகதேவன் மலரடிவணங்கி வைஞ்ஞதமடைந்தனன், பிர மன் மரம்போல நிற்க, பைரவா சின்னது தமது நகத்தினால் நாதன் கட்டளைப்படி அவனது நடுச்சிரங்கெ மதனா உதிரவெள்ளம் உல கெலாம்பரத்தலின் உயிர்பபுநீங்கி மலரோன மாயந்தனன். மேருவை ச்சற்றிய சோரிநீனாறுதலவியுயாலாததிப்பிரமனையெழுப்ப, நீத்தி னாதெளிந்தோனபோல நிலத்தினின்றெழுந்து நின்மலராகியபைரவ னாவணங்க “மலைவிலலிக்கு யானசெய்த அபராதம் வண்டனாயில லை, எனபேதைமையைப்பொறுத்தி பெருமானே!” என்று திருவடி யிலவணங்கி “என சிரசைத் தேவரீர் திருக்கரத்திலேயே வைத்திரு க்கவேண்டுகிறேன் ; தேவரீரால் அஞ்ஞானமொழிந்தேன்” என்று பிரார்த்தித்தனன். பைரவா “இனி நான்முகனென்னநானிலத்து றைதி” என விடுத்தது, மேருமலையினின்றிறங்கித் திருவுள்ளக்குறிப் பின்படி சென்றனா. தலையிழந்த பிரமன் சதாமுகத்தொடு சத்திய லோகஞ் சாரந்தனன்.

தானே பிரம்மமெனத் தருக்குற பதமனது ஐந்தாவதுதலை
யைநகதுதியா லரிந்தமையின் சங்கரருக்குப் பரஹ்மபிரசசேதமூத
தியென வேர பெயர் வழங்குகின்றது.

பிரதமர் அண்ணாதுரை.

ஸஸ்டர் ஸ்வாத்மந் கிருஷித் பைரவமலோகதாஹகம்
 ஸவ்யமஸாஸ்யநமஹா தேவ மகந்ருதவைகாலஸைபரவ
 சகாதகரஜந் கோண பரஹ்மண பஞ்சமமஸிரி:

బ్రహ్మాండపు గాణం.

ససజ్జాసాస్యోనసికేచి ద్భైరవం తోరదాహకం ।
స్వయంసాక్షాత్సహదేవః శుచిద్భైకాలభైరవః ।
చక్రభాకరజాగ్రణా బ్రహ్మణః పంచమసిరః ।

வா மநடிராணம்.

தசருதவாக்ரோதயக்ஷேத்ர ஸங்கோணமஹாத்மநா
நகாகோணஸ்பிரஸிநம் பராஹ்மமபுஷ்வநியத
தசசிக்நஸங்கரஸபைவ ஸவ்யேக்ரதஸேபவத
பதிதேநக்தாசிதது தசசங்கரகராசகிர | இதயாதி
ஸக்ருத்வாஸுமஹிதபுத்தம் பரஹ்மண காலபைரவ .
சகாததஸ்யவதநம் விரிஞ்சஸ்யாதபஞ்சமம்

వామనపురాణం.

తప్రసత్వాక్రోధయైకైవ శంకరేణుచాత్యనా
సఖాగ్రేణిరశ్చిన్నం బ్రాహ్మంపరుషవాదియత్ ।
తచ్చిన్నంశంకరస్యైవ సప్యేకరతతేపవత్
పరిణేనకదాచిత్తు తచ్చంకరకరాచ్చిరః॥ ఇత్యాది
సకృత్వాసుమహద్బద్ధం బ్రహ్మణఃకాలభైరవః ।
చకతకతస్యవదనం వినించస్యాధపంచమం॥

ப்ரஹ்மஸூத்ர சசேதஸ்ராததயேகம்:

59 சுர்மசம்ஹார ஸ்தோத்ரம்.

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐம்பத்தொன்பதாவது கூர்மச்ம் ஹார முர்த்தி.

பண்டொரு பதமகற்பத்தில, நிதிமைநதரும அதிதிமைநதரு
மாகிய தேவரும் அசுரரும் தீராப்பகையாற பலகாலஞ் சமா புரிந்த
னா. இருதிந்ததவரினும் எண்ணிலவா இறந்தனா, அதனால் அவா
கள் ஒருங்குட்டி, ஸ்ரீராபதி மாததனஞ்செய்து அமுதுண்டு அதிக
நாள ஜீவித்து அருமபோ ஜ்மறவேண்டுமென்று, அகத்தூட கொ
ண்டு, பதமனுடன் கூறி அவனையு முடனபடுத்தி, அழைத்துக்கொ
ண்டு அச்சதனபாறசென்று அறைய, திருமால் “அவவாரேயாகு”
என்று, மந்தரமலையை மததாகவும் சந்திரனை அடைதூணாகவும், வா
கியைத் தரமபாகவும் அமைத்து, இருதிந்ததவளையும் இருபுடைசின்
று மாறிமாறி யீக்கச்செய்ய, மந்தரமலை சாயந்தது அதுகண்ட ஐம்
படைக்கிழவன் பெரிய யாமைவடிவுகொண்டு பாற்கடலிற் பாயந்தது,
தன்மேற்புறத்தை யிலக்கயோசனையிடமாகி வீழ்ந்த வெறபை பெ
ழுப்பி முதுகின்மேற ழுங்கி நின்றனா. அந்தரரும் அசுரருங் கடைய
அவவசலம் மீண்டும் சாயந்தது. அதுகண்ட கமட வுருக்கொண்ட
கமலநாபனுக்குக் கரங்க ளாயிரந் தோன்றின. கரங்களை பல ஓங்க
வின் உச்சியைப் பற்றி பூன்றின. பல கரங்களை பக்கத்திற் சாயாமற்
பர்வதத்தைப் பத்திரமாயப் பற்றிகின்றன. சில கரங்களை தேவாகரா
கடலகடைந்து கையுறாமல் அவாகட் குதவியாய் நின்றன. அமரர்-
அசுரர்-அச்சதன முதலானார் யாவரும் ஒருங்குட்டிக் கடைந்தமை
யால் அம்மந்தரம் அதிவேகமாகச்சுழன்று பாற்கடலைக்கலக்கிப் பல
செறு நிலைகளைத் தேவருலகமட்டு மெறிந்தது.

இவ்வாறு பாற்கடல கடையப்புக்கோ பரமசிவனபால் விண்ணப்பித்து அவர் கட்டளை பெற்றமற் செய்த அபசாரத்தால், தாம்பாகிய வாசுதி வருத்தந் தாங்காமல் தன் வாயவழி நஞ்சு கக்கியது வானவருந் தானவரும் வெருவி வாயுவேகமாகவோடத் தலைப்பட்டனர். திருமால் அதுகண்டு “தேவாசுரர்களே ! சிறிதுமஞ்சனமின்” என்று அதனைத் தடுக்க முயன்று, விடவேகத்தால் உடல் கருகித் தானுந் நிற்கற்கஞ்சித் தேவர்களை நோக்கி,—

“எனை யொப்பவ ராயிர கோடிய னொணினு
முன்ன ருங்கொடு விடத்தினை யெதிரப்பவ ருளரோ
பின்னல வேணிமன நிருவரு ளுள்தெனிற பிழைப்பே
மன்ன திலலைபே லெங்ஙனம் பிழைத்துமென மறைந்தான்’
என்றபடியே “எனபோன்றோ ஆயிரகோடிப்பொணிலும், கீனைத்த
றகு மரிய இவ்விஷத்தின் நோநிற்பா ருளரோ? சடைமுடி தரித்த
சங்கரரது திருவருளிருந்தாற்பிழைப்போம், அஃதிலையாகிற் பிழை
த்த லருமை” என்று கூறினா அதனால் அமரர்-அசுரர்-அயிராணி
களவன்-அம்புயனாடியோ அஞ்சி, அச்சத்துடன் வெள்ளிமலையை
விநாடியிலடைந்து, விடைத்தேவாபால் விடைகொண்டு விமலா சந்
நிதிசோந்து “அரஹ சங்கர ! அபயம் ! அபயம்!” என்றவற்றிப்படி
தனா, உமாபதி யொன்றுமுணரா போன்று “உம்பர்கள ! உங்க
ருக்குற்ற துன்பம் யாது?” என வினாவு, இமையவா யாவையும விண்
ணப்பித்தனா, இறைவா இமயவல்லியைக்கடைக்கணித்தனா ஈசர்
வரியார் “ஈசனே ! எவ்வாற்றாலும் இவர்களைக்காக்கவேண்டும்” என
றிசைப்ப, முன்னோன தம்முன் நின்ற சூந்தரால் அவ்விஷத்தை
வருவித்து உள்ளவகையி லேற்றுட்கொண்டு, உம்பா ஓகாலத்தும்
அகத்தை யடையாமல், தமது திருக்கண்டத்திலேயே அவர்கள் விரு
ப்பின்படி அவ்விஷத்தை யமாத்தினா.

நீலகண்டன இக்காரணத்தா விமப்புத்திருநாம மேற்ற கிள
மலர் “உம்பர்கள ! உங்கள் உள்ளக்கருத்தின்படி, பாற்கடலையினி

மதித்து அமுதுண்பீராக" என விடையளித்தது விடுத்தனா. திருமால் பரமன் இவ்விரன் வானவா தானவாமுதலானோ பெருநகனிப்புடன் ஆவாரித்து ஸ்ரீராபதியை யடைந்தது, விண்டு கமடவுருக்கொண்டு மந்தரதலைப் பண்டுபேரற் சமக்க, தேவரும் அசுரரும் அஃது சூழலுமபடி உடாந்நுபரின் முதலி ஸ்ரீதேவீதோன்றினள்; அவளை பருணனுக்களித்தனா தண்கெண்டலத்ததுடன் தன்வந்தீரியென னுத்தேவமருத்துவன் தோன்றினன், உலகமுழுவதற்கும் மருத்தவருக விடுத்தனா. அறுபதுகோடி அரம்பாஸ்திரீகள் பிறந்தனா அவர்களை இவிரமீலாகத்திற கெகவிடுத்தனா சுனா தோன்றியது, அதனை வானவருண்டனா, தானவா நீத்தனா, அகநுல அவர்கள் சுரொன்றும் அசுரொன்றும் பெயரெய்தினா, உச்சைச்சீரவம்என்னும் புரவி புதித்தது புரவியைப் புரந்தரனுக்களித்தனா. கவுத்துவமணி பிறத்தது அதனைக் கமலநாபன் மாபிலணித்தனன், பஞ்சதருக்கள் - காமதேனு - சிந்தாமணி இவைபிறத்தன இவற்றை இவிரனுக்கேத்தனா சந்திரன் ஜனித்தான, அவனை ஒளிசெய்யும்படி ஆகாயத்திலுபரின்னா தாக்கணங்கு தோன்றினன், தாமோதரன் தனது தாரமாகக்கொண்டனன் இவையாவுந் தோன்றிய பின்னா அமிர்தம் பிறத்தது

அமரரும் அசுரரும் அமிரத்ததைத் தமக்குத்தமக்கென்று ஒருவரோடொருவா சமாபுரிந்து இருத்தித்தவரிலும் எண்ணிலலாதவா இறத்தல கண்ட மாயோன் ஓர் மாயகையால் மோகினிவடிவேற்று அசுரவைவஞ்சித்து அமரருக்கு அமிர்தத்தைப் பகிரத்தளித்தனா. அவ்வானவத்தொருகியில் மாறியவடிவுடன் அமுதேற்றருகியதானவ ரிருவா, ரூயசுகிரரால் விஷனுவுக்குவெளியிடப்பட்டனா. அச்சுதன் அக்ஷணமே அளவிலலா வெருளிகொண்டு தன் கைச்சடயைத்தால அவர்கள் சிரத்தையறுத்தெறித்தனா. அவர்கள் அமுதுண்ட விசேடத்தாலிறவாமடி, சிவாசசனைசெய்து இராது கெடுவென்னுங் கிரகங்களாயத் தமமை வெளியிட்ட செங்கிளாவெண்கிளாகளைத் தீராத்

தயாசெய்து வருகின்றனா. இவையே கிரஹணகாலமாக சரா அமு தருந்தித்தாக்காயுவெய்தி அசுரனா ஹதஞ்செய்து பொன்னுலகுசோ ந்து வாழ்ந்திருந்தனா இதுநீறக,

மூதரமலையாகிய மதநினைத தாகுசீறின மாயவன அவதார மாகிய யாமைகடலேழையம் ஒன்றுகூட்டி, அதனவெள்ளம் அவனி யை யழிகுமபடி கலக்கி, சிந்துவைச சேறுபடுத்தி, இலகையோச ணை மேனமுதுகும் கால்களினளவைக கணக்கிட்டரிய ஏலாதவை யுமா யியைந்ததாதலின், திம்ங்கலமுதலிய ஐவராசிகளையெல்லாம புசித்தும் பசிதணியாமல ஜலததையுந்குடித்துத் தனாபெரியும்படி சேறறையும் நக்கியது, அத்தொக கலக்கி வெளிப்படுத்திய கடலநீர யுகாந்தவெள்ளம்போல ஹகும் பரவியது, தாமோதரஞ்சிய யாமை தனக்குக்கிடைத்த பலபொருளையுந் தினைத்தலைப்பட்டது இதனை யறிந்த சூரியசந்திரர் கடலிறொன்றிச செவலுவ தஞ்சினா, உலக மெஹகும் இருடபிழம்பாயது மகபதியும் மலரோனும் வையமழியு மென்று மனங்கலங்கி ஸ்ரீகையாமலையை யடைந்த திருநந்திதேவ ரதுலையால மஹாசகந்தானத்தினுட சோந்த சிவபெருமானைச் சேவித்தது துதித்து நின்று “மெபெருமானே! எளிபேங்கடகு இடு க்கெனையதினால, அதனையகற்றி அருளசெய்வோ யாவா? அடைக் கலம்! அடைக்கலம்! அச்சதன யாமைவடிவுகொண்டு ஆகலியிலி ருந்த அவன்புரியும் அல்லல அறைத்தபாலதோ? அறியார்போன றிருப்பது தேவரீரது திருவருளுக் கழகாகுமோ? வினாவில அதனை விலக்கி ஐங்களைக் காகக்கேண்டேம்” என்று குறைகூறி யாசித்தனா.

சிவபெருமான தேவமாதுடாகடகுத் திருவருளசெய்யத் திரு வுள்ளங்கொண்டு, “அமரோ! அஞ்சனமின” என்று உடனவரக் கொண்டு உத்தியையடைந்த தமது திருக்கரத்திருந்த குலப்படை யால அக்காமத்தின் உயிரைச்செருத்து, அதனுட லிறைசசியைக் குடைந்தெறிந்தனா, பார்த்துக்கொண்டிருந்த பண்ணவர், கனிகா ந்து ஆர்த்து “கருணாநிதியே! கமலகேள்வன மீண்டுங் கர்வமடை

யாமல அதன் ஓட்டினை யுருத்தேவரீர்திருமேனியிலுள்ள திருவாபரணங்
களோடு ஒன்றாக அணிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று வேண்ட,
அடியவா அவாவிய அடையே அருளபுரியும் அண்ணலாரா அகடாம
த்தின் முதுகோட்டையுந் தமது திருமாடிலுள்ள பிரமவிஷ்ணுக்க
ளின் சிரோமாலைக்கு நடுநாயகமாக அணிந்து அமராகடகு விடை
டளித்தனாப்பி, விடையூர்து வெள்ளிமலேசோர்து வீற்றிருந்தனா.

கூமாவடிவேற்ற விஷ்ணுமூர்த்தி அதனாற் பண்டையவுணா
வெய்தி, பரமபதியைத் துதித்துச் சிவலிங்காரச்சனை புரிந்து, தேவா
முனிவா கேட்குமபடி கூர்மபுராணம் ஓதித் தனது நிஜவடிவுடன
வைகுந்தமுற்றுச் சிவத்திபானஞ்செய்து வாழ்ந்திருந்தனா.

பிருகுமுகிவாசாப்பபடி பிண்ணகேவலனுக்குற்ற கூமாவதா
ரத்தில, அகடாமத்தின் கொடுமையை யொழிக்கக் கொன்றெறிந்த
மையால, கொன்றை வேணியைக் கூமாரியெனக் கூறவேண்டுவ
தாயிற்று.

காளிகாகண்டம்.

தத.பராணயுபகாராய கூமஸம்ஸாரநுதயகாவிதம்
ததவகம்பூஷணதவேக தாரயமாஸாரகர ||

காலிகாஹ்.

சுத: ப்ராஸ்யஸ்காராய காமஸம்ஸாரநுதயகாவிதம் |

சுத: காமஸம்ஸாரநுதயகாவிதம் |

ஸ்காந்தபுராணம்.

வீரபத்ரவாக்யம்

அதயாபிதவபஸ்யதவம் கபாலங்காமரூபிண:

ஹரஹாரதாமத்யே முத்தகஸ்மாநகபுதயஸே ||

స్కాందం వీరభద్రవాక్యం.

అద్యాపితవశ్యద్వం కపాలంకూమరూపిణః ।

హరహరతామధ్యే ముగ్ధకస్మాన్నబుధ్యసే ||

கந்தபுராண சி சுநகீகம்.

“மாலவனகமடத துருக்கொமேநதர ததைவெரிநதனிற

சாலவனறுபரிததனனகடறந்ததடுகமுதந்தனை

நீலமாயனகநதைகொண்டுநிறைந்தவேலையுழக்கவே

யாலமுண்டவனவநதுபறறியவனறனவனமையழித்தனன்

காஞ்சிப் புரானம்

“மகரந்தினை கருங்கடலேழுமலங்கக்கலககுமபசுநதுளவ

முனைகவிண்டலாதாரமையினைப்பற்றித்தகாததமுதுகோடு

நருவெண்டலைமாலிகையணிகருநடுநாயகமாககோத்தணிநது

புகரினறுயாநதோதொழபபொலிநதபுத்தேளசெவவததிருவுருவா

காமசமஹாரஸூதத்தேநம:

60 மதச்சமூகம் முந்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

அறுபதாவது

மச்சசம்ஹார மூர்த்தி.

சிவாக்ஷினியால் அரக்காருலததிலே சோமுகாகர னென்னும்
நாமமுற்ற தியோன ஒருவன ஜனிதது மெபிராணை நோக்கி யியற்
றறகரிய தவஞ்செய்து, பல வரங்களைப் பெற்று பராக்ஷிரமசாலியா
யத தனனை யெதிராப்போ தரணியிலிலாது தருக்கெய்தி, தோள்க
ளின் திணவுநீருமபடி மேருமலையை யெடுத்தப பந்துபோல விளை
யாடினான். இயமனுமகண்டஞ்சுததக்க காலகாலனபோலவிருக்குரு
சோழகன், தன்னொடு போசெய்யவல்ல சதுரா கவாக்க மத்தியபா
தல மென்னுந தரிலோகத்திலு மொருவருமில்லாமையால், ஒருநாள
தானே சத்தியலோகமுற்றப பிரமதேவனுக்குமுன தோன்றினன்.

அப்போது சதுமுகன் சோமுகனைக்கண்டுபயந்துநிற்க, இரா
கத்தன் இவனவலி இவ்வளவுதானோவென்று கருதி யிகழ்ந்தது, மலர்
வன் வசத்திலிருந்த மறைகள் நான்கையுங் கையாற் பறித்தது கட
லிற பாய்ந்தது கனித்துலாவினான் அயனோ தனது ஆக்கறறொழிநீங்க
காதரவாகிய ஆரண்ம நான்கும் அசுரன கையி லகப்பட்டமையா
லஞ்சிச செய்வதொன்றுந தெரியாமல், திருமகள் கொழுகனபாற் செ
ன்று “பிதாவே! எனவசத்திருந்த எழுதாக்ஷினியைச் சோழகன்
கொண்டுபோயினன்” எனக கூற, நெடுமால் உடனே கோபாக்கிர
சித்தராயப் பீடுதழுவீவீ சாப்பபடி மீனவடி வேற்றனர். எண்ணில்
லாத யோசனை கிளமுன்ன பெரிய மச்சவடிவேற்ற மாயோன, கட
லிற பாய்ந்தது அது சேறுபடும்படி சோமுகனைத்தேடி வாய்பெடுத்த
புத்து நீர்த்துளி ஆகாயத்திற் படவும் அண்டச்சுவரில் மீனங்கள்

மோதவும் விசிறி, திமிங்கலமுதலிய பெருமீனகளை அங்காட வா யின லுட்கொண்டு வேதத்தைக் கவாநதொளித்த வையோ னாகிய சோமுகனைக் கண்டு பிணசென்று துன்புறுத்தி அவனது சோரியாகிய மாரியை வாயாறவுட்கொண்டு அவனைச் சங்கரித்து அவனவசத்திருந் அருமறை நானகையுங் கைக்கொண்டு திருமபு கையிற் கமலயோனி கண்டு மாலை மலரடிபணிந்து அச்சத்து டன கையேந்த, நாரணன் ஆரணங்களை யம்புயன் வசமளித்தனன். அதுபெற்ற அயன் அகங்களிகொண்டு தனது சத்தியலோகஞ் சார நனன். அசுரன் மெய்யிலிருந்தொழுகும உதிரப்பெருககு உவரி யைச் செந்நிறமாகியது.

அப்பொழுது மேருகிரிபோலக் கடலைக்கலக்கிய மச்சங்களை களை யிழ்த்துக் கிழக்கு மேற்கு, தெற்கு வடக்கு ஆகிய நோததிசைக் ளொன்றில் தலையும் பிறிதொன்றில் வாலுமாகின்று முதுகு நீலயி ழாத பேருருக் கொண்டு மகர முதலிய மச்சங்களைப் புசித்து மர க்கலங்களை யுடைத்து எல்லாவற்றையுமிழ்கருத் ததியிலிருப்பது தெ ரிந்து, தேவர்கள் புகலிடந்தேடித் திருக்கையாய்கிரியை யடைந்து அறவடிவாகிய திருநந்திதேவரைப் பணிந்து விடைபெற்றுத் திருச் சந்திதானத்தினுட்கொண்டு ஸ்ரீபரமபதியைத் தரிசித்து “எம்பெரு மானே! மாயோன் மச்சவடிவாய் எழுகடலையுமொன்றுகூட்டி அதி லுள்ள சலராசிகளைப் புசித்தவின் மாந்தா வருந்துகின்றனர். இனி யாவரிடம் வருவனோ தெரியோம். அண்டகடாகமுற்று மதிக்கின்றது, ஆதலின் அம் மாயமச்சத்தி னிறுமாபவை மாயக்கவேண்டும்” என விண்ணப்பித்து வணங்கி கிறக, சிவபெருமான “அவ்வாறே யாகுக, அமரர்களே! அஞ்சல்” என நயமளித்து, வலைஞர் வடிவேற்று வாரிதியை யடைந்து, அம்மச்சத்திற் கேற்ற பேருருவாய்ந்து, எழு கடலையும் மறைக்கத்தக்க வலையை வீசி, மீனும் அதனு ளகப்படி, சங்கரர் அதன் விழியைப் பறித்தனர். அப்பொழுது தேவா இருடி யர் முதலானார் “இறைவனே! இதற்குமால் இன்னு மொருதரம்

இததகைய விற்றுமாப் பெய்தாவண்ணம் இவவிழியையும் தேவரீர்திரு
மேனியி லணிதல வேண்டுகிறோம்” எனப் பிரார்த்திக்க, அனபா
எண்ணியவாரே அருளபுரியும் அமலா தன கைவிரலமோதிரத்தில
அமைத்தணிந்து வெள்ளிமலை சோந்து வீற்றிருந்தனா. கண்ணிழந்த
நாமாகிய மீனவடிவுற்ற விஷ்ணு பண்டைய வுணாசசியால அவவ
டிவை யொழித்தது சிவாசசனைபுரிந்து மச்சபுராணமோதி வைருந
தமுற்றனா

சிவபெருமான மச்சசங்காரஞ்செய்கையில் கொக்குருவேற்று
சசெனறதாய அதாவணவேதம் கோஷிக்கின்றது

மாயனாகிய மச்சத்தின் மமதையை மாயத்து, அதனைச் சங்க
ரித்தமையால், ஐயனுக்கு மச்சாரி யென்றோ திருநாமம் அறைதலா
யிற்று

அதர்வண வேதம்.

தரியமபகோபகோநாமந்தர நாராயணபிரசசஞ்சகாத ||

ಅಧರ್ವಣವೇದಃ.

திரியமபகோபகோநாமந்தர நாராயணபிரசசஞ்சகாத ||

உபதேசகாண்டம்.

“எடுத்தவீசியவலைகடலேழையுநிரப்பிப்

படுத்திழுத்தனமவலையகப்பட்டதுபாரா

கடுக்கடற்புருந்திருவிழிபறித்தனனடந்தான

கடுத்தவெஞ்செருக்கழிந்ததுமீனமாககடவுள்.”

காஞ்சிப்புராணம்.

‘வானமபழித்தவலைமாககளவடிவதானிவலமபுரிககை

மீனமபடுத்திவிழினுறுவிரனமோதிரத்தினெவவுயிரக்கு

ஞானமயப்பகருருவிரந்தலங்கேழமணிபோற்பதித்தணிந்த

கானம்படித்துசகும்புளருங்கடுகைத்தொடையோன்றிருவுருவம்’

மச்சசம்ஹாரஸூத்தத்யேநம்:

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்.

அறுபத்தொன்றாவது
வரா ஹசம் ஹார மூரீ த்தி.

தீர்மமாமலரில் வீற்றிருக்குஞ் சதுமுகப் பிரமதேவனை நோக்கித் தவஞ்செய்து பலவரம்பெற்ற இரணியாக்கீதன் பரந்த வுலகத்தைப் பாய்போற் சுருட்டிச் சமுத்திரத்தில வீழ்ந்த மறைந்தனன். தேவர்கள் அப்பொழுது நடுக்கமெய்தி நாரணனை யடைந்து நடந்தது கூறி “அடியெங்கட்கு அடைக்கலம் வேறிலலை” என்று வேண்டினான். திருமால் “அமரர்களே! அவ வசரணைத் தொலைத்து அவனியை யளிப்பேன்” என்று கருடவாகனமேறிச் செல்லுகையில், இந்திரன் பிரமன் இருடியா முதலானோ பணிந்தனர் மாயோன்னை யகத்தைக் கொணர் வராகவடிவாயினான். அவ்வராகமோ நீலவெறபினும் இரட்டிப்புயர்ந்ததும், கால்களநடுவே ஆயிரங்காத தூரமுள்ளதும், வால அசையுநதோறும் திக்குகளிற்படுவதும், சுவாசத்தால் அண்டத்தைக் குலுக்குவதும், உணாஞ்சால் அண்டச்சுவனா யசைப்பதும், வடவாமுகாக்கினிபோற் பாவையுடையதும், மூக்கினறநேண்டப் பாதலமுடிலுதமா யுள்ளது. பன்றியாகிய திருமால் கடலேழையுங்கலகிச் சேறுபடுதெயிர் பின்னர் புழுதியாகி இரணியாக்கினைக் கண்டு, கொம்பினாலே யவனைக் கிழித்துக்கொன்று சுருண்டிருக்கும் பூமியைக் கொம்பின துனியாற்றுகி யெடுத்தவனது ஆயிரம் முடிகளை யுடைய ஆதிசேடனது உச்சியில் விரித்தனா.

அவ்வாறு செய்த வராகம் தனதுவெற்றியால் மமதை யுற்று, அட்டருலபர்வதங்களை யிடித்துத்தள்ளியும், பலவுயிர்களை யும் வாயிற் பெய்து குதட்டியும், சப்தமேகங்களும் நாகலோகமும் அஷ்ட கஜ

களும் அச்சமெய்தி நடுங்குமபடி ஆர்படரித்துக் காசசித்தும், காசினியைத் தாங்கும் காசிபா பெற்ற நவநாகங்களும் உச்சநிலைக்குமபடி தனையை மோதும், பூமியைக் குத்தித் தோண்டியும், கடகடையில ஊழித்தனையச் சிந்தியும் உலாவியது. இக்கோலமாகியகோலத்தைக் கண்டருசிம இமையவா கண்டசகம் மனக்கலக்கமு முற்று, இதற்கைய இக்கண விலக்குமபடி வெள்ளிமலையை யடைந்து முதற்பெருங்காவலாகிய நீந்தியெப்பெருமான் கட்டளைபெற்றுத்திருச்சுநிதியுட சென்று கருணாநிதியைக் கண்டு தரிசித்துச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்று “மகதேவா! மாயவன வராகவடிவேற்று வையக் முழுவதும் வருத்துகின்றனன். இமைப் பொழுது கழியின இமையவ ருலகு மழியும். இரணியாஷ்டனைச் சங்கரிக்குமபடி திருமலைத் துதித்தது இதன்மையை விளைத்தது யாது கள் துன்புறால், தேவரீரை யன்றி யதனைத் தீர்ப்போ யாவா?” என்ப பனவாறு துதித்துப் பணிந்துநின்றனா. விடையூதி அததேவ முகிவா வேண்டுகோளுக் கிரங்கி, அவாகட் கருளசெய்யத் திருவுள்ளஞ்செய்து ஓர் வேடுவவுந்வேற்று வராகத்தை யடைந்ததமது திருக்கரத் திருந்த முத்தலைவேலால், நெற்றியிற் குத்தி நிலத்திலழுத்தி, ஒரு கொம்பைப் பறித்தனர்

அக்காலத்தில அகந்தைகழிந்த வராகம் ஐயனைத்துதித்தலாலானகூர்ந்து மறநொருகொம்பையும் பறிக்ாமல மனனித்து விடுக, தேவர்கள் “எம்பெருமானே! இன்னு மொருதரம் இதனைப் போல மடியோன மாலோனய மமதையுறாமல இதன கொம்பையும் தேவரீர் திருமேனியி லணிந்துகொள்ளலவேண்டும்” என, சிவபெருமான அவவாறே அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிரங்கித் திருமேனியிற் பறித்துத் திருக்கைலாயமலைக்கு எழுந்தருளினா தனக்குட்பிந்துமுநிவரிட்ட சாப்பபடி பன்றியாகிய திருமால் சிவபிரானைத்துதித்துப்பணிந்து தேவரும்முநிருங் கேட்குமபடி வராகபுராணம் கூறித் தனது வைருந்தபதவியைச் சோந்தனர்.

திருமாலாகிய வராகம் இறுமாப்புறறு உலகிற றுனடிறுத்த
கையில், தேவாவேணமிகோளுக்கிறநகி அதன அகநதையை யழித்த
மையால மகாதேவருக்கு வராஹாரிமூத்ததியெனபதோ திருநாமம்
வழங்குகின்றது.

காளிகாகண்டம்.

“ உத்பாடயதமஷ்டராமதஸையகாம ஹரஸ்யோரஸிபூஷணம்
ஏகாரூபகவராஹோபூத ததாபரபருதிமாதவ . |

காலிகாஹம்

ఉత్పాదయతమஷ்டరாமతஸయకாம ஹரஸ்யோரஸிபூஷணம் |
ஏகாரூபகவராஹோபூத ததாபரபருதிமாதவ : ||

லிங்க புராணம்.

தருஷ்டவாஹுகரஹதமஷ்டராமதாம விஷ்ணுஸாசைவமஹாதமந்
பபாரசமஹாதேவ * கூடாமமபராத்தேயிசோரஸி
புத்ரபௌதராவருத ஸாவோ வராஹஸாபததபுவி
அத்யாபிஸ்துகராகயாதம தீர்த்ததருகநகாதடேஸதிதம
ஸகந்தஸகத்யாஹதோயதந வராஹாகயோமருதோஹரி |

லிங்கபுராணம்.

ఉత్పాదయతమஷ்டరாமతஸయకாம విஷ్ణుసైవమహత్తనః |
ஏகாரூபகவராஹோபூத ததாபரபருதிமாதவ : |
పుத்ரபௌதராவருத ஸாவோ வராஹஸாபததபுவி |
அத்யாபிஸ்துகராகயாதம தீர்த்ததருகநகாதடேஸதிதம
ஸகந்தஸகத்யாஹதோயதந வராஹாகயோமருதோஹரி ||

ஷ. வீரபத்ரவசதம்.

விஸ்மருதமத்தததமஸேந தமஷ்டரோதபாடேஸிதித :
வராஹவிகரஹஸ்தேதய ஸாகரோஸந்தேநஹேதுநா

சிர்ஷ்டவச்சம்.

சிர்ஷ்டம் த்ருவச்சம் த்ருவச்சம் த்ருவச்சம் :

வராக் கிரமச்சம் த்ருவச்சம் த்ருவச்சம் த்ருவச்சம் :

கந்தபுராணம்

“ கணிகணனுதலவனமருப்பொன நினைக்காததாற
கொணடுவலலையிறபறித்தலுமுணாவுமுனகுறுக
விணடுமற்றதும்பறிப்பணிங்கிவனெனவெருவிப
பண்டுபொலிநிறேத்தலுமபொயினனபரமன
அன்றுகொண்டதோமருப்பினைச்சினனமாவணிநதா
னின்றுமகவனமாபிடைப்பிறையெனவிலகரு
மொன்றுமற்றிதுகேட்டனைநிறதும்பாபபா
நன்றுதோநதுணாமறைகளுமித்திறவிலும். ’

காஞ்சிப்புராணம்.

சுழிகுருமுனலேழகடலசுவற்றிமலைகளேருகதுகளபடத்தி
விழிகுருவகடவுடபனறியினைவிறலவேருககொண்டெழுந்தருளி
யழித்தகொருவெண்கொடுபறித்தணிநதும்பறையிடக்கொடு
பழிச்சுநதுகேட்டுளமிரகிவிடுததபகவனறிருவுருவம் ”

வராக் கிரமச்சம் த்ருவச்சம் த்ருவச்சம் த்ருவச்சம்.

உ
சிவமயம்,
திருச்சிற்றம்பலம்

அறுபத்திரண்டாவது ப்ரார்தனா மூர்த்தி.

முன்னொருகாலத்தில், தவமே முததியக்கத்தக்கத்தென்றிற்
மாந்திருந்த தாருவன முநிவா தவததையும், அவா பன்னியா கற்பை
யுமழிகக, சிவபெருமான பிஷ்டாடநழித்தியாய, திருமால மோகி
வழுவேற்று உடனவரக்கொண்டு தாருவனத்தைச் சாரது மோகி
னியால முநிவா தவததைபெழித்து, தாமே அவவிந்ஷிமாதா கற்
பையகற்றினா அதனா வெகுளியீக்கொண்ட அந்தணா ஆபிசாச
மேறாமமொன்றியற்றி அந்நீரேனறிய பலபொருள்களையும் பரமன்
மேற பிரயோகிக்க, இறைவா அவற்றை உடை படை-அணிநு தவ்ய
வாகக கொண்டனா அவாகளயாகாக்கினியிறேனறியமுயகலனைச
செலுத்த, முன்னேன, அமுயலகன் முதுகிவ ஓ திருவமைய்யுன
றி ஓ ஈடனஞ்செய்து முந்வாகடரு ஞானமளித்தது திருமாலுடன
திருக்கலைசோந்தனா. [இச்சரிதங்கள் முறையே பிஷ்டாடன
மூர்த்தம் - சாரத்தூலஹ்தமூர்த்தங்களிற கண்டுகொள்க]

இதனையறிந்த மெதன்னையாகிய கேளரியமமையா தாமசத்
தியாயிருக்கையில் இறைவா மாலாகிய மோகினியை உடன்கொண்டு
சென்றதும், தாம உடனிலலாதசமயத்தில் தாருவனத்தில் திருநட
னஞ்செய்ததுமாகிய காரணங்களால், ஓலீலாமாததியாயாய ஊட
லகொண்டனா.

அதுகண்ட அருளவளளவ “ஏகைஹகதி பரமேஸ்வரஸ்ய
ப்ரயோஜனாதாய சதாவிதாபூத - போகேபவாநி புருஷேஷு விஷ்
ணு: கரோதேசகாஸீ சமஸோசதுகா” — என்றபடியே, “உமையே!
எமது ஒருசகதியே மாயாகாரிய சம்பந்தத்தால நானருவகையுற்று

விளங்கும் அதிலே நீயும் - திருமாலும் - காளியும் - தூதர்கையுமாக நிற்கும். அசாவது — மனையியாகையில் நீயும், ஆனருவாகையில் விண்ணிலும், குடோதமுநம்பொழுது காளியும், யுத்தமுனையில் தூதர்கையமாக விளங்குவிராஜலின், திருமாலும் நீயும் வேறன்று இதற்காக வெகுளி வேண்டியதில்லை” என்று தாமும் லீலாமாதநியாயாயப் பிரார்த்தித்தன.

தேவியாசினத்தணிந்து “தேவநாயகா! எளியேன அத் திருநடத்தைத் தரிக்கும்படி திருவள்ளுரிமவேண்டும்” எனப் பிரார்த்திக்க, இறைவா அக்கங்கிளாதது “அவ்வாதே ஆருக” என்று ஆண்கும ஓதாண்டவர்க் செயதருளினா அதனைக் *கௌரிதாண்டவம் எனப்ா இறைவியாா ஈசனைப்பணிந்து “எளியேன பிழையைய மன்னிக்கவேண்டும்” என்று பல முறை பணிந்து பண்டிதோல பரமன பக்கல்ல வீற்றிருக்கின்றனா.

இறைவா லீலாமாதநியாக ஊடல்கொண்ட இமயவலலியைப் பிரார்த்தித்த அமசரம் பராதநாமூதந் மெனப்படும.

பராதநாமூதததேயேம

—

* இதுனை இனியச்சிடப்படும நவதாண்டவம் எனனு துவில நன குணரலாம.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றமபலம்.

அறுபதுமுனருவது ரக்தபிக்ஷாப்ரதாநமூர்த்தி.

சிவபிரான யிகழ்ந்துசிரித்த பிரமனது, * நடுதலைகளினிய
பைரவக்கடவுள் சிவாக்ஷிணப்படி உதிரப்பலியேறக, அபபெருமானு
லஅதுககிரகிகபபட்டகாலவேகன் கனன்ழகன் சோமகன் ஜல
காலன் அந்பலன் ஆகிய கணத்தலைவருடன் சிறந்த தவசிகள் வசிக
கும் வனங்களும் தவச்சாலைகளும்டைந்து அவாக்ளைச குலப்படையா
றகுத்திச சோரிநீனாககபாலத்தேற்று, உமபருலகடைந்து அவவாறே
உதிரமேற்று அவாக்ளுள் உயிர்துறந்தானா உடனையெழுப்பி அகந
தையொழித்தது உலகமெங்குஞ்சஞ்சரித்து மாயவனவாமும் வைநீந்த
நகர மடைந்தனா.

அவருடன் கூடிவந்த கணநாதர்கள் கொககரித்துக் கூச்சலி
ட்டு முனசெல்ல, விணவின சாரூபமபெற்று, தண்டு கோதண்டம்
சங்கு கடகம் சககரங்கொண்டுவிடுவக்சேனனென்னும்பெயருடை
ய முதற்காவலாளன் பைரவப்பெருமானது பிரதாபதையறியாமல்,
சாமான்யமாகக் கருதி, முன் வந்துதடுத்தது எம்பிரான் கணத்துடனெ
திராத்துச செருசசெய, பைரவா விசையுடன் குலறுதியில விடுவச
சேனைககுத்தித் தோளமேறசாயத்து, பூமகள் நிலமகள் இருபுறம்
பொருந்த, பல தலையுடைய பன்னகசயனத்திறப்பித்தது திருக்கண
வளருஞ் சீதராமுன் சிவகணககளோடனுக், திருமால் இருமாதரு
டன் துணனென நெழுந்த மணமிசை விழுந்து மலரடிவணங்கி
“எம்பெருமான ஈண்டுறந்தென?” எனவினாவ, பைரவப்பெருமான்

* இச சரித்ததைப் ப்ரஹ்மஸிரசசேதமூர்த்தத்திற் காண்க.

சு. ப. சாஸ்திரியார்

63 இரத்தினபாதி, தா. மூ. நதி.

“ பலிகருவாதோம், சிரத்திலிருந்தழியுஞ் செந்நீரைச் சீக்கிரந்தருக ”
என்றனர்.

நாரணன் நனநென நிசைந்து தன் நகத்தினால் நெற்றியிலு
ள்ள நரம்பெண்ணைப்பிளந்து பரமன் கபாலத்திற்சோரி சொரியும்ப
டிவிட, அதினின்றும் உதிரப் பெருகரு ஓர் ஆயிரவருடமொழுக,
மால் மயக குற்றன்ன. கபாலத்திற பாதிபும் நிரம்பியதிலலை சேதரன
சோந்ததால் மாதாக்கள் பைரவரை வணங்கிநிற்க, “மாதாக்களே ! அ
ஞ்சல” என்றருளி வாசுதேவனைச் சுவாசமுற்றெழுத திருவுள்ளஞ்செ
யது “ ஈங்கிருத்தி ” யெனவிடுத்தது திருமடிகைபிசு, விண்டு “ பண்
டுபோல விடுவச்சேனைத தலைவர் பிலகாக்கக தயைசெய்யவேண்டு
ம ” என்று பிராரத்திக்க, காரி ருலத்தியிலிருந்த விடுவச்சேனை
யிறக்கி யுயிரளித்தது விடுத்தப பிணைமுள்ள தேவா முகிவா செரு
ககையொழித்துச்சேனா சமுத்திரஞ்குழ அண்டங்கடோறுஞ் சென
றனர். இவா சாவசம்ஹாரகாலமாகிய யுகாந்தங்கடோறும், வேதமே
சுவாகமாகவர அதனமீதேறி அகமகிழ்ந்துவடிவா. இவ்வாறு தேவா
முதலானாறு உதிரத்தைப் பலியேற்றது அவர்கள் இறுமாப்பொழிக்
கவேயன்றிப் பிறிதொரு காரணமுதிரகுமன்று.

இறுமாப்புற இமையவாபால இரத்தத்தைப்பலியேற்று அ
வர்கள் அகந்தையை அடக்கிவைத்தமையாற சிவபிரானுக்கு ரகதபி
ஷ்டாப்ரதாநமூர்த்தியென வோபெயர்விளங்குகின்றது

ப்ரஹ்மாண்டபூரணம்.

அவிஜ்ஞாயபரந்தாம திவ்யரத்தபாரமேஸ்வரம்
நிவாரயதரிஸூலாங்கர தவாரபாலோமஹாபலம் | நித்யம்
சிபிதயபாதயாமாஸ ஸூலேநோரஸிதம்புவி
ததயாஜஜீவிதமத்ருஷ்டவா மருதயுவயாதிஹதோயதா.

ಅವಿಜ್ಞಾಯಪರಂದಾಮ ದಿವ್ಯರತ್ನಪಾರಮೇಶ್ವರಂ |

ನಿವಾರಯದ್ರಿಸೂಲಾಂಗಂ ತವಾರபಾಲೋಮಹಾಬಲಃ || ನಿತ್ಯಮ್

உ
சிவமயம்
திருச்சிறைமபலம்.

அறுபத்துநான்காவது சிஷ்யபாவமூர்த்தி.

ஸ்ரீமருக்கடவுள் திருவிளையாடல்கள் பலவியற்றி, தேவா வேண்டுகோளின்படி அவர்கள் பூசையைக்கொள்ளத் திருவுள்ளங் கொண்டு ஸ்கந்தகிரியில் எழுந்தருளி யிருந்து, நாரதமுநீவர் யாகத் திறனோன்றிய யாடோன்று அமரருலகத்தை யழித்துவந்ததாலஅந்த ராதுயாகூற அதனை வீரவாதுதேவரால பிழப்பித்து வாகனமாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தனா.

அவ்வாறிருக்கையி லொருநாள, பிரஹ்மேந்திராதிதேவர்கள் சிவபெருமானைச் சேவைசெய்யக் கருத்துட்கொண்டு திருக்கையாய மலையை யடைந்து தரிசித்துத் திரும்பி, குமாரக்கடவுள் ஹ்ரிருக்கும் திருவாலயத்தைச் சமீபிக்கையில், இனையினையா இலகூத்தொன் பது வீரரும் புடைசூழ்ந்து நிற்க, பொன்மயமான முதற்கோபுரவாட லில் எழுந்தருளியிருந்தமையால், அவ்வமராகுழாமிடையே அவா ட்ருத் தலைவனாகவரும் பிதாமகனைத் திருக்கணசாத்தி, “ஏ சதா முக ணணுவருக” எனவிளிக்க, பதுமன் அக்கடடனை மேற்கொண் ட சமீபித்துச் சாஷ்டாவகமாய்ப் பணியாது கைகூப்பி நின்றனன் முருக்கடவுள் “நீயாவன்?” என்று வினாவு, அவரோன் “அண்ண வர்க்கினைப்படி அகிலத்தை ஆக்குவோன்” என்றனன். அறுமுகக் கடவுள் “அவ்வாறு இருட்டிச் செய்வோனாகில உனக்கு வேதநதெரிபு மோ” என, அம்புபன் “அண்ணலே! இறைவருளிய எண்ணில்லா வேதாகமங்களுட் சிறிதறிவேன்” எனச் செப்பினன். கார்த்திகேய

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

64 சிவபிரகாசம் மூர்த்தி.

ன “கமலயோனியே! இருக்குதுக” என, நானமுகன “நல்லது” என்று ஓம் எனப் பிரணவத்தை யுச்சர்த்துப் பின் வேதமோதத் தொடங்கினன.

முருக்ககடவுள் “இரு, முனீனேதிய ஓம் எனப் பதற்கு முதலில உரையுரைத்துப் பின்வேதமோதுக” எனப் பணிப்ப, அன்னவூதி அஃதறியாநாதலின் அறைதலொன்றுமில்லையே யோசித்துநின்றன. செவவேள சினமிகக் கொண்டோராய “இதன் பொருளறியாதவுனது சிருட்டித்தொழிலும் இவ்வாறேயோ?” என்று திருவாயமலாநதருளி அவனது நான்குமுடிக்களுங் குலங்குமவண்ணங் குட்டி, நிலத்தினமேலேவிழ வுதைத்து, பரிசனங்களாற் கந்தகிரியிலே சிறையிடுவித்து, தாமே ஜெபமாலை - கமண்டலம் - அபயம் - வரதமேந்திய நான்குதிருக்கரங்களும் ஒரு திருமுகமுமாக வீற்றிருந்து பிரமதேவனைப்போலச் சிருட்டிசெய்துகொண்டிருந்தனா சதுமுகனேடுவந்த வானவாபயந்து வள்ளலை வணங்கித் தத்தம் பதவியடைந்து பண்டு போல வாழ்ந்திருந்தனா. இவ்வாறே பலகாலங் கழிந்தன.

புதுமன சிறையிருத்தற்காக, பன்னகசயனன தன்னுளமதலில் இன்னலமிருந்து எண்கண்ண சிறையைவிலக்க வெண்ணி, அட்டிககிறைவா - எட்டுவசக்கள் - துவாத்சாதித்தா - சந்திரனமுதலிய கோள்கள் - சத்தருஷிகள் - நவபிரமாக்கள முதலிய தேவாமுநிவாகளைச் சிந்திக்க அவர்கள் அக்கணமே ஐம்படைக்கருகிலுபா லடைந்தனா. தீருமால் தேவாமுநிவரை யுடன் கொண்டு தீருக்கைலையை யடைந்து திருநந்திதேவா விடைபெற்றுத் திருச்சுந்திதானத்தினுட்சென்று திரியம்பகனைச் சேவைசெய்து பலவகையாகத் துதித்துக் கைகூப்பி மின்றனா. உமாபதி ஒன்றுமறியாப்போன்று லீலாமாதநிறையாய் “தேவமுநிவர்களே! ஒருகாலத்திலல்லாத பெருந்தயருற்றவந்தனிர்போலும்; என்னவிசேஷம்” என வினாவ, வானவர் கூட்டத்திவிருந்தமாதவன பணிந்து” மஹாதேவ! தேவரீரது புதல்வராகிய முரு

கபிராஜ பிரமணபிப் பிண்பொருளவிஞ்ஞவி அயனறியாமையாற
 சிறையிவிட்டுச் சிருடமயையுந் தாமேசெய்து வருகின்றனா, வேள
 போல மேலுறும் சேவா சதனையாய், ஆயின் சிறைக்கே அருள
 புரியவேண்டும' என விண்ணப்பித்தனா சிவபிரான நந்தியமபெரு
 மாணை நோக்கி "எமது கட்டளை யைக் கூறிய நி மனைச் சிறைவிடு
 விதமா?" என, அவர் அவாவிடும் சந்நித சபிபிரணியமூத்திகளைத்
 தரிசித், ஆ ஸ்ரீமைய விண்ணப்பித்தனவிட, மேற்படையேந
 திய விமலா மெருளியித்த 'மேற்படைய விடுதலிலை, வினாந்து
 செல்லாதுந்நின் நன்மையுந் தினை உயிழிபென" என நருளிக்செய்ய,
 நீதிப்பகவான் அச்சமுற்று ஒன்றுவருது உமபிராயகரிட முற
 றுணாதமனீ

பரமசிவன் அதுக்கட்டுப் புனைக்செய்து, சக்தேவருந் தம
 மைப் புடைசூழ்வுடைய இடபவ க்ஷத்தி ஸ்ரீராகணித்த, ஸகந்தகி
 ரிய யடைந்ததுவிடைபிடுகின்றித்தது உள வருதல்கண்ட உமபாசே
 ருபதி எதிக்கேருது இவ் வரது திருசரண வகட்ட டணித்து தமதுபீட
 தினிடேரிய வீற்றிருக்கச்செய்து "நீதமசீர ணை டெழுந்தருளிய
 தென்னகாரணம்" என விஞ்ஞ, பிறைமய பெருந்தகை "பிரம
 ணை நீயிட்ட சிறையினின்று விலகருக' என, ஸகந்தா சிரமசெத்து,
 "பிரணவபொரு ளறிய" த இவன் சிருடமசெய்து அடாது." எ
 னைக் கூறினா, சிவபெருமான எனக்கொண்டார்போன்று "வேலவ!
 விதியை விடுதி" என, அறுபுகக்குரிசில் டரிசனாகளாற பதமனை
 விடுவித்தனா, பரமபதி அவ்வலரோனுக்கு அருளசெய்து ஆக்குந்
 தொழிவிற பண்டுபோலிருக்கப் பணித்து விடுதது, மஹரவாகனாத
 தொடை மேலிருத்தி "பிரணவபொருள உனக்குத் தெரியுமாகிற
 செப்புக்" என, ருழகன "கொன்றைவேணியாய! அனறென தன
 ணைக் கருளிய ஞானறு பிறருணராது பேசியதனறே" அனனநிவ
 களைவரு மனனியவிடத்தே மறைவிலா துணாத தல மரபதுதாலே"

என் மறுமரதம வழங்கினா. ஈசன் “எனக்கு மறைவாகக் கூறுக”
என்று திருச்செவிகொடுக்க ஸ்ரீகபீரமணியசுவாமிஞ் ஓம்என்னும
பிரணவப்பொருளை யுபதேசித்தருளிச் சிவகுநாதர் எனடபெய ரொ
யதினா, சிவபிரான களிகூரத் து ஷேவாகளுக்கஞ் செல்ல விடையளி
த்த, விடையே நி வெள்ளி மலையடைந் தவீரந்நருதனா

முருகக்கடவுளிடத்திற் பிரணவப்பொருளைக் கேட்கக்கொண்டபொழுது சிவையர்காலமாக நிறைவின, சிவபெருமான சிவையப் பூழாததியெனப் பெயரொய்தினா

சிவசுப்பிரமணியம்

வாழ்த்து

தண்ணறுமுடிபின் நச்சுகரனுமீயரமனதருமபுங்கொம்பும
எண்ணுகரததானுமீராறுகரததானுமெண்ணிலகேளவி
நண்ணத்தகனமகஞ்சிதைத்தானுமறைஞாளிநண்ணுவானும்
வெண்ணிறங்கணமணியுமவாழகவிதைபராகசிரமநாலொடுமிக்கம்மா

சிவபராக் கிரமம்

முற்றுப்பெற்றது.

மகாபாரதபாத்திரம், டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

அனா பாரதி, பச்சைகள்-20)
பரமப்தயேகம்: